

Jurnalul Oficial al Uniunii Europene

L 184

Ediția în limba română

Legislație

Anul 59

8 iulie 2016

Cuprins

II Acte fără caracter legislativ

REGULAMENTE

- ★ Regulamentul delegat (UE) 2016/1075 al Comisiei din 23 martie 2016 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului cu privire la standardele tehnice de reglementare care precizează conținutul planurilor de redresare, al planurilor de rezoluție și al planurilor de rezoluție a grupului, criteriile minime pe care autoritatea competentă trebuie să le examineze în ceea ce privește planurile de redresare și planurile de redresare a grupului, condițiile de acordare a sprijinului financiar intragrup, cerințele privind evaluatorii independenți, recunoașterea contractuală a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie, procedurile și conținutul cerințelor de notificare și ale avizului de suspendare și funcționarea operațională a colegiilor de rezoluție ⁽¹⁾ 1

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

RO

Actele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

II

(Acte fără caracter legislativ)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL DELEGAT (UE) 2016/1075 AL COMISIEI

din 23 martie 2016

de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului cu privire la standardele tehnice de reglementare care precizează conținutul planurilor de redresare, al planurilor de rezoluție și al planurilor de rezoluție a grupului, criteriile minime pe care autoritatea competentă trebuie să le examineze în ceea ce privește planurile de redresare și planurile de redresare a grupului, condițiile de acordare a sprijinului financiar intragrup, cerințele privind evaluatorii independenți, recunoașterea contractuală a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie, procedurile și conținutul cerințelor de notificare și ale avizului de suspendare și funcționarea operațională a colegiilor de rezoluție

(Text cu relevanță pentru SEE)

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului ⁽¹⁾, în special articolul 5 alineatul (10), articolul 6 alineatul (8), articolul 10 alineatul (9), articolul 12 alineatul (6), articolul 15 alineatul (4), articolul 23 alineatul (2), articolul 36 alineatul (14), articolul 55 alineatul (3), articolul 82 alineatul (3) și articolul 88 alineatul (7),

întrucât:

- (1) Dispozițiile prezentului regulament sunt strâns legate între ele, deoarece se referă la cadrul de rezoluție prevăzut de Directiva 2014/59/UE, de la etapa de planificare a redresării și rezoluției unei instituții, trecând prin faza de intervenție timpurie și ajungând la momentul unei măsuri de rezoluție. Pentru a asigura coerența între aceste dispoziții, care ar trebui să intre în vigoare în același timp și să faciliteze procesul de rezoluție, este necesar ca instituțiile, autoritățile și actorii de pe piață, inclusiv investitorii care sunt rezidenți în afara Uniunii, să aibă o imagine cuprinzătoare și un acces compact la obligațiile și drepturile lor. Prin urmare, este de dorit ca standardele tehnice de reglementare relevante prevăzute de Directiva 2014/59/UE să fie incluse într-un singur regulament.
- (2) În continuarea definițiilor din Directiva 2014/59/UE, sunt necesare o serie de definiții specifice pentru termenii tehnici utilizați.
- (3) Normele uniforme privind informațiile minime care trebuie incluse în planurile de redresare ar trebui să ia în considerare, dar să nu împiedice competențele autorităților competente de a stabili obligații simplificate pentru anumite instituții în ceea ce privește conținutul și detaliile planurilor de redresare, în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2014/59/UE.

⁽¹⁾ JO L 173, 12.6.2014, p. 190.

- (4) Astfel de norme uniforme ar trebui să precizeze în mai mare detaliu, fără a aduce atingere vreunei obligații simplificate stabilite în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2014/59/UE, informațiile care trebuie să fie incluse într-un plan de redresare individual și, în conformitate cu articolul 7 alineatele (5) și (6) din directiva respectivă, într-un plan de redresare a grupului.
- (5) Este esențial ca informațiile incluse în planurile de redresare să fie adecvate și specifice, ținându-se cont de răspunsul la întrebarea dacă planurile de redresare sunt elaborate de instituții care nu fac parte dintr-un grup ce face obiectul supravegherii consolidate în temeiul articolelor 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ ori sunt planuri de redresare individuale, astfel cum se prevede la articolul 7 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE, sau planuri de redresare a grupului, astfel cum se prevede la articolul 7 alineatele (5) și (6) din Directiva 2014/59/UE.
- (6) Pentru a simplifica structura internă a planurilor de redresare, cerințele de informare ar trebui să fie grupate în mai multe secțiuni, dintre care unele ar trebui împărțite în subsecțiuni, conform dispozițiilor prezentului regulament.
- (7) Pentru a se asigura că planurile de redresare pot fi puse efectiv în aplicare, dacă este necesar, în timp util, este esențial ca acestea să fie elaborate pe baza unei structuri de guvernare solide. Prin urmare, planurile de redresare ar trebui să cuprindă o descriere a mecanismelor de guvernare specifice implicate. În particular, un plan ar trebui să prevadă modul în care a fost elaborat, cine l-a aprobat, precum și modul în care acesta este integrat în sistemul general de guvernare corporativă a instituției sau a grupului. După caz, ar trebui descrise, de asemenea, măsurile luate pentru a asigura consecvența dintre un plan de redresare individual al unei filiale și, dacă este cazul, planul de redresare al grupului.
- (8) Planurile de redresare sunt esențiale pentru evaluarea fezabilității opțiunilor de redresare. Prin urmare, un plan de redresare ar trebui să conțină informații detaliate referitoare la procesul de luare a deciziilor privind activarea sa, ca element esențial al structurii de guvernare, pe baza unui proces de escaladare utilizând indicatori în sensul articolului 9 din Directiva 2014/59/UE. Întrucât fiecare criză este diferită, materializarea unui indicator nu înseamnă în mod automat activarea unei opțiuni specifice de redresare sau, în general, declanșarea unui cadru automat în care o anumită opțiune de redresare trebuie să fie pusă în aplicare în conformitate cu cerințe procedurale prestabilite. Indicatorii ar trebui mai degrabă să fie utilizați pentru a arăta dacă ar trebui inițiat un proces de escaladare, care implică o analiză a celei mai bune modalități de a aborda o situație de criză. Înainte de materializarea indicatorilor respectivi, datele și indicii de referință care sunt utilizați pentru gestionarea regulată a riscurilor ar trebui să se aplice, de asemenea, pentru a informa instituția sau grupul cu privire la riscul de deteriorare a situației sale financiare și la declanșarea indicatorilor. Deși astfel de semnale de avertizare timpurie nu constituie indicatori în sensul Directivei 2014/59/UE și, ca atare, nu indică intrarea în faza de redresare și nu necesită escaladarea în afara proceselor de afaceri obișnuite, acestea facilitează asigurarea coerenței dintre gestionarea periodică a riscurilor de către instituție și monitorizarea indicatorilor. Prin urmare, planul de redresare ar trebui să cuprindă o descriere a modului în care anumite elemente adecvate de gestionare a riscurilor ale instituției sunt corelate cu indicatorii.
- (9) Analiza strategică ar trebui să ia în considerare standardele internaționale pentru planurile de redresare, cum ar fi documentul Consiliului pentru stabilitate financiară intitulat *Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions* („Atributele-cheie ale regimurilor eficiente de rezoluție a instituțiilor financiare”). În conformitate cu acest document, analiza strategică ar trebui să identifice funcțiile esențiale și importante din punct de vedere sistemic ale instituției și să stabilească măsuri esențiale pentru menținerea acestora în scenarii de redresare. În consecință, analiza strategică ar trebui să cuprindă două părți. Prima parte a analizei strategice ar trebui să descrie instituția sau grupul, liniile sale de activitate principale și funcțiile critice. Descrierea instituției sau a grupului ar trebui să ofere o prezentare generală a instituției sau a grupului și a activităților sale, împreună cu o descriere detaliată a liniilor sale de activitate esențiale și a funcțiilor critice. Pentru a facilita evaluarea opțiunilor de redresare, cum ar fi dezinvestițiile și vânzările de linii de activitate, este important să se identifice entitățile juridice în care sunt situate liniile de activitate principale și funcțiile critice și să se analizeze gradul lor de interconectare în interiorul grupului. În conformitate cu articolul 6 alineatele (1) și (2) din Directiva 2014/59/UE, instituțiile trebuie să demonstreze, într-un mod considerat satisfăcător de autoritatea competentă, că este în mod rezonabil probabil ca planul de redresare să fie pus în aplicare fără a provoca vreun efect negativ semnificativ asupra sistemului financiar. De asemenea, articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE prevede ca autoritățile competente să evalueze măsura în care planul de redresare sau opțiunile specifice din cadrul acestuia ar putea fi puse în aplicare fără a provoca vreun efect negativ semnificativ asupra sistemului financiar. Prin urmare, planurile de redresare ar trebui să conțină o descriere a interconectării externe.
- (10) A doua parte a analizei strategice ar trebui să identifice și să evalueze posibilele opțiuni de redresare. Opțiunile de redresare aflate la dispoziția instituției sau a grupului ar trebui inițial să fie descrise fără trimitere la un anumit

⁽¹⁾ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a întreprinderilor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

scenariu de criză financiară. Acestea reprezintă un mijloc de a consolida nivelul general de pregătire pentru situații de criză și de a sprijini instituția sau grupul să reacționeze în mod flexibil la o criză. Ulterior, analiza strategică ar trebui să prezinte modul în care opțiunile de redresare au fost testate în funcție de scenarii specifice de criză financiară pentru a evalua în mod provizoriu opțiunile de redresare care ar fi eficiente, în principiu, în fiecare dintre scenarii, oferind astfel un test practic al opțiunilor de redresare a eficienței și al caracterului adecvat al indicatorilor. Opțiunile de redresare ar trebui să includă măsurile care ar putea fi luate de către instituție atunci când sunt îndeplinite condițiile pentru intervenție timpurie prevăzute la articolul 27 din Directiva 2014/59/UE.

- (11) Comunicarea planului de redresare este esențială pentru punerea în aplicare eficace a acestuia, precum și pentru a evita efectele negative asupra sistemului financiar. Prin urmare, un plan de redresare ar trebui să conțină o secțiune privind măsurile de informare și comunicare, pentru a aborda atât comunicarea internă către organele interne relevante și personalul instituției sau grupului, cât și comunicarea externă.
- (12) Un plan de redresare ar putea implica modificări în organizarea activității instituției, pentru a facilita actualizarea planului și punerea sa în aplicare în viitor, pentru a monitoriza indicatorii sau deoarece procesul a relevat unele obstacole care complică punerea în aplicare a opțiunilor de redresare. Astfel de acțiuni organizaționale de pregătire și de monitorizare care trebuie să fie adoptate de instituție sau de grup ar trebui să fie descrise în planul de redresare, pentru a se putea evalua în mod eficace cu mai mare ușurință dacă punerea sa în aplicare este posibilă în mod rezonabil, precum și pentru a facilita monitorizarea punerii sale în aplicare atât de către instituție sau grup, cât și de către autoritățile competente.
- (13) Este esențial să se specifice criteriile minime pe care autoritatea competentă trebuie să le ia în considerare atunci când evaluează planurile de redresare elaborate de instituții, astfel cum se prevede la articolul 6 alineatul (2) și la articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE.
- (14) Articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ împuternicește Autoritatea Bancară Europeană (ABE) să emită orientări pentru a garanta aplicarea comună, uniformă și coerentă a dreptului Uniunii și impune ca autoritățile competente și instituțiile financiare cărora le sunt adresate astfel de orientări să depună toate eforturile necesare pentru a le respecta. Întrucât Directiva 2014/59/UE împuternicește ABE să emită orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a specifica în mai mare detaliu anumite aspecte ale directivei, autoritățile competente ar trebui să ia în considerare, în conformitate cu articolul respectiv, orientările privind elaborarea de scenarii pentru planificarea redresării și indicatorii care trebuie incluși în planurile de redresare emise de ABE, depunând toate eforturile necesare pentru a respecta orientările în conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
- (15) Obiectivul planificării redresării, astfel cum este prevăzut în Directiva 2014/59/UE, este de a identifica opțiuni pentru a menține sau a restabili viabilitatea și poziția financiară a unei instituții sau a unui grup atunci când acestea sunt supuse unor crize grave. Prin urmare, criteriile de evaluare a unui plan de redresare ar trebui să urmărească să asigure faptul că acesta corespunde nevoilor entităților pe care le vizează și că planul și opțiunile identificate în cadrul planului sunt fiabile și pot fi puse în aplicare în timp util. Elementele exacte pe care autoritatea competentă trebuie să le evalueze vor depinde de conținutul și de amploarea planului de redresare. Normele uniforme privind criteriile minime care urmează a fi evaluate ar trebui să fie stabilite astfel încât să se ia în considerare capacitatea autorităților competente de a impune obligații simplificate pentru anumite instituții în ceea ce privește conținutul și detaliile planurilor de redresare, în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2014/59/UE.
- (16) După caz, ar trebui specificate criterii suplimentare care se aplică la evaluarea planurilor de redresare a grupului, pentru a reflecta cerințele suplimentare aplicabile unor astfel de planuri stabilite în Directiva 2014/59/UE.
- (17) Planurile de redresare ar trebui să fie complete și să conțină toate informațiile necesare în conformitate cu Directiva 2014/59/UE, inclusiv elementele specificate în mai mare detaliu în prezentul regulament. De asemenea, planurile ar trebui să fie cuprinzătoare, suficient de detaliate și să includă o gamă suficientă de opțiuni având în vedere circumstanțele entității sau entităților pe care le vizează.
- (18) Cerințele privind conținutul planurilor de rezoluție ar trebui să țină seama de lucrările în curs de desfășurare pentru coordonarea acestor evoluții la nivel global prin intermediul Consiliului pentru stabilitate financiară.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

- (19) Standardele privind conținutul planurilor de rezoluție, precum și evaluarea posibilităților de soluționare ar trebui să fie suficient de flexibile încât să se țină seama de circumstanțele instituției sau ale grupului în cauză, pentru a se asigura că planurile sunt direcționate și utile pentru punerea în aplicare a strategiilor de rezoluție.
- (20) Autoritățile de soluționare ar trebui să evalueze dacă lichidarea prin procedura obișnuită de insolvență poate să atingă, în mod credibil și fezabil, obiectivele de rezoluție. În acest scop, ar putea fi necesar ca aceste autorități să facă apel la expertiza relevantă a schemelor de garantare a depozitelor. Evaluarea fezabilității și a credibilității lichidării nu exclude necesitatea de a evalua dacă obiectivele rezoluției, inclusiv cel de reducere la minim a dependenței de sprijinul financiar extraordinar, vor fi realizate în aceeași măsură prin lichidarea în cadrul procedurilor naționale de insolvență.
- (21) Evaluarea posibilităților de rezoluție constituie un proces iterativ și este posibilă numai pe baza unei strategii de rezoluție preferate identificate. Autoritățile de soluționare ar putea concluziona la sfârșitul procesului că o strategie modificată sau total diferită este mai oportună.
- (22) De asemenea, ar trebui să se ia în considerare variante ale strategiei preferate, pentru a ține seama de circumstanțele care împiedică punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate, de exemplu în cazul în care ar fi posibil ca strategia cu un singur punct de intrare utilizând instrumentul de recapitalizare internă să nu mai fie fezabilă în condițiile în care pierderile depășesc pasivele eligibile emise de entitatea-mamă.
- (23) Standardele pentru planurile de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de rezoluție ar trebui să permită o strategie de rezoluție pe baza uneia dintre abordările diferențiate oferite de Consiliul pentru stabilitate financiară, la care se face referire în considerentul 80 din Directiva 2014/59/UE. Mai concret, strategiile de rezoluție pot implica o autoritate unică de rezoluție care aplică instrumente de rezoluție la nivelul unui holding sau al unei întreprinderi-mamă al unui grup (un singur punct de intrare) sau pot implica mai multe autorități de rezoluție care aplică instrumente de rezoluție la nivelul mai multor entități sau subgrupuri funcționale ori regionale din cadrul unui grup transfrontalier (mai multe puncte de intrare) sau pot combina elemente din cele două abordări.
- (24) În orice caz, planificarea rezoluției și evaluarea posibilităților de soluționare ar trebui să ia în considerare orice acțiuni de sprijin solicitate de alte autorități de rezoluție decât cele care iau măsuri de rezoluție, de exemplu prin furnizarea de informații, furnizarea continuă de servicii critice partajate sau decizia de a nu lua măsuri de rezoluție, luând în considerare dreptul altor autorități de rezoluție de a acționa din proprie inițiativă, dacă este necesar pentru atingerea stabilității financiare interne, în absența unor acțiuni eficace întreprinse de principalele autorități de rezoluție.
- (25) Secțiunea C din anexa la Directiva 2014/59/UE prevede o serie de aspecte care trebuie să fie luate în considerare la evaluarea posibilității de soluționare a unei instituții sau a unui grup, dar enumerarea nu este exhaustivă și necesită detalieri.
- (26) În temeiul articolului 32 din Directiva 2014/59/UE, măsurile de rezoluție ar trebui să fie luate doar în cazul în care lichidarea unei instituții sau a unui grup în cadrul procedurii obișnuite de insolvență nu ar fi în interesul public și, prin urmare, evaluarea posibilităților de rezoluție ar trebui să ia în considerare o astfel de lichidare, ca o alternativă la măsurile de rezoluție.
- (27) Articolul 23 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE stabilește diferite condiții care trebuie îndeplinite pentru a permite unei instituții-mamă, unei instituții-mamă din Uniune și altor entități specifice din cadrul unui grup și filialelor acestora din alte state membre sau din țări terțe care sunt instituții sau instituții financiare, pe baza unui acord de sprijin financiar intragrup prevăzut în capitolul III din directiva respectivă, să furnizeze sprijin financiar sub formă de împrumuturi, de garanții sau de active pentru a fi utilizate drept garanție reală pentru o altă entitate din grup care îndeplinește condițiile de intervenție timpurie. În temeiul articolului 25 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE, autoritatea competentă a entității din grup care furnizează sprijinul poate interzice sau limita furnizarea de sprijin financiar.

- (28) Având în vedere dificultățile financiare ale entității beneficiare și condiția conform căreia trebuie să existe o perspectivă rezonabilă ca sprijinul financiar să remedieze respectivele dificultăți financiare, ar trebui să se efectueze o analiză aprofundată a necesităților de capital și de lichiditate ale entității beneficiare și o analiză a cauzelor interne și externe ale dificultăților financiare și a condițiilor de piață anterioare, curente și preconizate. Analiza ar trebui să includă măsurile care au fost planificate pentru abordarea cauzelor dificultăților întâmpinate de entitatea beneficiară și care pot sprijini în mod eficient restabilirea situației sale financiare.
- (29) Evaluarea diferitelor condiții intră în responsabilitatea entității care furnizează sprijinul (entitatea furnizoare) și a autorității competente care răspunde de instituția furnizoare. Evaluarea ar trebui să ia în considerare riscul unor posibile evoluții nefavorabile. Pentru o evaluare cuprinzătoare a condițiilor care se referă la entitatea furnizoare, autoritatea competentă care răspunde de entitatea furnizoare ar trebui să ia în considerare, de asemenea, informațiile și evaluările furnizate de autoritatea competentă care răspunde de entitatea din grup beneficiară a sprijinului financiar.
- (30) Condiția ca termenii de acordare a sprijinului să fie în conformitate cu articolul 19 alineatul (7) din Directiva 2014/59/UE ar trebui să țină seama de riscul de credit al entității beneficiare și de pierderea suferită de entitatea furnizoare în cazul în care entitatea beneficiară ar ajunge în situație de nerambursare, pe baza unei comparații între situațiile care apar în urma acordării sprijinului și, respectiv, în absența acestuia, și pe baza comunicării integrale a informațiilor relevante. Acești termeni ar trebui să reflecte interesul propriu al entității furnizoare, conform dispozițiilor articolului 19 alineatul (7) litera (b), care prevede că se poate ține seama de eventualele beneficii directe sau indirecte pe care aceasta le poate obține în urma furnizării sprijinului financiar. Acest lucru ar trebui să fie verificat printr-o analiză detaliată a costurilor și beneficiilor pentru entitatea furnizoare și pentru grup în ansamblu, în cele două scenarii.
- (31) Acordurile de sprijin financiar și furnizarea de sprijin financiar intragrup pot îmbunătăți posibilitățile de soluționare ale unui grup, de exemplu în cazul în care acestea sunt în conformitate cu mecanismul de absorbție a pierderilor prevăzut de strategia de rezoluție. În același timp, acestea pot afecta și fezabilitatea punerii în aplicare a strategiei de rezoluție alese, de exemplu dacă strategia prevede o separare a diferitelor părți ale grupului. Prin urmare, evaluarea impactului asupra posibilităților de soluționare ar trebui să se bazeze pe evaluarea posibilităților de soluționare, pe planul de rezoluție individual și, dacă este cazul, pe planul de rezoluție a grupului, astfel cum au fost stabilite prin decizia comună a colegiilor de rezoluție.
- (32) Atunci când aceștia își exercită atribuțiile de evaluare în sensul articolului 36, dar și al articolului 49 alineatul (3) și al articolului 74 din Directiva 2014/59/UE, este necesar să se asigure că evaluatorii independenți nu sunt influențați și nu sunt percepuți ca fiind influențați de către autoritățile publice, inclusiv de autoritatea de rezoluție sau de instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din directiva respectivă.
- (33) În consecință, ar trebui să se aplice norme uniforme, menite să stabilească circumstanțele în care o persoană este considerată independentă față de autoritățile publice relevante, inclusiv față de autoritatea de rezoluție și de instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE. Astfel de norme ar trebui să conțină cerințe cu privire la cunoștințele de specialitate și resursele persoanei în cauză și relația acestora cu autoritățile publice relevante, inclusiv cu autoritatea de rezoluție și cu instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE.
- (34) Independența poate fi consolidată prin condiții care să asigure caracterul adecvat al expertizei și al resurselor evaluatorului independent. Mai precis, ar trebui să se asigure că evaluatorul independent dispune de calificările, cunoștințele și competențele necesare în ceea ce privește toate subiectele relevante, în special evaluarea și contabilitatea în contextul industriei bancare. De asemenea, trebuie garantat faptul că expertul independent deține sau are acces la suficiente resurse umane și tehnice pentru a efectua evaluarea. În acest scop, ar putea fi adecvat să se acceseze suficiente resurse umane și tehnice prin angajarea de agenți sau contractori de la alți specialiști în domeniul evaluării sau firme de avocatură ori din alte surse, în legătură cu efectuarea evaluării. Dacă sunt angajați agenți sau contractanți pentru a sprijini efectuarea evaluării, aceștia ar trebui să facă obiectul unei verificări a existenței conflictelor de interese, pentru a se asigura că nu este compromisă independența. În toate cazurile, evaluatorul independent ar trebui să rămână responsabil de rezultatul evaluării.
- (35) În plus, ar trebui să se asigure faptul că evaluatorul independent este, de asemenea, în măsură să efectueze evaluarea în mod eficient fără a depinde excesiv de nicio autoritate publică relevantă, inclusiv de autoritatea de rezoluție și de instituția sau entitatea menționată la litera (b), (c) sau (d) sau la articolul 1 alineatul (1) din

Directiva 2014/59/UE. Cu toate acestea, furnizarea instrucțiunilor și orientărilor necesare pentru a sprijini desfășurarea evaluării, de exemplu în ceea ce privește metodologia prevăzută în temeiul legislației Uniunii în domeniul evaluării în scopuri legate de rezoluție, nu ar trebui să fie considerată ca reprezentând o dependență excesivă în cazul în care astfel de instrucțiuni sau orientări sunt considerate necesare pentru a sprijini desfășurarea evaluării. În plus, furnizarea de asistență, cum ar fi furnizarea de către instituția sau entitatea în cauză a sistemelor, a situațiilor financiare, a rapoartelor reglementare, a datelor privind piața, a altor documente sau a altor tipuri de asistență pentru evaluatorul independent nu ar trebui împiedicată în cazul în care, potrivit evaluării autorității împuternicite să facă numiri sau a oricărei alte autorități care poate fi autorizată să îndeplinească această sarcină în statul membru în cauză, acest lucru este considerat necesar pentru sprijinirea desfășurării evaluării. În conformitate cu procedurile care ar putea fi instituite, furnizarea de instrucțiuni, orientări și alte forme de sprijin ar trebui să fie convenită de la caz la caz sau la nivel agregat.

- (36) Nu ar trebui să se împiedice plata unei remunerații rezonabile și rambursarea cheltuielilor rezonabile efectuate în legătură cu evaluarea.
- (37) Independența poate fi pusă în pericol în cazul în care evaluarea este efectuată de o persoană care este angajată sau afiliată la orice autoritate publică, inclusiv autoritatea de rezoluție și instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE, chiar și în cazurile în care a fost stabilită separarea structurală completă, ca răspuns la amenințări precum verificarea propriei activități, interesul propriu, lobby-ul, familiaritatea, încrederea sau intimidarea. Prin urmare, este necesar să se garanteze separarea juridică adecvată, astfel încât evaluatorul independent să nu fie un angajat sau un contractant al vreunei autorități publice relevante, inclusiv autoritatea de rezoluție sau instituția ori entitatea în cauză, și nici să nu facă parte din același grup cu acestea.
- (38) De asemenea, este necesar să se asigure că evaluatorul independent nu are niciun interes comun substanțial și niciun conflict de interese substanțial cu orice autoritate publică, inclusiv autoritatea de rezoluție și instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE, inclusiv în ceea ce privește cadrele sale superioare de conducere, acționarii care dețin controlul, entități din cadrul grupului și creditorii importanți, cum ar putea fi cazul dacă evaluatorul independent ar fi un creditor important al instituției sau al entității în cauză. În mod similar, relațiile personale ar putea reprezenta un interes semnificativ.
- (39) În consecință, autoritatea împuternicită să facă numiri sau oricare altă autoritate care poate fi autorizată să desfășoare această sarcină în statul membru în cauză ar trebui să evalueze dacă există o situație de interes comun substanțial sau conflict de interese substanțial. În scopul acestei evaluări, evaluatorul independent ar trebui să notifice autoritatea împuternicită să facă numiri sau orice altă autoritate care poate fi împuternicită să îndeplinească această sarcină în statul membru în cauză cu privire la orice interes real sau potențial despre care persoana consideră că poate, în aprecierea autorității respective, să fie considerat un interes substanțial și ar trebui să furnizeze orice informații suplimentare care pot fi solicitate în mod rezonabil de către autoritate pentru a sprijini această evaluare. În cazul persoanelor juridice, independența ar trebui să fie evaluată prin referire la o întreprindere sau un parteneriat în ansamblul său, luând însă în considerare orice separare structurală și alte acorduri care pot fi instituite pentru a distinge între membrii personalului care ar putea fi implicați în evaluare și ceilalți membri ai personalului, pentru a aborda amenințări precum verificarea propriei activități, interesul propriu, lobby-ul, familiaritatea, încrederea sau intimidarea. În cazul în care importanța unor astfel de amenințări în comparație cu măsurile de protecție aplicate este de o asemenea natură încât este compromisă independența persoanei, întreprinderea sau parteneriatul în cauză nu ar trebui să exercite funcția de evaluator independent.
- (40) Un auditor statutar care a finalizat un audit al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE în anul anterior evaluării efectuate de evaluatorul independent cu privire la eligibilitatea de a acționa ca evaluator nu ar trebui în niciun caz să fie considerat independent. În ceea ce privește celelalte servicii de audit sau de evaluare furnizate instituției sau entității în cauză în anii imediat anteriori datei la care urmează să se evalueze independența, acestea ar trebui să fie considerate, de asemenea, a prezenta un interes comun substanțial sau un conflict de interese substanțial, cu excepția cazului în care se demonstrează în mod satisfăcător autorității împuternicite să facă numiri sau altei autorități care poate fi împuternicită să îndeplinească această sarcină în statul membru în cauză că acest lucru nu este valabil, având în vedere toate circumstanțele relevante, inclusiv orice separare structurală sau alte măsuri adoptate.
- (41) În urma numirii, este esențial ca evaluatorul independent să mențină politici și proceduri conforme cu codurile de etică aplicabile și standardele profesionale necesare, pentru a identifica orice interes real sau potențial despre care evaluatorul consideră că ar putea constitui un interes comun substanțial sau un conflict de interese substanțial. Autoritatea împuternicită să facă numiri sau orice altă autoritate care poate fi identificată în statul

membru în cauză ar trebui să fie informată imediat cu privire la orice interese reale sau potențiale identificate și ar trebui să analizeze dacă aceste aspecte constituie un interes substanțial, caz în care numirea evaluatorului independent ar trebui să fie revocată și ar trebui să fie desemnat un nou evaluator.

- (42) Directiva 2014/59/UE impune statelor membre să confere autorităților de rezoluție o serie de competențe, inclusiv competențe de reducere a valorii contabile și de conversie, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 66 din directiva menționată, care pot fi aplicate în mod independent sau în combinație cu o măsură de rezoluție.
- (43) Este important să se asigure că pot fi aplicate competențele de reducere a valorii contabile și de conversie în ceea ce privește toate pasivele care nu sunt excluse în temeiul articolului 44 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE. Pentru pasive reglementate de legislația unei țări terțe care nu se încadrează în lista pasivelor ce fac obiectul excluderii prevăzute la articolul 55 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE, ar trebui să fie inclusă o clauză contractuală pentru a sprijini aplicarea competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie în cazul unor astfel de pasive.
- (44) Clauzele contractuale menționate la articolul 55 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE ar trebui să fie incluse în acordurile care creează un element de pasiv căruia i se aplică articolul respectiv și care sunt încheiate după data aplicării dispozițiilor adoptate pentru a transpune dispozițiile din titlul IV capitolul IV secțiunea 5 din Directiva 2014/59/UE.
- (45) În particular, clauzele contractuale menționate la articolul 55 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE ar trebui să fie incluse în acordurile relevante privind un element de pasiv care, la creare, nu este garantat integral sau care este garantat integral, dar clauzele contractuale relevante nu obligă debitorul să mențină garanții care să garanteze integral elementul de pasiv în mod continuu, în conformitate cu cerințele de reglementare specificate în dreptul Uniunii sau în dreptul echivalent din țări terțe.
- (46) Pentru acordurile relevante încheiate înainte de data aplicării dispozițiilor adoptate pentru a transpune dispozițiile prevăzute în titlul IV capitolul IV secțiunea 5 din Directiva 2014/59/UE, ar trebui să fie incluse clauze contractuale atunci când sunt create pasive prin acordul respectiv după data transpunerii.
- (47) În plus, pentru acordurile relevante încheiate înainte de data aplicării dispozițiilor adoptate pentru a transpune dispozițiile din titlul IV capitolul IV secțiunea 5 din Directiva 2014/59/UE, modificările substanțiale care afectează drepturile și obligațiile semnificative ale unei părți la acord ar trebui să presupună obligația de a introduce clauzele contractuale menționate la articolul 55 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE. Modificările nesubstanțiale care nu afectează drepturile și obligațiile semnificative ale unei părți la un acord nu ar trebui să fie suficiente pentru a atrage după sine obligația de a include clauza contractuală; în toate celelalte cazuri, clauza contractuală ar trebui să fie introdusă.
- (48) Pentru a permite un nivel adecvat de convergență, asigurându-se în același timp că diferențele dintre sistemele juridice sau cele care decurg din natura sau forma datoriei pot fi luate în considerare de către autoritățile de rezoluție și de către instituțiile și entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) din Directiva 2014/59/UE, este necesar să se stabilească conținutul obligatoriu al clauzei contractuale.
- (49) Pentru a obține o abordare uniformă la nivelul Uniunii, asigurând coordonarea eficace dintre autoritățile competente, și pentru a permite autorității de rezoluție să ia decizii de rezoluție în mod rapid și în cunoștință de cauză, prezentul regulament stabilește procedurile și conținutul notificărilor prevăzute la articolul 81 alineatele (1), (2) și (3) din Directiva 2014/59/UE.
- (50) Notificările trebuie efectuate prin intermediul unor comunicații electronice securizate, având în vedere urgența și importanța subiectului. Pentru a promova coordonarea între părți, în cadrul acestui proces sunt avute în vedere comunicarea verbală prealabilă și confirmarea ulterioară a primirii.
- (51) Notificările ar trebui să ofere destinatarului informații adecvate pentru ca acesta să își îndeplinească în mod prompt sarcinile, prin urmare, este prevăzută conținutul specific în ceea ce privește notificarea care se transmite autorității competente de către organul de conducere al unei instituții sau al unei entități menționate la articolul 1

alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE atunci când aceasta este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate. În mod similar, comunicarea unor astfel de notificări de către autoritatea competentă autorității de rezoluție ar trebui să conțină informații care să permită celei din urmă să își îndeplinească sarcinile. De asemenea, ar trebui să fie prevăzute cerințe specifice de conținut cu privire la notificarea constatării că o instituție sau entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate, în cazul în care o astfel de evaluare este inițiată de autoritatea competentă sau de autoritatea de rezoluție, după caz. Într-un astfel de caz, notificarea ar trebui să precizeze, de asemenea, condițiile relevante prevăzute la articolul 32 alineatul (1) literele (a) și (b) din Directiva 2014/59/UE.

- (52) Pentru a asigura o abordare armonizată în întreaga Uniune în ceea ce privește informarea adecvată a părților interesate cu privire la măsurile de rezoluție, prezentul regulament stabilește procedurile și conținutul informării care rezumă efectele măsurii de rezoluție, inclusiv decizia de a suspenda sau de a restrânge exercitarea anumitor drepturi în conformitate cu articolele 69, 70 și 71 din Directiva 2014/59/UE.
- (53) Prezentul regulament stabilește conținutul acestei informări, având în vedere unele informații esențiale care trebuie transmise clienților cu amănuntul și cu ridicata, precum și creditorilor; în ceea ce privește elementele care nu sunt specificate în prezentul regulament, avizul ar trebui să respecte strategia de comunicare mai cuprinzătoare elaborată în cadrul planului de rezoluție și abordată în capitolul II, secțiunile I și II din prezentul regulament. Este necesar să se adopte standarde tehnice de reglementare pentru a stabili norme uniforme în ceea ce privește elaborarea și procedurile de urmat de către colegiile de rezoluție atunci când își îndeplinesc funcțiile și sarcinile prevăzute la articolul 88 din Directiva 2014/59/UE, având în vedere impactul puternic pe care planificarea de rezoluție a grupului și rezoluția le-ar putea avea în mai multe state membre.
- (54) La înființarea unui colegiu de rezoluție, este necesar să se evite suprapunerea inutilă a activității realizate deja de supraveghetorul consolidant și de colegiul de supraveghetori. De asemenea, este important să se asigure că activitatea va fi adaptată pentru a răspunde nevoilor funcționării colegiului. În particular, este necesar să se garanteze că autoritatea de rezoluție a grupului ia în considerare, actualizează și modifică în consecință toate activitățile relevante desfășurate de supraveghetorul consolidant din cadrul colegiului de supraveghere, în special în ceea ce privește identificarea entităților relevante care fac parte din grup și, în consecință, a autorităților care ar trebui să fie invitate să devină membri sau observatori ai colegiului (denumit în continuare „procesul de cartografiere”).
- (55) Trimiterea la alte grupuri sau colegii care desfășoară aceleași sarcini și funcții în conformitate cu articolul 88 alineatul (6) din Directiva 2014/59/UE ar trebui să fie interpretată ca incluzând, dar fără a se limita la, grupurile de gestionare a crizelor instituite în conformitate cu principiile și abordările comune elaborate de Consiliul pentru stabilitate financiară și de G20. Prin urmare, este important să se prevadă ca autoritățile de rezoluție a grupului, atunci când evaluează obligația, care le revine, de a institui un colegiu de rezoluție, să evalueze, de asemenea, dacă aceste alte grupuri sau colegii acționează în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament.
- (56) Implicarea autorităților de rezoluție din țări terțe în calitate de observatori în cadrul colegiului de rezoluție este deja prevăzută la articolul 88 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE. Prin urmare, este necesar să se prevadă participarea acestora la procesul de organizare a colegiului de rezoluție și implicarea acestora în diversele sarcini ale colegiului.
- (57) În vederea eficientizării planificării rezoluției, este nevoie de o interacțiune și cooperare oportună și eficientă între colegiul de rezoluție și grupul bancar, în special între autoritatea de rezoluție a grupului și întreprinderea-mamă din Uniune. În acest scop, autoritatea de rezoluție a grupului ar trebui să informeze întreprinderea-mamă din Uniune cu privire la înființarea colegiului de rezoluție, la componența acestuia, precum și la orice modificări ale acestei componențe. Cu toate acestea, interacțiunea și cooperarea oportună și eficientă dintre autoritatea de rezoluție a grupului și întreprinderea-mamă din Uniune nu ar trebui să facă să se piardă din vedere viteza de acțiune necesară pentru a menține stabilitatea financiară sau caracterul de pregătire sau de prevenire și de evaluare economică complexă necesară pentru planificarea rezoluției.
- (58) Regulile și procedurile scrise ale colegiului de rezoluție ar trebui să includă dispozițiile organizatorice necesare pentru a asigura eficiența și eficacitatea proceselor decizionale. În particular, colegiul de rezoluție ar trebui să recunoască necesitatea de a institui substructuri flexibile în cadrul colegiului de rezoluție pentru a îndeplini funcțiile acestuia și pentru a se asigura că membrii colegiului sunt în măsură să contribuie în mod corespunzător la fiecare dintre funcțiile colegiului. În particular, acolo unde este considerat oportun ca autorități care nu sunt membri ai colegiului să participe în calitate de observatori în cadrul colegiului, este necesar ca autoritatea de rezoluție a grupului să se asigure că în acordurile scrise se stabilesc termenii și condițiile de participare și că acestea nu sunt mai favorabile decât cele stabilite în prezentul regulament pentru membrii colegiului.

- (59) De asemenea, regulile și procedurile scrise ale colegiului de rezoluție ar trebui să includă dispozițiile operaționale necesare pentru a se asigura că acesta permite autorităților de soluționare să își coordoneze intervențiile în cadrul colegiului de supraveghere și să organizeze analiza, examinarea și evaluarea contribuției primite de autoritățile de rezoluție de la colegiul de supraveghere. Prin urmare, acordurile scrise ar trebui să includă, în mod ideal, un proces de comunicare între colegiul de supraveghere și colegiul de rezoluție, mai ales între autoritatea de rezoluție a grupului și supraveghetorul consolidant. De asemenea, acordurile scrise ar trebui să stabilească procesele care trebuie urmate în cadrul colegiului de rezoluție în vederea ajungerii la o înțelegere comună, în toate cazurile în care coordonarea este necesară în practică, dar nu este necesară o decizie comună în conformitate cu Directiva 2014/59/UE.
- (60) Autoritatea de rezoluție a grupului ar trebui să aibă acces la toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor și a responsabilităților sale și ar trebui să acționeze în calitate de coordonator pentru colectarea și difuzarea informațiilor primite de la orice membru al colegiului sau de la orice entitate din grup care face obiectul dispozițiilor referitoare la confidențialitate și al dispozițiilor privind schimbul de informații confidențiale din Directiva 2014/59/UE.
- (61) Pentru a se asigura că procedurile operaționale sunt eficace pentru abordarea situațiilor de urgență, autoritatea de rezoluție a grupului ar trebui să efectueze teste privind funcționarea colegiului de rezoluție și, în cazul în care se consideră necesar, ar trebui să fie în măsură să implice întreprinderea-mamă din Uniune în efectuarea testelor.
- (62) Planificarea realistă și oportună pentru toate procesele de adoptare a deciziei comune este esențială. Fiecare autoritate de rezoluție implicată în aceste procese ar trebui să furnizeze autorității de rezoluție a grupului contribuția sa la respectiva decizie comună în timp util și în mod eficient și în conformitate cu calendarul de adoptare a deciziei comune.
- (63) Este necesar să se asigure că deciziile comune sunt luate rapid și în timp util. Acest lucru este deosebit de important în ceea ce privește deciziile privind rezoluția, dar este relevant, de asemenea, pentru planificarea rezoluției. În același timp, ar trebui să se garanteze că toate autoritățile implicate în procesul de luare a deciziilor au la dispoziție suficient timp pentru a-și exprima punctele de vedere. Pentru stabilirea unui echilibru adecvat între aceste două obiective, autoritatea de rezoluție a grupului ar trebui să aibă competența de a-și depune proiectul de propunere la celelalte autorități implicate în proces, stabilind, în același timp, un termen adecvat după expirarea căruia aprobarea autorităților care nu obiectează la propunerea respectivă ar trebui considerată ca fiind acordată. Atunci când stabilește termenul relevant, autoritatea de rezoluție a grupului ar trebui să țină seama în mod corespunzător de calendarul efectiv al procesului decizional, astfel cum este stabilit prin dispozițiile legislative sau chiar de către colegiu.
- (64) Pentru a se asigura că este stabilit un proces eficient, autoritatea de rezoluție a grupului ar trebui să aibă răspunderea finală în stabilirea ordinii etapelor de urmat. Ar trebui stabilite măsurile necesare pentru a se ajunge la o decizie comună, recunoscând că unele dintre măsuri pot fi efectuate în paralel, iar altele succesiv.
- (65) În conformitate cu articolul 13 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE, planurile de rezoluție a grupului ar trebui să fie revizuite și actualizate cel puțin o dată pe an. Cu toate acestea, este necesar să se asigure că planurile de rezoluție a grupului sunt revizuite și actualizate, de asemenea, *ad hoc*, în cazul în care apare o astfel de necesitate, fie ca urmare a unor informații primite de către colegiul de supraveghere, fie la inițiativa colegiului de rezoluție.
- (66) Pentru a îmbunătăți transparența modului de funcționare a colegiilor de rezoluție, în prezentul regulament ar trebui să fie stabilite în mod clar condiții uniforme de comunicare a deciziilor comune către întreprinderea-mamă din Uniune și celelalte entități ale grupului relevant. Din motive de asigurare a comparabilității proceselor și rezultatelor, vizând atingerea convergenței, este necesar să se prevadă norme uniforme privind procesul și documentația necesare pentru procesul decizional comun din cadrul colegiilor de rezoluție.
- (67) De asemenea, în cadrul colegiilor de rezoluție ar trebui să se asigure coordonarea deciziilor individuale luate de autoritatea de rezoluție a grupului și de autoritățile de rezoluție ale filialelor în absența unei decizii comune, astfel încât colegiul de rezoluție să își poată îndeplini rolul, astfel cum este prevăzut la articolul 88 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE. Prin urmare, este necesar ca procesul de funcționare a colegiului să fie stabilit sub forma unui cadru prin care autoritatea de rezoluție a grupului și celelalte autorități depun eforturi în vederea elaborării unor planuri eficiente și viabile de rezoluție a grupului, chiar și în absența unor decizii comune.

- (68) Pentru a stabili dacă este nevoie de o schemă de rezoluție a grupului, autoritățile de rezoluție relevante care participă la colegiul de rezoluție ar trebui să ia în considerare, în conformitate cu articolele 91 și 92 din Directiva 2014/59/UE, dacă rezoluția în cauză are o dimensiune de grup. În acest scop, autoritatea de rezoluție a grupului ar trebui să depună eforturi pentru a identifica toate entitățile din cadrul grupului care sunt sau ar putea fi afectate în cazul în care o entitate din grup sau întreprindereamamă din Uniune îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 32 sau articolul 33 din Directiva 2014/59/UE.
- (69) În scopul de asigurării unor condiții optime pentru rezoluție, trebuie să se acționeze în mod eficient și eficace într-un interval scurt de timp. Prin urmare, este important să se prevadă că, atunci când analizează necesitatea de a institui o schemă de rezoluție a grupului, colegiul de rezoluție ar trebui să evalueze, de asemenea, necesitatea ca mecanismele financiare naționale să devină reciproce. În particular, în ceea ce privește planurile de finanțare și aplicarea Directivei 2014/59/UE, colegiul de rezoluție ar trebui să ia în considerare dacă este necesar ca mecanismele financiare naționale să devină reciproce. În absența reciprocității, conținutul și procesul planului de finanțare ar trebui să fie adaptate în consecință. Pentru o eficiență sporită, autoritatea de rezoluție a grupului ar trebui să aibă posibilitatea de a înlocui evaluarea sa finală pozitivă privind necesitatea unei scheme de rezoluție a grupului cu propunerea sa privind o astfel de schemă.
- (70) Schema de rezoluție a grupului ar trebui, în măsura în care acest lucru este posibil și adecvat, să ia în considerare și să urmeze planul de rezoluție a grupului, cu excepția cazului în care autoritățile de rezoluție consideră, având în vedere circumstanțele concrete, că obiectivele rezoluției vor fi atinse mai eficient prin adoptarea unor măsuri care nu sunt prevăzute în planul de rezoluție.
- (71) În vederea coordonării, este necesar ca toți cei afectați de rezoluția unei instituții să înțeleagă pe deplin opiniile și acțiunile unei autorități de rezoluție care nu este de acord cu decizia comună privind schema de rezoluție a grupului. Prin urmare, orice autoritate care nu este de acord ar trebui să prezinte autorității de rezoluție a grupului o justificare clară pentru dezacordul exprimat.
- (72) Prezentul regulament se bazează pe proiectele de standarde tehnice de reglementare prezentate Comisiei de Autoritatea Bancară Europeană (ABE).
- (73) În ceea ce privește standardele tehnice de reglementare referitoare la conținutul planurilor de rezoluție pentru instituțiile care nu fac parte dintr-un grup supus supravegherii consolidate în temeiul articolelor 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE, precum și la conținutul planurilor de rezoluție solicitate pentru grupuri în conformitate cu articolul 10 și, respectiv, articolul 13 din Directiva 2014/59/UE, precum și în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare referitoare la criteriile care trebuie examinate în vederea evaluării posibilităților de soluționare a instituțiilor sau a grupurilor, prevăzute la articolul 15 alineatul (4) și, respectiv, la articolul 16 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE, ABE a consultat Comitetul european pentru risc sistemic.
- (74) ABE a efectuat consultări publice deschise cu privire la proiectele de standarde tehnice de reglementare pe care se bazează prezentul regulament, a analizat costurile și beneficiile potențiale aferente și a solicitat avizul Grupului părților interesate din domeniul bancar, instituit în conformitate cu articolul 37 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII COMUNE ȘI PLANURILE DE REZOLUȚIE

SECȚIUNEA I

Dispoziții comune

Articolul 1

Obiect

Prezentul regulament precizează în mai mare detaliu:

1. informațiile care urmează să fie incluse într-un plan individual de redresare și, în conformitate cu articolul 7 alineatele (5) și (6) din Directiva 2014/59/UE, într-un plan de redresare a grupului;

2. criteriile minime pe care autoritatea competentă trebuie să le examineze în ceea ce privește atât planurile de redresare individuale, cât și planurile de redresare a grupului, în conformitate cu articolul 6 alineatul (8) din Directiva 2014/59/UE;
3. conținutul planurilor de rezoluție necesare pentru instituțiile care nu fac parte dintr-un grup supus supravegherii consolidate în conformitate cu articolele 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE, precum și conținutul planurilor de rezoluție impuse pentru grupuri, în conformitate cu articolul 10 și, respectiv, articolul 13 din Directiva 2014/59/UE;
4. aspectele și criteriile care trebuie examinate în vederea evaluării posibilităților de soluționare a instituțiilor sau a grupurilor, prevăzute la articolul 15 alineatul (4) și la articolul 16 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE;
5. condițiile prevăzute la articolul 23 alineatul (1) literele (a), (c), (e) și (i) din Directiva 2014/59/UE în ceea ce privește sprijinul financiar acordat de o entitate din grup în conformitate cu articolul 19 din directiva respectivă;
6. circumstanțele în care o persoană este independentă de autoritatea de rezoluție și de instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE, în sensul articolului 36 alineatul (1) și al articolului 74 din directiva respectivă;
7. lista pasivelor care fac obiectul excluderii de la obligația de a include clauza contractuală menționată la articolul 55 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE și conținutul clauzei contractuale prevăzute la alineatul respectiv;
8. procedurile și conținutul în legătură cu notificările menționate la articolul 81 alineatele (1), (2) și (3) din Directiva 2014/59/UE și cu avizul de suspendare menționat la articolul 83 din directiva respectivă;
9. norme detaliate privind crearea și funcționarea operațională a colegiilor de rezoluție pentru îndeplinirea sarcinilor menționate la articolul 88 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE.

Punctele 1, 2, 3 și 4 de mai sus sunt subordonate aplicării oricăror obligații simplificate stabilite în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2014/59/UE.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „plan de redresare individual” înseamnă oricare dintre următoarele:
 - (a) un plan de redresare elaborat în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE de către o instituție care nu face parte dintr-un grup supus supravegherii consolidate în temeiul articolelor 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE;
 - (b) un plan de redresare elaborat în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE de către o filială a unei întreprinderi-mamă din UE;
2. „strategie de rezoluție” înseamnă un set de măsuri de rezoluție prevăzute în cadrul unui plan de rezoluție sau al unui plan de rezoluție a grupului;
3. „strategie de rezoluție preferată” înseamnă o strategie de rezoluție care poate cel mai bine să realizeze obiectivele de rezoluție stabilite la articolul 31 din Directiva 2014/59/UE, având în vedere structura și modelul de afaceri al instituției sau al grupului, precum și regimurile de rezoluție aplicabile entităților juridice din cadrul unui grup;
4. „pasive eligibile calificate” înseamnă pasivele eligibile care îndeplinesc condițiile stabilite la articolul 45 alineatul (4) din Directiva 2014/59/UE pentru a fi incluse în suma fondurilor proprii și pasivele eligibile menționate la articolul 45 alineatul (1) din directiva respectivă;
5. „cu un singur punct de intrare” înseamnă o strategie de rezoluție care implică exercitarea unor competențe de rezoluție de către o singură autoritate de rezoluție, la nivelul unei singure întreprinderi-mamă sau al unei singure instituții care face obiectul supravegherii consolidate;

6. „cu mai multe puncte de intrare” înseamnă o strategie de rezoluție care implică exercitarea unor competențe de rezoluție de către două sau mai multe autorități de rezoluție, la nivelul unor subgrupuri ori entități ale unui grup regionale sau funcționale;
7. „control” înseamnă controlul astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 37 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾;
8. „participație calificată” înseamnă o participație calificată astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 36 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

SECȚIUNEA II

Conținutul planurilor de redresare

Articolul 3

Informațiile care trebuie incluse într-un plan de redresare

Un plan de redresare include cel puțin următoarele elemente:

1. un rezumat al elementelor-cheie ale planului de redresare, în conformitate cu articolul 4;
2. informații privind guvernanta, în conformitate cu articolul 5;
3. o analiză strategică, în conformitate cu articolele 6-12;
4. un plan de comunicare și informare, în conformitate cu articolul 14;
5. o analiză a măsurilor pregătitoare, în conformitate cu articolul 15.

Articolul 4

Rezumatul elementelor-cheie ale planului de redresare

- (1) Rezumatul elementelor-cheie ale planului de redresare cuprinde rezumatele fiecăruia dintre următoarele elemente:
 - (a) informațiile privind guvernanta din planul de redresare;
 - (b) analizele strategice din planul de redresare, inclusiv un rezumat al capacității generale de redresare menționate la articolul 12 alineatul (3);
 - (c) orice modificare substanțială a planului de redresare, a grupului sau a instituției comparativ cu versiunea anterioară a planului de redresare depusă la autoritatea competentă;
 - (d) planul de comunicare și informare din planul de redresare;
 - (e) măsurile pregătitoare prevăzute în cadrul planului de redresare.
- (2) În sensul capitolului I secțiunile II și III din prezentul regulament, o „modificare substanțială” înseamnă orice modificare care ar putea afecta capacitatea unei instituții sau a unei întreprinderi-mamă din UE ori a uneia sau mai multora dintre filialele sale de a pune în aplicare un plan de redresare ori de a pune în aplicare una sau mai multe opțiuni de redresare cuprinse într-un plan de redresare.

Articolul 5

Guvernanta

Informațiile privind guvernanta conțin cel puțin o descriere detaliată a următoarelor elemente:

1. modul în care a fost elaborat planul de redresare, care include cel puțin:
 - (a) rolul și funcția persoanelor responsabile pentru pregătirea, punerea în aplicare și actualizarea fiecărei secțiuni a planului;

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

- (b) identitatea persoanei care are responsabilitatea globală pentru actualizarea planului de redresare și o descriere a procesului care trebuie urmat pentru actualizarea planului de redresare ca răspuns la orice modificări substanțiale care afectează instituția ori grupul sau mediul acestora;
 - (c) o descriere a modului în care planul este integrat în guvernanta corporativă a instituției sau a grupului și în cadrul general de gestionare a riscurilor;
 - (d) în cazul în care entitatea examinată face parte dintr-un grup, o descriere a măsurilor și a mecanismelor adoptate în cadrul grupului pentru a asigura coordonarea și coerența dintre opțiunile de redresare la nivelul grupului și al filialelor individuale;
2. politicile și procedurile care reglementează aprobarea planului de redresare, care includ cel puțin:
- (a) o declarație care să arate dacă planul de redresare a fost revizuit de o funcție internă de audit, un auditor extern sau un comitet de risc;
 - (b) confirmarea faptului că planul de redresare a fost evaluat și aprobat de organul de conducere al instituției sau al întreprinderii-mamă din UE responsabil de prezentarea planului;
3. condițiile și procedurile necesare pentru a asigura punerea în aplicare în timp util a opțiunilor de redresare, care includ cel puțin:
- (a) o descriere a procesului intern de escaladare și de luare a deciziilor care se aplică, în cazul în care sunt îndeplinite criteriile reflectate de indicatori, pentru a analiza și a stabili opțiunea de redresare care ar putea fi necesar să fie aplicată ca reacție la situația de criză financiară care s-a materializat, care include cel puțin:
 - (i) rolul și funcția persoanelor implicate în acest proces, inclusiv o descriere a responsabilităților acestora sau, în cazul în care în proces este implicat un comitet, rolurile, responsabilitățile și funcțiile membrilor comitetului;
 - (ii) procedurile care trebuie urmate;
 - (iii) termenul pentru luarea deciziei privind opțiunile de redresare, precum și momentul și modul în care autoritățile competente relevante vor fi informate cu privire la faptul că au fost îndeplinite criteriile aferente indicatorilor;
 - (b) o descriere detaliată a indicatorilor, care reflectă posibilele puncte vulnerabile, deficiențe sau amenințări cel puțin la adresa poziției de capital, a lichidității, a rentabilității și a profilului de risc al entității sau al entităților vizate de planul de redresare;
4. coerența planului cu cadrul general de gestionare a riscurilor al instituției sau al grupului, inclusiv o descriere a valorilor de referință relevante (semnalele de avertizare timpurie) utilizate ca parte a procesului periodic de gestionare a riscurilor interne al instituției sau al grupului, în cazul în care respectivele valori de referință sunt utile pentru a informa conducerea că indicatorii ar putea fi atinși;
5. sistemele informatice de gestiune, inclusiv o descriere a măsurilor instituite pentru a garanta că informațiile necesare pentru punerea în aplicare a opțiunilor de redresare sunt disponibile pentru luarea de decizii în condiții de criză într-un mod fiabil și în timp util.

Articolul 6

Analiza strategică

- (1) Analiza strategică identifică liniile de activitate esențiale și funcțiile critice și stabilește măsurile esențiale pentru menținerea liniilor de activitate esențiale și a funcțiilor critice respective într-o situație de criză financiară.
- (2) Analiza strategică include cel puțin următoarele subsecțiuni:
 - (a) o descriere a entității sau a entităților vizate de planul de redresare, astfel cum este prevăzut la articolul 7;
 - (b) o descriere a opțiunilor de redresare, astfel cum este prevăzut la articolele 8-12.

Articolul 7

Descrierea entităților vizate de planul de redresare

(1) Subsecțiunea analizei strategice care descrie entitatea sau entitățile vizate de planul de redresare cuprinde următoarele informații:

- (a) o caracterizare generală a entității sau a entităților vizate de planul de redresare, inclusiv:
 - (i) o descriere a strategiei globale de afaceri și de gestionare a riscurilor;
 - (ii) modelul de afaceri și planul de afaceri al acestora, care include o listă a principalelor jurisdicții în care își desfășoară activitatea entitățile respective, inclusiv prin intermediul unei persoane juridice sau al unei sucursale care îndeplinește condițiile stabilite la alineatul (2);
 - (iii) liniile de activitate esențiale și funcțiile critice ale acestora;
 - (iv) procesul și indicatorii pentru identificarea liniilor de activitate esențiale și a funcțiilor critice;
- (b) o stabilire a corespondențelor dintre liniile de activitate esențiale și a funcțiile critice, pe de o parte, și entitățile juridice și sucursalele care îndeplinesc condițiile stabilite la alineatul (2);
- (c) o descriere detaliată a structurilor juridice și financiare ale entității sau entităților vizate de plan, inclusiv o explicație a interconectării intragrup în ceea ce privește toate entitățile juridice sau sucursalele care îndeplinesc condițiile prevăzute la alineatul (2) și, în special, o descriere a următoarelor elemente:
 - (i) toate expunerile intragrup semnificative existente și relațiile de finanțare, fluxurile de capital din cadrul entității sau entităților vizate de planul de redresare, garanțiile intragrup care sunt instituite și garanțiile intragrup care se așteaptă să fie instituite în momentul în care este necesară o acțiune de redresare;
 - (ii) interconectarea juridică, care acoperă acordurile importante obligatorii din punct de vedere juridic dintre entitățile unui grup, inclusiv, de exemplu, existența unor acorduri de dominare și acorduri de transfer de profit și pierderi;
 - (iii) interconectarea operațională, care se referă la funcții care sunt centralizate într-o singură entitate juridică sau o sucursală și sunt importante pentru funcționarea altor entități juridice, a altor sucursale sau a grupului, în special funcțiile centralizate de tehnologie a informațiilor, de trezorerie, de gestionare a riscurilor sau administrative;
 - (iv) orice acorduri de sprijin financiar intragrup existente, încheiate în conformitate cu articolul 19 din Directiva 2014/59/UE, inclusiv părțile la acord, forma de sprijin financiar și condițiile asociate cu furnizarea de sprijin financiar;
- (d) o descriere a interconectării externe, care include cel puțin:
 - (i) expuneri semnificative și datorii față de principalele contrapărți;
 - (ii) produse și servicii financiare semnificative care sunt furnizate de entitatea sau entitățile vizate de planul de redresare altor participanți de pe piața financiară;
 - (iii) servicii semnificative furnizate de terți entității sau entităților vizate de planul de redresare.

(2) În sensul alineatului (1) literele (b) și (c), trimiterea la entități juridice sau sucursale trebuie să fie înțeleasă ca o trimitere la entități juridice sau sucursale care:

- (a) contribuie în mod substanțial la profitul entității sau entităților vizate de planul de redresare sau la finanțarea acestora sau dețin o parte importantă a activelor, pasivelor și capitalurilor acestora;
- (b) efectuează activități comerciale cheie;
- (c) îndeplinesc, la nivel central, funcții-cheie operaționale, de gestionare a riscurilor sau administrative;
- (d) suportă riscuri substanțiale care ar putea, într-un scenariu pesimist, să pună în pericol viabilitatea instituției sau a grupului;

- (e) nu ar putea fi cedate sau lichidate fără a declanșa, probabil, un risc major pentru instituție sau grup în ansamblul său;
- (f) sunt importante pentru stabilitatea financiară a cel puțin unuia dintre statele membre în care acestea își au sediul social sau își desfășoară activitatea.

Articolul 8

Opțiunile de redresare

- (1) Subsecțiunea privind opțiunile de redresare include o listă cu toate opțiunile de redresare și o descriere a fiecărei opțiuni, astfel cum se prevede la articolele 9-12.
- (2) Subsecțiunea referitoare la opțiunile de redresare stabilește o serie de opțiuni de redresare, concepute pentru a răspunde unor scenarii de criză financiară și care, în mod rezonabil, ar fi de așteptat să contribuie la menținerea sau restabilirea viabilității și a poziției financiare ale entității sau ale entităților vizate de planul de redresare.
- (3) Fiecare opțiune de redresare este descrisă într-un mod care îi permite autorității competente să evalueze impactul și fezabilitatea acesteia.
- (4) Opțiunile de redresare includ măsuri care au un caracter extraordinar, precum și măsuri care ar putea fi luate inclusiv în cursul activității normale a entității sau entităților vizate de planul de redresare.
- (5) Opțiunile de redresare nu pot fi excluse dacă singurul motiv este că acestea ar necesita o modificare a caracterului actual al activității entității sau entităților respective.

Articolul 9

Acțiunile, mecanismele și măsurile adoptate în cadrul opțiunilor de redresare

- (1) Fiecare opțiune de redresare include cel puțin următoarele elemente:
 - (a) o serie de acțiuni privind capitalul și lichiditățile necesare pentru a menține sau a restabili viabilitatea și poziția financiară a entității sau entităților vizate de planul de redresare, care au ca obiectiv principal asigurarea viabilității funcțiilor critice și a liniilor de activitate esențiale;
 - (b) mecanisme și măsuri al căror scop principal este de a asigura conservarea sau reconstituirea fondurilor proprii ale instituției sau a fondurilor proprii consolidate ale grupului prin intermediul unei recapitalizări externe și al unor măsuri interne destinate să îmbunătățească poziția de capital a entității sau a entităților vizate de planul de redresare;
 - (c) mecanisme și măsuri pentru a garanta că entitatea sau entitățile vizate de planul de redresare au acces la surse adecvate de finanțare de urgență, pentru a se asigura că acestea își pot continua activitățile și își pot îndeplini obligațiile în momentul în care acestea devin exigibile;
 - (d) mecanisme și măsuri pentru a reduce riscul și efectul de levier sau pentru a restructura liniile de activitate, inclusiv, după caz, o analiză a posibilei cesionări substanțiale a activelor, a entităților juridice sau a liniilor de activitate;
 - (e) mecanisme și măsuri al căror scop principal este de a realiza o restructurare voluntară a pasivelor, fără ca acest lucru să declanșeze un eveniment de nerambursare, reziliere, deteriorare sau un eveniment similar.

În sensul literei (c), măsurile includ măsuri externe și, dacă este cazul, măsuri care vizează reorganizarea lichidităților disponibile în cadrul grupului. Sursele de finanțare pentru situații de urgență includ potențiale surse de lichidități, o evaluare a garanțiilor disponibile și o evaluare a posibilității de a transfera lichidități între entitățile din cadrul grupului și între liniile de activitate.

(2) În cazul în care o opțiune de redresare nu include acțiunile, mecanismele sau măsurile prevăzute la alineatul (1) literele (a)-(e), subsecțiunea privind opțiunile de redresare trebuie să includă o demonstrație care să ateste că respectivele acțiuni, mecanisme sau măsuri au fost luate în considerare în mod corespunzător de către instituția, întreprinderea-mamă din Uniune sau filiala care a elaborat și a depus planul.

Articolul 10

Evaluarea impactului

Fiecare opțiune de redresare conține o evaluare a impactului care trebuie să includă, în special, o descriere detaliată a proceselor de stabilire a valorii și a capacității de comercializare a liniilor de activitate esențiale, a operațiunilor și a activelor entității sau ale entităților la care se referă opțiunea de redresare, incluzând cel puțin următoarele elemente:

1. o evaluare a impactului financiar și operațional, prin care se stabilește impactul preconizat asupra solvabilității, lichidității, pozițiilor de finanțare, rentabilității și operațiunilor entității sau ale entităților vizate de planul de redresare; acolo unde este relevant, evaluarea trebuie să identifice în mod clar diferitele entități ale grupului care pot fi afectate de opțiune sau care pot fi implicate în punerea în aplicare a acesteia;
2. o evaluare a impactului extern și a consecințelor sistemice, prin care se relevă impactul preconizat asupra funcțiilor critice îndeplinite de entitatea sau entitățile vizate de planul de redresare și impactul asupra acționarilor, asupra clienților, în special deponenții și investitorii de retail, asupra contrapărților și, după caz, asupra restului grupului;
3. ipotezele de evaluare și toate celelalte ipoteze elaborate în scopul evaluărilor prevăzute la punctele 1 și 2, inclusiv ipotezele cu privire la capacitatea de comercializare a activelor sau comportamentul altor instituții financiare.

Articolul 11

Evaluarea fezabilității

- (1) Fiecare opțiune de redresare conține o evaluare a fezabilității, care trebuie să includă cel puțin:
 - (a) o evaluare a riscului asociat opțiunii de redresare, bazându-se pe eventualele experiențe de aplicare a opțiunii de redresare sau a unei măsuri echivalente;
 - (b) o analiză detaliată și o descriere a oricăror obstacole semnificative din calea realizării efective și la timp a planului, precum și o descriere din care să reiasă posibilitatea și modul în care ar putea fi depășite obstacolele respective;
 - (c) după caz, o analiză a potențialelor obstacole din calea punerii efective în aplicare a opțiunii de redresare care rezultă din structura grupului sau din acordurile din interiorul grupului, inclusiv dacă există obstacole majore de natură juridică sau practică în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a pasivelor ori a activelor în cadrul grupului;
 - (d) soluții pentru obstacolele potențiale identificate la literele (b) și (c).
- (2) În sensul alineatului (1), un obstacol major se referă la orice element care ar putea afecta în mod negativ executarea la timp a opțiunii de redresare, inclusiv, în special, riscurile juridice, operaționale, comerciale, financiare și în materie de reputație, precum și orice risc de scădere a ratingului de credit.

Articolul 12

Continuitatea operațiunilor

- (1) Fiecare opțiune de redresare conține o evaluare a modului în care va fi asigurată continuitatea operațiunilor la punerea în aplicare a opțiunii respective.

(2) Evaluarea include o analiză a operațiunilor interne (de exemplu sisteme de tehnologia informației, furnizori și operațiuni cu resurse umane) și a accesului la infrastructura pieței ale entității sau entităților vizate de planul de redresare (de exemplu sistemele de compensare și decontare și sistemele de plăți). Evaluarea contingenței operaționale trebuie să țină seama în special de:

- (a) toate mecanismele și măsurile necesare pentru a menține accesul continuu la infrastructurile piețelor financiare relevante;
- (b) toate mecanismele și măsurile necesare pentru a menține funcționarea continuă a proceselor operaționale ale entității sau entităților vizate de planul de redresare, inclusiv în ceea ce privește infrastructura și serviciile de tehnologia informației;
- (c) calendarul preconizat pentru punerea în aplicare și eficacitatea opțiunii de redresare;
- (d) eficacitatea opțiunii de redresare și caracterul adecvat al indicatorilor într-o serie de scenarii de criză financiară care evaluează impactul fiecăruia dintre scenariile asupra entității sau a entităților vizate de planul de redresare, în special în ceea ce privește capitalul, lichiditatea, rentabilitatea, profilul de risc și operațiunile acestora.

(3) Această evaluare trebuie să identifice opțiunea de redresare care ar putea fi oportună în fiecare scenariu, impactul potențial al opțiunii de redresare, fezabilitatea acesteia, inclusiv posibilele obstacole din calea punerii sale în aplicare, precum și intervalul de timp necesar pentru punerea sa în aplicare.

Pe baza acestor informații, evaluarea trebuie să descrie capacitatea generală de redresare a entității sau a entităților vizate de planul de redresare, cu alte cuvinte măsura în care opțiunile de redresare permit entității sau entităților respective să se redreseze într-o serie de scenarii de criză financiară și macroeconomică gravă.

Articolul 13

Trimiterile încrucișate

În cazul în care informațiile prevăzute la articolul 7 au fost transmise autorităților de rezoluție, în conformitate cu articolul 11 din Directiva 2014/59/UE, autoritățile competente pot alege să accepte trimiteri încrucișate la informațiile respective ca fiind suficiente pentru a îndeplini cerința de la articolul 7 în cazul în care acestea nu pun în pericol exhaustivitatea și calitatea planului de redresare, în conformitate cu capitolul I secțiunea III din prezentul regulament.

Articolul 14

Planul de comunicare și informare

(1) Planul de comunicare și informare se referă în detaliu la următoarele chestiuni:

- (a) comunicarea internă, în special cu personalul, comitetele de întreprindere sau alți reprezentanți ai personalului;
- (b) comunicarea externă, în special cu acționarii și alți investitori, autoritățile competente, contrapărțile, piețele financiare, infrastructura pieței financiare, deponenții și publicul, după caz;
- (c) propuneri concrete de gestionare a eventualelor reacții negative ale pieței.

(2) Un plan de redresare include cel puțin o analiză a modului în care planul de comunicare și informare va fi pus în aplicare în cazul în care sunt puse în aplicare unul sau mai multe dintre mecanismele sau măsurile stabilite în planul de redresare.

(3) Planul de comunicare și informare ia în considerare în mod corespunzător nevoile de comunicare specifice aferente fiecărei opțiuni de redresare.

Articolul 15

Măsurile pregătitoare

- (1) Un plan de redresare include o analiză a oricăror măsuri pregătitoare pe care entitatea sau entitățile vizate de acesta le-au întreprins sau care sunt necesare pentru a facilita punerea în aplicare a acestuia ori pentru a îmbunătăți eficiența, împreună cu un calendar pentru punerea în aplicare a măsurilor respective.
- (2) Astfel de măsuri pregătitoare includ toate măsurile necesare pentru a depăși obstacolele din calea punerii efective în aplicare a opțiunilor de redresare care au fost identificate în cadrul planului de redresare.

SECȚIUNEA III

Evaluarea planurilor de redresare

Articolul 16

Caracterul complet al planurilor de redresare

Autoritatea competentă evaluează măsura în care un plan de redresare îndeplinește cerințele stabilite la articolul 5 sau, respectiv, articolul 7 din Directiva 2014/59/UE și examinează exhaustivitatea planului pe baza următoarelor elemente:

1. dacă planul include toate informațiile enumerate în secțiunea A din anexa la Directiva 2014/59/UE, astfel cum se specifică în capitolul I secțiunea I din prezentul regulament;
2. dacă planul oferă informații actualizate, inclusiv cu privire la orice modificare importantă a entității sau a entităților, în special modificări privind structura juridică sau organizațională ori activitatea sau situația financiară a acestora de la ultima prezentare a planului, în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE;
3. după caz, dacă planul include o analiză a modului și a momentului în care entitatea sau entitățile vizate de plan pot solicita, în condițiile prevăzute în plan, accesul la facilitățile oferite de banca centrală și pot identifica activele care pot fi folosite drept garanții;
4. dacă planul reflectă o gamă adecvată de scenarii de criză financiară și macroeconomică gravă, relevante pentru condițiile specifice ale entității sau ale entităților vizate de plan, luând în considerare orientările emise de ABE în conformitate cu articolul 5 alineatul (7) din Directiva 2014/59/UE care detaliază gama de scenarii care trebuie utilizate în planurile de redresare, depunând toate eforturile pentru a se conforma acestora, cu respectarea articolului 16 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010;
5. dacă planul conține un cadru de indicatori în care sunt identificate punctele în care ar putea fi luate măsurile adecvate menționate în plan;
6. răspunsul la întrebarea dacă informațiile menționate la punctele 1-5 sunt furnizate în ceea ce privește grupul în ansamblu;
7. o indicație dacă planul include, după caz, mecanisme privind un sprijin financiar intragrup, adoptat în conformitate cu un acord privind sprijinul financiar intragrup încheiat în temeiul dispozițiilor capitolului III din Directiva 2014/59/UE;
8. o indicație dacă pentru fiecare dintre scenariile de criză financiară și macroeconomică gravă care este reflectat în plan, în conformitate cu articolul 7 alineatul (6) din Directiva 2014/59/UE, planul identifică dacă există:
 - (a) obstacole în calea punerii în aplicare a măsurilor de redresare în cadrul grupului, inclusiv la nivelul fiecărei entități vizate de plan;
 - (b) obstacole substanțiale de natură juridică sau practică în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a pasivelor ori a activelor în cadrul grupului.

Articolul 17

Calitatea planurilor de redresare

La evaluarea cerințelor și criteriilor prevăzute la articolele 5 și 7 din Directiva 2014/59/UE, după caz, autoritatea competentă examinează calitatea unui plan de redresare pe baza următoarelor elemente:

1. se consideră că este stabilită claritatea planului în cazul în care:
 - (a) planul este explicit și este redactat într-un limbaj clar și ușor de înțeles;
 - (b) definițiile și descrierile sunt clare și coerente în cadrul planului;
 - (c) ipotezele și evaluările realizate în cadrul planului sunt explicate;
 - (d) trimiterile la documente care nu sunt conținute în plan și toate anexele completează planul într-un mod care contribuie semnificativ la identificarea opțiunilor pentru a menține sau a restabili viabilitatea și soliditatea financiară a entității sau a entităților vizate de plan;
2. relevanța informațiilor cuprinse în plan este considerată a fi stabilită în cazul în care informațiile se axează pe identificarea opțiunilor pentru a menține sau a restabili viabilitatea și soliditatea financiară a instituției sau a grupului;
3. exhaustivitatea planului de redresare este considerată a fi stabilită în cazul în care, ținând seama în special de natura activității entității sau entităților vizate de plan, precum și de mărimea și de interconectarea acestora cu alte instituții și grupuri și cu sistemul financiar în general:
 - (a) planul oferă un nivel suficient de detaliere în ceea ce privește informațiile care trebuie incluse în planurile de redresare în conformitate cu articolele 5 și 7 din Directiva 2014/59/UE;
 - (b) planul conține o gamă suficient de largă de opțiuni de redresare și indicatori, luând în considerare orientările emise de ABE în conformitate cu articolul 9 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE care detaliază lista indicatorilor care trebuie utilizați în planurile de redresare, depunând toate eforturile pentru a se conforma acestora, cu respectarea articolului 16 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010;
4. coerența internă a planului este considerată a fi stabilită:
 - (a) în cazul unui plan de redresare individuală, dacă există o coerență internă a planului în sine;
 - (b) în cazul unui plan de redresare a grupului, dacă există o coerență internă a planului de redresare a grupului în sine;
 - (c) în cazul în care au fost solicitate planuri pentru filiale la nivel individual în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE, există o coerență internă între aceste planuri și planul de redresare a grupului.

Articolul 18

Punerea în aplicare a mecanismelor propuse în planurile de redresare

- (1) Atunci când evaluează măsura în care planul de redresare îndeplinește criteriul stabilit la articolul 6 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2014/59/UE, autoritatea competentă trebuie să verifice următoarele elemente:
 - (a) nivelul de integrare și coerența planului cu guvernarea corporativă generală și procesele interne ale entității sau ale entităților cărora li se aplică planul și cu cadrul acesteia/acestora de gestionare a riscurilor;
 - (b) dacă planul conține un număr suficient de opțiuni de redresare plauzibile și viabile, care fac destul de probabil ca instituția sau grupul să aibă capacitatea de a împiedica apariția a diferite scenarii de criză financiară în mod rapid și eficient;
 - (c) dacă opțiunile de redresare incluse în plan stabilesc acțiuni care abordează în mod eficient scenariile de criză financiară și macroeconomică gravă, reflectate în conformitate cu articolul 5 alineatul (6) din Directiva 2014/59/UE;

- (d) dacă calendarul pentru punerea în aplicare a opțiunilor este realist și dacă acesta a fost luat în considerare în procedurile destinate să asigure punerea în aplicare a măsurilor de redresare;
 - (e) nivelul de pregătire a instituției sau a grupului pentru a redresa situația de criză financiară, astfel cum este stabilit, în special, prin evaluarea răspunsului la întrebarea dacă măsurile pregătitoare necesare au fost identificate corect și, dacă este cazul, dacă măsurile au fost puse în aplicare sau s-a elaborat un plan pentru punerea în aplicare a acestora;
 - (f) caracterul adecvat al seriei de scenarii de criză financiară și macroeconomică gravă în raport cu care a fost testat planul;
 - (g) caracterul adecvat al proceselor de testare a planului în raport cu scenariile menționate la litera (f) și măsura în care testarea respectivă verifică analiza opțiunilor de redresare și a indicatorilor din fiecare scenariu;
 - (h) dacă ipotezele și evaluările realizate în cadrul planului și al fiecărei opțiuni de redresare sunt realiste și plauzibile.
- (2) Plauzibilitatea fiecărei opțiuni de redresare stabilite în plan, astfel cum se menționează la alineatul (1) litera (b), trebuie să fie evaluată luând în considerare următoarele elemente:
- (a) măsura în care punerea sa în aplicare se află sub controlul instituției sau al grupului și măsura în care aceasta s-ar baza pe acțiuni întreprinse de părți terțe;
 - (b) dacă planul include o gamă suficient de largă de opțiuni de redresare și de indicatori, condiții și proceduri adecvate care să asigure punerea în aplicare în timp util a opțiunilor respective;
 - (c) măsura în care planul ține cont de efectele previzibile în mod rezonabil ale punerii în aplicare a opțiunii de redresare propuse asupra instituției sau a grupului;
 - (d) dacă planul și, în special, opțiunile de redresare ar putea să mențină viabilitatea instituției sau a grupului și să restabilească soliditatea sa financiară;
 - (e) dacă este cazul, măsura în care instituția sau grupul ori concurenții cu caracteristici similare au gestionat, prin utilizarea opțiunilor de redresare descrise, un episod anterior de criză financiară cu caracteristici similare scenariului avut în vedere, în special în ceea ce privește punerea în aplicare în timp util a opțiunilor de redresare și, în cazul unui plan de redresare a grupului, coordonarea opțiunilor de redresare în cadrul grupului.

Articolul 19

Opțiunile de redresare

Atunci când evaluează măsura în care planul de redresare îndeplinește criteriul stabilit la articolul 6 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2014/59/UE, autoritatea competentă verifică următoarele elemente:

1. dacă este, în mod rezonabil, probabil ca planul și opțiunile de redresare individuale să poată fi puse în aplicare în timp util și în mod eficace, inclusiv în situații de criză financiară și macroeconomică gravă;
2. dacă este, în mod rezonabil, probabil ca planul și anumite opțiuni de redresare să poată fi puse în aplicare într-o măsură care să asigure atingerea în suficient grad a obiectivelor fără vreun efect negativ semnificativ asupra sistemului financiar;
3. dacă seria de opțiuni de redresare reduce suficient riscul apariției unor obstacole în calea punerii în aplicare a opțiunilor respective sau a unor efecte sistemice adverse generate de acțiunile de redresare întreprinse în același timp de alte instituții sau grupuri;
4. măsura în care opțiunile de redresare pot intra în conflict cu cele ale instituțiilor sau grupurilor care au puncte vulnerabile similare, de exemplu ca urmare a unor modele de afaceri, strategii sau domenii de activitate similare, în cazul în care opțiunile ar fi puse în aplicare în același timp;
5. măsura în care punerea în aplicare a unor opțiuni de redresare de către mai multe instituții sau grupuri în același timp este susceptibilă de a influența negativ impactul și fezabilitatea opțiunilor respective.

*Articolul 20***Cerințele privind planurile de redresare a grupului**

Atunci când evaluează măsura în care un plan de redresare a grupului întrunește criteriile prevăzute la articolul 7 alineatul (4) și alineatul (6) din Directiva 2014/59/UE, autoritatea competentă trebuie să verifice următoarele elemente:

1. măsura în care planul poate stabiliza grupul în ansamblu sau orice instituție din grup, ținând seama, în special, de:
 - (a) disponibilitatea unor opțiuni de redresare la nivel de grup în vederea restabilirii, dacă este necesar, a situației financiare a unei filiale, fără a cauza o perturbare a solidității financiare a grupului;
 - (b) dacă, în urma punerii în aplicare a unei anumite opțiuni de redresare, grupul în ansamblu, precum și orice instituție care face parte din grup care ar urma să continue să își desfășoare activitatea în conformitate cu opțiunea de redresare, ar avea în continuare un model de afaceri viabil;
 - (c) măsura în care mecanismele incluse în plan asigură coordonarea și coerența măsurilor care urmează a fi luate la nivelul întreprinderii-mamă sau al instituției care face obiectul supravegherii consolidate în temeiul titlului VII capitolul 3 din Directiva 2013/36/UE sau la nivelul instituțiilor individuale, după caz. Se verifică în special măsura în care procesele de guvernare incluse în plan țin seama de structura de conducere a filialelor individuale și de orice restricții juridice relevante;
2. măsura în care planul oferă soluții pentru a depăși orice obstacole din calea punerii în aplicare a măsurilor de redresare în cadrul grupului care sunt identificate în legătură cu un scenariu prevăzut la articolul 5 alineatul (6) din Directiva 2014/59/UE; în cazul în care obstacolele nu pot fi depășite, măsura în care opțiunile de redresare alternative ar putea atinge aceleași obiective.
3. măsura în care planul oferă soluții pentru a depăși orice obstacole juridice sau practice substanțiale identificate în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a pasivelor sau a activelor în cadrul grupului; în cazul în care obstacolele nu pot fi depășite, măsura în care opțiunile de redresare alternative ar putea atinge aceleași obiective.

*Articolul 21***Natura entității sau a entităților care sunt evaluate**

Atunci când evaluează credibilitatea globală a unui plan de redresare în conformitate cu articolele 18, 19 și 20, autoritatea competentă ia în considerare natura activității entității sau a entităților vizate de plan, dimensiunea lor și gradul de interconectare al acestora cu alte instituții și grupuri și cu sistemul financiar în general.

CAPITOLUL II**PLANURILE DE REZOLUȚIE***SECȚIUNEA I***Conținutul planurilor de rezoluție***Articolul 22***Categoriile de informații care trebuie incluse în planurile de rezoluție**

Un plan de rezoluție conține cel puțin elementele prevăzute la punctele 1-8 de la prezentul articol, inclusiv toate informațiile necesare în temeiul articolelor 10 și 12 din Directiva 2014/59/UE, precum și orice informații suplimentare necesare pentru a permite punerea în aplicare a strategiei de rezoluție:

1. un rezumat al planului, inclusiv o descriere a instituției sau a grupului și un rezumat al elementelor menționate la punctele 2-8;

2. o descriere a strategiei de rezoluție avute în vedere în plan, inclusiv:
 - (a) identificarea diferitelor acțiuni de rezoluție prevăzute în cadrul planului;
 - (b) identificarea entității sau a entităților juridice cărora li s-ar aplica măsurile de rezoluție;
 - (c) identificarea tuturor funcțiilor critice sau a liniilor de activitate esențiale care vor fi menținute, precum și a celor care se așteaptă să fie separate de alte funcții;
 - (d) o estimare a calendarului punerii în aplicare a fiecărui aspect important al planului, astfel cum se solicită în temeiul articolului 10 alineatul (7) litera (d) din Directiva 2014/59/UE;
 - (e) o descriere detaliată a tuturor variantelor strategiei de rezoluție preferate luate în considerare pentru a aborda circumstanțele în care strategia preferată nu poate fi pusă în aplicare;
 - (f) o descriere a procesului decizional pentru a pune în aplicare strategia de rezoluție, inclusiv intervalul de timp necesar pentru adoptarea deciziilor;
 - (g) pentru planurile de rezoluție a grupului, mecanismele de cooperare și de coordonare între autoritățile de rezoluție și alte autorități relevante din statele membre în care entitățile din grup sunt situate sau au sucursale semnificative și autoritățile competente din țări terțe în care sunt situate entitățile din grup, în concordanță cu acordurile scrise și cu procedura, astfel cum sunt stabilite în capitolul VI secțiunea I;
3. o descriere a informațiilor și a mecanismelor de furnizare a informațiilor necesare pentru a pune în aplicare în mod eficient strategia de rezoluție, care include cel puțin:
 - (a) o descriere a informațiilor și a procedurilor pentru asigurarea disponibilității în timp util a informațiilor solicitate în scopul evaluării, în special în conformitate cu articolele 36 și 49 din Directiva 2014/59/UE, precum și capacitatea de comercializare, în special în temeiul cerințelor privind comercializarea pentru vânzarea de instrumente de afaceri și de bănci-punte;
 - (b) o stabilire a corespondențelor dintre funcțiile critice și liniile de activitate esențiale, pe de o parte, și entitățile juridice, pe de altă parte, în care sunt identificate, în special, funcțiile critice și liniile de activitate esențiale ale entităților care fac obiectul unor măsuri de rezoluție, precum și funcțiile critice sau liniile de activitate esențiale repartizate între entități juridice care ar urma să fie separate prin punerea în aplicare a strategiei de rezoluție;
 - (c) o descriere a mecanismelor prevăzute pentru schimbul de informații între autoritățile de rezoluție și alte autorități relevante, inclusiv, dacă este cazul, autoritățile din alte state membre sau din țări terțe, în conformitate cu articolul 90 din Directiva 2014/59/UE;
 - (d) o descriere detaliată a mecanismelor destinate garantării faptului că informațiile furnizate în temeiul articolului 11 din Directiva 2014/59/UE sunt actualizate și puse la dispoziția autorităților de rezoluție atunci când este necesar;
4. o descriere a măsurilor menite să asigure continuitatea operațională pentru accesul la funcții critice pe parcursul procesului de rezoluție, care include cel puțin:
 - (a) o descriere a operațiunilor și a sistemelor partajate critice care trebuie să fie aplicate în continuare pentru a menține continuitatea funcțiilor critice și a mecanismelor pentru asigurarea viabilității contractuale și operaționale a acestora în procesul de rezoluție;
 - (b) o descriere a relațiilor de interdependență la nivel intern și extern care sunt esențiale pentru menținerea continuității operaționale;
 - (c) o descriere a mecanismelor necesare pentru a garanta accesul la sisteme de plată sau alte infrastructuri financiare necesare pentru menținerea funcțiilor critice, inclusiv o evaluare a portabilității pozițiilor clienților;
5. o descriere a cerințelor de finanțare și a surselor de finanțare necesare pentru punerea în aplicare a strategiei de rezoluție prevăzute în plan, care include cel puțin:
 - (a) descrierea cerințelor de lichiditate și de finanțare prevăzute de strategia de rezoluție;

- (b) descrierea surselor potențiale de finanțare a rezoluției, incluzând condițiile de finanțare, condițiile prealabile pentru utilizarea acestora, data lor de disponibilitate, entitățile cărora le pot oferi finanțare și orice cerințe în materie de garanții;
 - (c) dacă este cazul, o descriere și o analiză a modului și a momentului în care instituția sau grupul poate solicita, în condițiile prevăzute în planul de rezoluție, accesul la facilitățile oferite de banca centrală (cu excepția asistenței privind lichiditatea în situații de urgență sau a altui tip de asistență atipică) în cadrul procedurii de rezoluție, inclusiv identificarea garanțiilor disponibile;
 - (d) în cazul grupurilor, descrierea principiilor convenite pentru partajarea responsabilității pentru finanțare între surse de finanțare din diferite jurisdicții, inclusiv între surse de finanțare din diferite state membre, în conformitate cu articolul 12 alineatul (3) litera (f) din Directiva 2014/59/UE;
6. planurile de comunicare cu grupurile de părți interesate critice, vizând cel puțin următoarele entități:
- (a) conducerea, proprietarii și personalul instituției sau grupului, inclusiv procedurile de consultare cu personalul și, după caz, dialogul cu partenerii sociali în cadrul procesului de rezoluție, precum și o evaluare a impactului planului asupra angajaților;
 - (b) clienții, mijloacele de comunicare în masă și publicul larg;
 - (c) deponenții, acționarii, deținătorii de obligațiuni, contrapărțile, infrastructurile pieței financiare și alți participanți la piață afectați;
 - (d) orice organisme administrative sau judiciare a căror aprobare sau autorizare este indispensabilă pentru punerea în aplicare a strategiei de rezoluție;
 - (e) consilierii necesari pentru punerea în aplicare a strategiei de rezoluție;
7. concluziile evaluării posibilităților de soluționare, care includ cel puțin:
- (a) dacă, la momentul respectiv, rezoluția instituției sau a grupului este posibilă;
 - (b) un rezumat al concluziilor evaluării de lichidare prevăzute la articolul 23 alineatul (1) litera (a);
 - (c) o descriere detaliată a obstacolelor identificate care stau în calea posibilității de soluționare, precum și a măsurilor propuse de către instituție sau grup sau impuse de autoritatea de rezoluție pentru a aborda sau a elimina obstacolele respective;
 - (d) o evaluare cantitativă cu privire la orice modificare a cerințelor minime privind pasivele eligibile sau amplasarea adecvată a pasivelor eligibile, care este necesară pentru a aborda sau a înlătura obstacolele din calea posibilităților de soluționare, ținând seama de criteriile prevăzute la articolul 45 alineatul (6) din Directiva 2014/59/UE, specificate în mai mare detaliu în actele delegate adoptate în temeiul articolului 45 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE;
8. orice opinie exprimată de instituție sau de grup cu privire la planul de rezoluție.

SECȚIUNEA II

Evaluarea posibilităților de soluționare

Articolul 23

Etapele procesului de evaluare

- (1) Autoritățile de rezoluție evaluează posibilitățile de soluționare pe baza următoarelor etape consecutive:
- (a) evaluarea fezabilității și a credibilității lichidării instituției sau a grupului în cadrul procedurii obișnuite de insolvență, în conformitate cu articolul 24;
 - (b) selectarea unei strategii de rezoluție preferate pentru evaluare, în conformitate cu articolul 25;

(c) evaluarea fezabilității strategiei de rezoluție selectate în conformitate cu articolele 26-31;

(d) evaluarea credibilității strategiei de rezoluție selectate în conformitate cu articolul 32.

(2) În cazul în care autoritatea de rezoluție consideră evident faptul că instituțiile sau grupurile prezintă riscuri similare pentru sistemul financiar sau că circumstanțele în care lichidarea este puțin probabil să fie fezabilă sunt similare, autoritatea de rezoluție poate efectua evaluarea fezabilității și a credibilității lichidării respectivelor instituții sau grupuri într-un mod similar sau identic.

Tipurile de instituții menționate la alineatul (1) pot fi stabilite în special în conformitate cu criteriile menționate la articolul 98 alineatul (1) litera (j) din Directiva 2013/36/UE.

(3) În cazul în care o autoritate de rezoluție consideră că este posibil să nu fie fezabil sau credibil să se lichideze instituția sau entitățile grupului în cadrul procedurii obișnuite de insolvență sau că măsura rezoluției ar putea fi necesară în interesul public întrucât lichidarea conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar permite atingerea obiectivelor rezoluției în aceeași măsură, această autoritate trebuie să identifice o strategie de rezoluție preferată care este adecvată pentru instituție sau grup, pe baza informațiilor furnizate de instituție sau de grup în conformitate cu articolul 11 din Directiva 2014/59/UE și conform criteriilor stabilite în prezentul regulament. În măsura în care este necesar, aceasta trebuie să identifice, de asemenea, variante de strategii pentru a aborda situații în care strategia nu ar fi fezabilă sau credibilă.

(4) Evaluarea fezabilității și a credibilității strategiei de rezoluție preferate include o evaluare a variantelor de strategii propuse în cadrul strategiei.

(5) Autoritățile de rezoluție solicită instituției sau grupului, în temeiul articolului 11 din Directiva 2014/59/UE, informații suplimentare necesare pentru a efectua evaluarea strategiilor preferate și a variantelor de strategii.

(6) După caz, o autoritate de rezoluție trebuie să revizuiască strategia de rezoluție preferată sau să ia în considerare strategii alternative pe baza unei evaluări complete a fezabilității și a credibilității strategiei de rezoluție preferate menționată la alineatul (4).

(7) În cazul în care o autoritate de rezoluție revizuieste strategia de rezoluție preferată, aceasta evaluează fezabilitatea și credibilitatea strategiei de rezoluție preferate revizuite în conformitate cu articolul 26 și, respectiv, articolul 27.

Articolul 24

Fezabilitatea și credibilitatea lichidării prin procedura obișnuită de insolvență

(1) Autoritățile de rezoluție evaluează fezabilitatea și credibilitatea lichidării instituției sau a grupului în cadrul procedurii obișnuite de insolvență, precum și impactul pe care l-ar avea lichidarea, comparativ cu rezoluția, asupra dependenței de sprijinul financiar public extraordinar.

(2) Atunci când evaluează credibilitatea lichidării, autoritățile de rezoluție iau în considerare impactul probabil al lichidării instituției sau a grupului asupra sistemelor financiare ale unui stat membru sau ale Uniunii, pentru a asigura continuitatea în ceea ce privește accesul la funcții critice desfășurate de instituție sau de grup și atingerea obiectivelor rezoluției prevăzute la articolul 31 din Directiva 2014/59/UE. În acest scop, autoritățile de rezoluție iau în considerare funcțiile asigurate de instituție sau de grup și evaluează dacă lichidarea ar putea avea un impact negativ substanțial asupra vreunui dintre următoarele elemente:

(a) funcționarea pieței financiare și încrederea în piață;

(b) infrastructurile pieței financiare, în special:

(i) dacă încetarea bruscă a activităților ar afecta funcționarea normală a infrastructurilor pieței financiare într-un mod care ar avea un impact negativ asupra sistemului financiar în ansamblul acestuia;

(ii) dacă și în ce măsură infrastructurile pieței financiare ar putea servi drept canale de contagiune în procesul de lichidare;

- (c) alte instituții financiare, în special:
 - (i) dacă lichidarea ar crește costurile de finanțare sau ar reduce disponibilitatea fondurilor pentru alte instituții financiare într-un mod care ar presupune un risc pentru stabilitatea financiară;
 - (ii) riscul de contagiune directă și indirectă și efectele de feedback la nivel macroeconomic;
 - (d) economia reală, în special în ceea ce privește disponibilitatea serviciilor financiare esențiale.
- (3) În cazul în care autoritatea de rezoluție concluzionează că lichidarea este credibilă, aceasta evaluează fezabilitatea lichidării.
- (4) În acest scop, autoritățile de rezoluție iau în considerare dacă sistemele instituției sau ale grupului sunt în măsură să furnizeze informațiile solicitate de schemele relevante de garantare a depozitelor, în scopul de a asigura plata depozitelor garantate în cuantumurile și intervalele de timp prevăzute în Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului (¹) sau, după caz, în conformitate cu schemele echivalente de garantare a depozitelor ale unei țări terțe, inclusiv în ceea ce privește soldurile depozitelor acoperite.

De asemenea, autoritățile de rezoluție evaluează dacă instituția sau grupul are capacitatea necesară pentru a sprijini schemele de garantare a depozitelor, în special prin realizarea unei distincții între soldurile acoperite și cele neacoperite ale conturilor de depozit.

Articolul 25

Identificarea unei strategii de rezoluție

- (1) Autoritățile de rezoluție evaluează dacă o strategie de rezoluție candidată este adecvată pentru a atinge obiectivele de rezoluție, având în vedere structura și modelul de afaceri al instituției sau al grupului, precum și regimurile de rezoluție aplicabile entităților juridice din cadrul unui grup. O măsură de rezoluție poate fi adoptată în interes public dacă acest lucru este necesar pentru realizarea unuia sau a mai multora dintre obiectivele rezoluției și dacă este proporțională cu acestea, iar lichidarea instituției în cadrul procedurii obișnuite de insolvență nu ar îndeplini obiectivele respective în aceeași măsură.
- (2) În special în cazul grupurilor, autoritățile de rezoluție a grupului evaluează dacă nu ar fi mai oportun să se aplice o strategie cu un singur punct de intrare sau cu mai multe puncte de intrare.
- (3) În aceste scopuri, autoritățile de rezoluție iau în considerare cel puțin următoarele aspecte:
- (a) instrumente de soluționare care vor fi utilizate în cadrul strategiei de rezoluție preferate și dacă respectivele instrumente de rezoluție sunt disponibile pentru entitățile juridice în cazul cărora se propune, în cadrul strategiei de rezoluție, ca acestea să fie utilizate;
 - (b) cuantumul pasivelor eligibile care se califică în cadrul strategiei de rezoluție propuse, riscul de a nu contribui la absorbția pierderilor sau la recapitalizare și entitățile juridice care emit respectivele pasive eligibile care se califică în cadrul strategiei de rezoluție propuse, ținând seama de faptul că:
 - (i) este mai probabil ca strategia cu un singur punct de intrare să fie adecvată în cazul în care suficiente pasive eligibile emise la nivel extern sau pasive care se preconizează că vor contribui la absorbția pierderilor și la recapitalizare în temeiul propunerii de strategie de rezoluție sunt emise de întreprinderea-mamă principală sau de grupul de societăți holding;
 - (ii) este mai probabil ca strategia cu mai multe puncte de intrare să fie adecvată în cazul în care pasivele eligibile ale grupului sau pasivele care se preconizează că vor contribui la absorbția pierderilor și la recapitalizare în temeiul propunerii de strategie de rezoluție sunt emise de mai mult de o entitate sau de un subgrup regional sau funcțional din grupul care ar fi soluționat;
 - (c) dispozițiile contractuale sau alte dispoziții în vigoare pentru pierderile care urmează să fie transferate între entitățile juridice ale unui grup;

(¹) Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (JO L 173, 12.6.2014, p. 149).

- (d) structura operațională și modelul de afaceri al instituției sau al grupului și, în special, dacă este foarte integrat sau are o structură descentralizată, cu un grad ridicat de separare între diferitele părți ale instituției sau ale grupului, ținând seama de faptul că:
 - (i) este mai probabil ca strategia cu un singur punct de intrare să fie adecvată în cazul în care un grup își desfășoară activitatea într-un mod foarte integrat, inclusiv prin efectuarea centralizată a gestionării lichidităților, a gestionării riscurilor, a funcțiilor de trezorerie sau de tehnologia informației și a altor servicii partajate critice;
 - (ii) este mai probabil ca strategia cu mai multe puncte de intrare să fie adecvată în cazul în care operațiunile unui grup sunt împărțite în două sau mai multe subgrupuri care pot fi identificate clar, fiecare dintre acestea este independent din punct de vedere financiar, juridic și operațional de alte părți ale grupului, iar orice dependențe operaționale critice de alte părți ale grupului au la bază mecanisme solide care asigură funcționarea lor în continuare în caz de rezoluție;
 - (e) forța executorie a instrumentelor de rezoluție care ar fi aplicate, în special în țări terțe;
 - (f) dacă strategia de rezoluție necesită acțiuni de sprijin din partea altor autorități, în special în țări terțe, sau impune acestor autorități să se abțină de la măsuri de rezoluție independente și dacă astfel de măsuri sunt fezabile și credibile pentru autoritățile respective.
- (4) Autoritățile de rezoluție evaluează dacă sunt necesare variante ale strategiei de rezoluție pentru a aborda situații sau circumstanțe în care strategia de rezoluție nu poate fi pusă în aplicare în mod fezabil și credibil.
- (5) Autoritățile de rezoluție analizează măsura în care eventualele variante de strategie sunt mai susceptibilă să atingă obiectivele rezoluției și, în special, să asigure continuitatea funcțiilor critice.

Măsurile de înlăturare a obstacolelor din calea variantelor de strategie de rezoluție sunt puse în aplicare numai dacă acestea nu afectează punerea în aplicare fezabilă și credibilă a strategiei de rezoluție preferate.

Articolul 26

Evaluarea fezabilității unei strategii de rezoluție

- (1) Autoritățile de rezoluție evaluează dacă este posibil să aplice strategia de rezoluție selectată în mod eficace într-un interval de timp adecvat și identifică obstacolele potențiale din calea punerii în aplicare a strategiei de rezoluție selectate.
- (2) Autoritățile de rezoluție iau în considerare obstacolele din calea stabilizării pe termen scurt a instituției sau a grupului. De asemenea, autoritățile de rezoluție evaluează orice obstacole previzibile din calea reorganizării activității care este prevăzută la articolul 52 din Directiva 2014/59/UE sau care este probabil să fie necesară dacă strategia de rezoluție prevede ca instituția sau grupul în întregime sau în parte să redevină rentabile pe termen lung.
- (3) Obstacolele se clasifică cel puțin în următoarele categorii:
- (a) structură și operațiuni;
 - (b) resurse financiare;
 - (c) informare;
 - (d) aspecte transfrontaliere;
 - (e) aspecte juridice.

Articolul 27

Evaluarea fezabilității: structură și operațiuni

Autoritățile de rezoluție țin cont cel puțin de următoarele aspecte atunci când evaluează dacă există potențiale obstacole în calea rezoluției legate de structura și operațiunile instituției sau ale grupului:

1. aspectele abordate la punctele 1-7, 16, 18 și 19 din secțiunea C a anexei la Directiva 2014/59/UE;
2. dependențele entităților semnificative și ale liniilor de activitate esențiale de infrastructură, tehnologia informației, funcțiile de trezorerie sau financiare, angajați sau alte servicii partajate critice;
3. dacă mecanismele de guvernanță, control și gestionare a riscurilor sunt compatibile cu modificările planificate privind structura instituției sau a grupului;
4. dacă structura juridică și de franciză a instituției sau a grupului este conformă cu orice modificări planificate privind structura de afaceri a instituției sau a grupului;
5. dacă sunt disponibile instrumente de rezoluție adecvate pentru fiecare entitate juridică a căreia i s-a solicitat să formuleze strategia de rezoluție.

Articolul 28

Evaluarea fezabilității: resurse financiare

Autoritățile de rezoluție țin cont cel puțin de următoarele aspecte atunci când evaluează dacă există potențiale obstacole în calea rezoluției referitoare la resursele financiare:

1. aspectele abordate la punctele 13, 14, 15 și 17 din secțiunea C a anexei la Directiva 2014/59/UE;
2. necesitatea de a identifica și de a cuantifica valoarea pasivelor care sunt susceptibile, în cadrul strategiei de rezoluție preferate, să nu contribuie la absorbția pierderilor și la recapitalizare, ținând seama cel puțin de următorii factori:
 - (i) scadență;
 - (ii) rangul de subordonare;
 - (iii) tipurile de deținători ai instrumentului sau transferabilitatea instrumentului;
 - (iv) obstacolele juridice din calea capacității de absorbție a pierderilor, cum ar fi neregulile instrumentelor de rezoluție într-o legislație străină sau existența unor drepturi de compensare reciprocă;
 - (v) alți factori care creează riscul ca pasivele să fie exceptate de la absorbția pierderilor în rezoluție;
 - (vi) quantumul și emiterea de către entitățile juridice de pasive eligibile care se califică sau alte pasive care să absoarbă pierderile;
3. amploarea nevoilor de finanțare în perioada premergătoare și pe parcursul procesului de soluționare, disponibilitatea surselor de finanțare, precum și obstacolele din calea transferului de fonduri, în funcție de nevoi, în cadrul instituției sau al grupului;
4. dacă sunt prevăzute mecanisme adecvate pentru pierderile care urmează să fie transferate din alte societăți din grup către entități juridice cărora li s-ar aplica instrumente de rezoluție, inclusiv, după caz, o evaluare a valorii și a capacității de absorbție a pierderilor a finanțării intragrup.

*Articolul 29***Evaluarea fezabilității: informare**

Autoritățile de rezoluție țin cont cel puțin de următoarele aspecte atunci când evaluează dacă există potențiale obstacole în calea rezoluției legate de informare:

1. aspectele abordate la punctele 8-12 din secțiunea C a anexei la Directiva 2014/59/UE;
2. capacitatea instituției sau a grupului de a oferi informații cu privire la volumul și amplasarea în cadrul grupului a activelor care pot fi folosite drept garanție pentru facilitățile oferite de banca centrală;
3. capacitatea instituției sau a grupului de a furniza informații pentru efectuarea unei evaluări în scopul de a determina valoarea deprecierii sau al recapitalizării necesare.

*Articolul 30***Evaluarea fezabilității: aspecte transfrontaliere**

Autoritățile de rezoluție țin cont cel puțin de următoarele aspecte atunci când evaluează dacă există potențiale obstacole în calea rezoluției legate de aspecte transfrontaliere:

1. aspectele abordate la punctul 20 din secțiunea C a anexei la Directiva 2014/59/UE;
2. existența unor procese adecvate de coordonare și de comunicare între autoritățile din țara de origine și cele din statul gazdă și a unor garanții privind acțiunile care trebuie întreprinse, inclusiv în țări terțe, pentru a permite aplicarea strategiei de rezoluție;
3. dacă legea jurisdicției relevante din țara de origine și din țara gazdă primează față de drepturile contractuale de reziliere prevăzute în cadrul contractelor financiare care sunt declanșate numai de intrarea în dificultate și rezoluția unei întreprinderi afiliate.

*Articolul 31***Evaluarea fezabilității: alte obstacole potențiale**

La evaluarea posibilelor obstacole din calea rezoluției, sunt luate în considerare următoarele aspecte juridice:

1. dacă cerințele de reglementare referitoare la aprobările sau autorizațiile necesare pentru a aplica strategia de rezoluție pot fi îndeplinite în timp util;
2. dacă documentația contractuală semnificativă permite încetarea contractelor la intrarea în procedura de rezoluție;
3. dacă obligații contractuale care nu pot fi înlăturate de autoritatea de rezoluție interzic un transfer de active și/sau pasive prevăzut în strategia de rezoluție.

*Articolul 32***Evaluarea credibilității unei strategii de rezoluție**

(1) După evaluarea fezabilității strategiei de rezoluție selectate, autoritățile de rezoluție evaluează credibilitatea acesteia, luând în considerare impactul probabil al rezoluției asupra sistemelor financiare și asupra economiei reale din orice stat membru sau din Uniune, pentru a asigura continuitatea funcțiilor critice îndeplinite de instituție sau de grup. Evaluarea include evaluarea aspectelor abordate la punctele 21-28 din secțiunea C a anexei la Directiva 2014/59/UE.

(2) La efectuarea evaluării, autoritățile de rezoluție iau în considerare impactul probabil al punerii în aplicare a strategiei de rezoluție asupra sistemelor financiare ale oricărui stat membru sau ale Uniunii. În acest scop, autoritățile de rezoluție iau în considerare funcțiile asigurate de instituție sau de grup și evaluează dacă punerea în aplicare a strategiei de rezoluție ar fi probabil să aibă un impact negativ considerabil asupra vreunui dintre următoarele elemente:

- (a) funcționarea pieței financiare și în special încrederea în piață;
- (b) infrastructuri ale pieței financiare, în special:
 - (i) dacă încetarea bruscă a activităților ar afecta funcționarea normală a infrastructurilor pieței financiare într-un mod care ar avea un impact negativ asupra sistemului financiar în ansamblul acestuia;
 - (ii) dacă și în ce măsură infrastructurile pieței financiare ar putea servi drept canale de contagiune în procesul de lichidare;
- (c) alte instituții financiare, în special:
 - (i) dacă lichidarea ar crește costurile de finanțare sau ar reduce disponibilitatea fondurilor pentru alte instituții financiare într-un mod care ar presupune un risc pentru stabilitatea financiară;
 - (ii) riscul de contagiune directă și indirectă și efectele de feedback la nivel macroeconomic;
- (d) economia reală, în special în ceea ce privește disponibilitatea serviciilor financiare.

CAPITOLUL III

SPRIJINUL FINANCIAR INTRAGRUP

Articolul 33

Perspectiva remedierii situației financiare

(1) Condiția privind o perspectivă rezonabilă ca sprijinul acordat să contribuie în mod semnificativ la soluționarea dificultăților financiare ale entității din grup care primește sprijinul financiar (denumită în continuare „entitate beneficiară”) este considerată ca fiind îndeplinită în cazul în care o astfel de perspectivă de remediere este susținută de următoarele elemente:

- (a) necesitățile de capital și de lichidități ale entității beneficiare identificate printr-o descriere a situației în materie de capital și lichidități a entității beneficiare, precum și printr-o estimare a nevoilor de capital și de lichidități ale acesteia sunt acoperite pentru o perioadă de timp suficientă, ținând cont de toate celelalte surse de finanțare relevante din care aceste nevoi ar putea fi acoperite, de calendarul necesar pentru remedierea dificultăților financiare și de durata de acordare a sprijinului;
- (b) analiza situației financiare și a cauzelor interne și externe ale dificultăților financiare, în special a modelului de afaceri și a sistemului de gestionare a riscurilor ale entității beneficiare și a condițiilor de piață anterioare, actuale și preconizate, nu este în contradicție cu perspectiva de remediere;
- (c) un plan de acțiune care descrie măsurile pentru remedierea situației financiare a entității beneficiare care include, după caz, o revizuire a modelului său de afaceri și a sistemului de gestionare a riscurilor;
- (d) ipotezele subiacente din descrierile și proiecțiile menționate la literele (a), (b) și (c) sunt coerente și plauzibile și țin seama de situația de criză în care se află entitatea beneficiară, de condițiile de piață actuale și de posibilele evoluții nefavorabile.

(2) Atunci când evaluează condiția prevăzută la alineatul (1), autoritatea competentă menționată la articolul 25 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE ia în considerare informațiile și evaluările furnizate de autoritatea competentă care răspunde de entitatea beneficiară.

Articolul 34

Condițiile de acordare a sprijinului

(1) Condițiile, inclusiv contraprestația, aferente acordării de sprijin financiar se consideră a fi conforme cu articolul 19 alineatul (7) din Directiva 2014/59/UE dacă sunt îndeplinite următoarele cerințe:

(a) condițiile reflectă în mod adecvat:

- (i) riscul de credit al entității beneficiare;
- (ii) rangul creanței;
- (iii) pierderea estimată suportată de entitatea din grup care furnizează sprijinul (denumită în continuare „entitate furnizoare”) în caz de neplată de către entitatea beneficiară;
- (iv) în cazul unui împrumut sau al unei facilități angajate, profilul de scadență, bazat pe o prezentare completă a tuturor informațiilor relevante și actualizate de către entitatea beneficiară și a informațiilor suplimentare aflate la dispoziția entității furnizoare;

(b) condițiile reflectă interesul entității furnizoare, în conformitate cu articolul 19 alineatul (7) din Directiva 2014/59/UE, precum și relația dintre beneficiile, riscurile și costurile luate în considerare la determinarea acestui interes, inclusiv beneficiile directe sau indirecte pe care le poate obține entitatea furnizoare ca urmare a furnizării sprijinului financiar, precum și beneficiile pentru grup în urma furnizării sprijinului.

În sensul literei (a) punctul (iv), un efect temporar anticipat asupra prețurilor de pe piață ca urmare a unor evenimente externe grupului nu trebuie să fie luate în considerare în cazul în care o proiecție plauzibilă a situației pieței susține ipoteza că amploarea unui astfel de impact și durata acestuia nu periclitează capacitatea entității beneficiare de a-și achita toate datoriile la scadență.

(2) Evaluarea condițiilor menționate la alineatul (1) literele (a) și (b) se bazează pe o analiză comparativă a riscului de credit al entității beneficiare pentru cazurile în care sprijinul este sau nu este furnizat.

Analiza riscului de credit se bazează pe elementele prevăzute la articolul 33. Analiza nu aduce atingere luării în calcul, în scopul evaluării relației dintre beneficii, riscuri și costuri, de la caz la caz și la latitudinea autorității competente care răspunde de entitatea furnizoare, a unor elemente suplimentare de care entitatea furnizoare ar ține cont la evaluarea creditului atunci când ar decide acordarea unui credit pe baza tuturor informațiilor aflate la dispoziția entității furnizoare.

(3) Evaluarea include eventualele daune aduse francizei, refinanțării și reputației, beneficiile unei utilizări eficiente și ale fungibilității resurselor de capital ale grupului și condițiile de refinanțare.

În măsura în care este posibil, profiturile și costurile luate în considerare în momentul determinării interesului sunt cuantificate în termeni monetari. În plus, se cuantifică reducerea acordată entității beneficiare în comparație cu termenii pieței, inclusiv în ceea ce privește marjele aplicate garanțiilor sau ratelor dobânzilor.

(4) Atunci când evaluează interesul, se iau în considerare angajamentele cu caracter obligatoriu din acordul de sprijin financiar care susțin ipotezele privind viitorul model de afaceri și sistemul de gestionare a riscurilor ale entității beneficiare.

(5) Autoritatea competentă ia în considerare informațiile și evaluările furnizate de autoritatea competentă care răspunde de entitatea beneficiară.

Articolul 35

Lichiditatea și solvabilitatea entității furnizoare

(1) Sub rezerva respectării condițiilor de la articolul 23 alineatul (1) litera (g) din Directiva 2014/59/UE, se consideră că furnizarea sprijinului financiar nu compromite lichiditatea sau solvabilitatea entității furnizoare dacă, după furnizarea sprijinului financiar:

(a) se poate preconiza în mod rezonabil ca activele entității furnizoare se preconizează să depășească în orice moment pasivele;

(b) se poate preconiza în mod rezonabil ca entitatea furnizoare să îndeplinească următoarele cerințe:

(i) să fie în măsură să își achite toate datoriile la scadență;

(ii) să nu încalce cerințele privind solvabilitatea și lichiditatea stipulate în Directiva 2013/36/UE și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 într-un mod care ar justifica retragerea autorizației de către autoritatea competentă.

(2) Evaluarea ține seama de riscul de credit al entității beneficiare, precum și de pierderea suportată de entitatea furnizoare în urma neîndeplinirii obligațiilor de plată de către entitatea beneficiară, luând în considerare, de asemenea, o potențială evoluție negativă. Evaluarea respectă cerințele prudențiale corespunzătoare pentru gestionarea adecvată a riscurilor în cazul entității furnizoare.

Articolul 36

Posibilitatea de soluționare a entității furnizoare

(1) Se consideră că furnizarea sprijinului financiar nu subminează posibilitățile de soluționare a entității furnizoare dacă furnizarea sprijinului financiar nu face ca punerea în aplicare a strategiei de rezoluție pentru entitatea furnizoare, astfel cum este prevăzută în planul de rezoluție, să fie mult mai puțin fezabilă sau mai puțin credibilă, în conformitate cu evaluarea efectuată în conformitate cu articolele 15 și 16 din Directiva 2014/59/UE.

Evaluarea respectivă ia în considerare în special impactul furnizării sprijinului financiar asupra:

(a) posibilității de absorbție a pierderilor în cadrul grupului, după ce au fost îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție;

(b) interconectării dintre entitatea furnizoare și entitatea beneficiară;

(c) riscul de contagiune în cadrul grupului;

(d) creșterii complexității grupului;

(e) situației capitalului și a lichidităților entității furnizoare.

(2) Dacă entitățile furnizoare nu sunt pe deplin informate cu privire la o strategie de rezoluție preferată, acestea efectuează evaluarea menționată la alineatul (1) pe baza informațiilor referitoare la planul de rezoluție aflate la dispoziția lor.

(3) Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție care răspund de entitatea furnizoare cooperează îndeaproape pentru a stabili impactul sprijinului financiar intragrup asupra posibilităților de soluționare a entității furnizoare.

CAPITOLUL IV

INDEPENDENȚA EVALUATORILOR

Articolul 37

Definiții

În sensul prezentului capitol se folosesc următoarele definiții:

1. „autoritate împuternicită să facă numiri” înseamnă persoana fizică sau juridică responsabilă pentru selectarea și numirea evaluatorului independent pentru efectuarea evaluării menționate la articolul 36 alineatul (1) sau la articolul 74 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE;

2. „entitate relevantă” înseamnă o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE ale cărei active și pasive urmează să fie evaluate în conformitate cu articolul 36 sau cu articolul 74 din Directiva 2014/59/UE;
3. „autoritate publică relevantă” înseamnă autoritatea împuternicită să facă numiri, autoritatea de rezoluție, autoritățile menționate la articolul 83 alineatul (2) literele (a)-(h) din Directiva 2014/59/UE sau prima autoritate menționată la articolul 83 alineatul (2) punctul (i) din Directiva 2014/59/UE.

Articolul 38

Elementele independenței

O persoană fizică sau juridică poate fi numită ca evaluator. Evaluatorul este considerat independent de orice autoritate publică relevantă și de entitatea relevantă dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

1. evaluatorul deține calificările, experiența, capacitatea, cunoștințele și resursele necesare și poate efectua evaluarea în mod eficient fără să se bazeze excesiv pe vreo autoritate publică relevantă sau entitate relevantă în conformitate cu articolul 39;
2. evaluatorul este separat juridic de autoritățile publice relevante și de entitatea relevantă, în conformitate cu articolul 40;
3. evaluatorul nu are niciun interes comun substanțial, nici conflicte de interese în sensul articolului 41.

Articolul 39

Calificările, experiența, capacitatea, cunoștințele și resursele

(1) Evaluatorul independent deține calificările, experiența, capacitatea și cunoștințele în toate aspectele considerate relevante de către autoritatea împuternicită să facă numiri.

(2) Evaluatorul independent deține sau are acces la resursele umane și tehnice pe care autoritatea împuternicită să facă numiri le consideră adecvate pentru efectuarea. Evaluarea gradului de adecvare a resurselor ține seama de natura, amploarea și complexitatea evaluării care urmează să fie efectuată.

(3) În ceea ce privește desfășurarea evaluării, evaluatorul independent:

- (a) nu solicită și nu acceptă instrucțiuni sau orientări de la nicio autoritate publică relevantă sau entitate relevantă;
- (b) nu solicită și nu acceptă avantaje financiare sau de altă natură din partea vreunei autorități publice relevante sau a entității relevante.

(4) Alineatul (3) nu împiedică:

- (a) furnizarea de instrucțiuni, orientări, spații, echipamente tehnice sau alte forme de sprijin în cazul în care, potrivit aprecierii autorității împuternicite să facă numiri sau a oricărei alte autorități care poate fi autorizată să îndeplinească această sarcină în statul membru în cauză, acest lucru este considerat necesar pentru atingerea obiectivelor de evaluare;
- (b) achitarea către evaluatorul independent a unei remunerații, precum și a unor cheltuieli rezonabile efectuate în legătură cu desfășurarea evaluării.

Articolul 40

Separarea structurală

(1) Evaluatorul independent este o persoană distinctă de orice autoritate publică, inclusiv de autoritatea de rezoluție și de entitatea relevantă.

- (2) În scopul alineatului (1), se aplică următoarele cerințe:
- (a) în ceea ce privește persoanele fizice, evaluatorul independent nu este un angajat sau un contractant al niciunei autorități publice relevante, nici al entității relevante;
 - (b) în ceea ce privește persoanele juridice, evaluatorul independent nu aparține aceluiași grup de societăți ca autoritățile publice relevante sau entitatea relevantă.

Articolul 41

Interesele comune substanțiale sau conflictele de interese substanțiale

- (1) Evaluatorul independent nu are niciun interes comun substanțial sau un conflict de interese substanțial, real sau potențial, cu vreo autoritate publică relevantă sau cu entitatea relevantă.
- (2) În sensul alineatului (1), un interes real sau potențial este considerat substanțial ori de câte ori, potrivit aprecierii autorității împuternicite să facă numiri sau a oricărei alte autorități care poate fi împuternicită să îndeplinească această sarcină în statul membru în cauză, acesta ar putea influența sau ar putea fi perceput în mod rezonabil că influențează aprecierea evaluatorului independent la efectuarea evaluării.
- (3) În sensul alineatului (1), sunt relevante interesele comune sau conflictele de interese cu cel puțin următoarele părți:
- (a) personalul de conducere și membrii organului de conducere al entității respective;
 - (b) persoanele fizice sau juridice care controlează sau dețin o participație calificată în respectiva entitate;
 - (c) creditorii identificați, de autoritatea împuternicită să facă numiri sau de orice altă autoritate care poate fi împuternicită să îndeplinească această sarcină în statul membru în cauză, ca fiind semnificativi pe baza informațiilor de care dispune autoritatea împuternicită să facă numiri sau orice altă autoritate care poate fi împuternicită să îndeplinească această sarcină în statul membru în cauză;
 - (d) fiecare entitate din grup.
- (4) În sensul alineatului (1), sunt relevante cel puțin următoarele aspecte:
- (a) furnizarea de servicii de către evaluatorul independent, inclusiv furnizarea de servicii în trecut, către entitatea relevantă și persoanele menționate la alineatul (3), în special legătura dintre serviciile respective și elementele relevante pentru evaluare;
 - (b) relațiile personale și financiare dintre evaluatorul independent și entitatea relevantă și persoanele menționate la alineatul (3);
 - (c) investițiile sau alte interese financiare substanțiale ale evaluatorului independent;
 - (d) în ceea ce privește persoanele juridice, orice separare structurală sau alte mecanisme instituite pentru abordarea amenințărilor la adresa independenței, cum ar fi verificarea propriei activități, interesul propriu, lobby-ul, familia-ritatea, încrederea sau intimidarea, inclusiv mecanisme pentru a distinge între membrii personalului care ar putea fi implicați în evaluare și alți membri ai personalului.

(5) Fără a aduce atingere dispozițiilor de la alineatele (3) și (4), o persoană este considerată a avea realmente un interes comun substanțial sau un conflict de interese substanțial cu entitatea relevantă în cazul în care evaluatorul independent, în anul care precede data la care este evaluată eligibilitatea persoanei respective de a acționa în calitate de evaluator independent, a finalizat un audit statutar al entității respective în conformitate cu Directiva 2006/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Directiva 2006/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 de modificare a Directivei 78/660/CEE a Consiliului privind conturile anuale ale anumitor forme de societăți comerciale, a Directivei 83/349/CEE a Consiliului privind conturile consolidate, a Directivei 86/635/CEE a Consiliului privind conturile anuale și conturile consolidate ale băncilor și ale altor instituții financiare și a Directivei 91/674/CEE a Consiliului privind situațiile financiare anuale și situațiile financiare consolidate ale întreprinderilor de asigurare (JO L 224, 16.8.2006, p. 1).

- (6) Orice persoană luată în considerare pentru postul de evaluator independent sau numită evaluator independent:
- (a) deține, în conformitate cu toate codurile de etică și standardele profesionale, politici și proceduri pentru a identifica orice interese reale sau potențiale care pot fi considerate de natură să constituie un interes substanțial în conformitate cu alineatul (2);
 - (b) informează fără întârziere autoritatea împuternicită să facă numiri sau orice altă autoritate care poate fi împuternicită să exercite atribuțiile menționate la alineatul (2) în statul membru în cauză cu privire la orice interese reale sau potențiale în privința cărora evaluatorul independent consideră că ar putea, în opinia autorității, constitui un interes substanțial în conformitate cu alineatul (2);
 - (c) ia măsuri adecvate pentru a se asigura că niciunul dintre angajații sau dintre celelalte persoane implicate în efectuarea evaluării nu are un interes substanțial de tipul celor menționate la alineatul (2).

CAPITOLUL V

REZOLUȚIE

SECȚIUNEA I

Recunoașterea contractuală și competențele de conversie

Articolul 42

Definiții

În sensul prezentului capitolului V secțiunea I se aplică următoarele definiții:

1. „modificare substanțială” înseamnă, în ceea ce privește orice contract relevant, astfel cum este definit la punctul 2 din prezentul articol, încheiat înainte de data aplicării dispozițiilor naționale de transpunere a titlului IV capitolul IV secțiunea 5 din Directiva 2014/59/UE, orice modificare, inclusiv automată, care este efectuată după data menționată și care afectează drepturile și obligațiile substanțiale ale unei părți la un acord relevant. Printre modificările care nu afectează drepturile și obligațiile materiale ale unei părți la un acord relevant se numără modificarea coordonatelor contractuale ale unui semnatar sau ale destinatarului, notificarea sau comunicarea actelor, modificări efectuate pentru a corecta erori de redactare sau ajustări automate ale ratelor dobânzii;
2. „acord relevant” înseamnă orice acord, inclusiv aferent unui instrument de capital, care creează un pasiv cărui i se aplică articolul 55 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE.

Articolul 43

Pasivele care fac obiectul excluderii de la obligația de a include clauzele contractuale menționate la articolul 55 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE

(1) În sensul articolului 55 alineatul (1) primul paragraf litera (a) din Directiva 2014/59/UE, o obligație garantată nu este considerată ca fiind un pasiv exclus atunci când, la momentul în care este creat, aceasta:

- (a) nu este pe deplin garantată;
- (b) este garantată pe deplin, dar este reglementată de clauze contractuale care nu îl obliga pe debitor să mențină pasivul pe deplin garantat în mod continuu, în conformitate cu cerințele de reglementare ale dreptului Uniunii sau ale dreptului unei țări terțe producând efecte care pot fi considerate echivalente cu dreptul Uniunii.

(2) În scopurile articolului 55 alineatul (1) primul paragraf litera (d) din Directiva 2014/59/UE, pasivele emise sau contractate după data aplicării dispozițiilor adoptate de statele membre pentru transpunerea titlului IV capitolul IV secțiunea 5 din Directiva 2014/59/UE într-un stat membru cuprind:

- (a) pasivele create după data respectivă, indiferent dacă acestea sunt create în temeiul acordurilor relevante încheiate înainte de data respectivă, inclusiv în temeiul acordurilor standard sau al acordurilor-cadru dintre părțile contractante care reglementează mai multe pasive;

- (b) pasivele create înainte sau după data respectivă în temeiul acordurilor relevante încheiate înainte de data respectivă și care fac obiectul unei modificări substanțiale;
- (c) pasivele care decurg din instrumente de datorie emise după data respectivă;
- (d) pasivele care decurg din instrumente de datorie emise înainte sau după data respectivă în temeiul acordurilor relevante încheiate înainte de data respectivă și care fac obiectul unei modificări substanțiale.

(3) În sensul articolului 55 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2014/59/UE, o autoritate de rezoluție stabilește că cerința de a include o clauză contractuală într-un acord relevant nu se aplică în cazul în care constată că modul în care legislația țării terțe în cauză sau un acord obligatoriu încheiat cu țara terță respectivă prevede o procedură administrativă sau judiciară care:

- (a) la cererea autorității de rezoluție sau la inițiativa autorității judiciare sau administrative din țara terță a cărei legislație reglementează pasivul sau instrumentul, permite respectivei autorități judiciare sau administrative împuternicite în mod corespunzător din țara terță, într-un termen despre care autoritatea de rezoluție consideră că nu va compromite aplicarea eficace a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie de către autoritatea respectivă, să ia una dintre următoarele măsuri:
 - (i) recunoașterea și punerea în aplicare a exercitării de către autoritatea de rezoluție a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie,
 - (ii) sprijinirea, prin aplicarea competențelor necesare, a exercitării de către autoritatea de rezoluție a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie;
- (b) prevede că motivele pentru care o autoritate administrativă sau judiciară din țara terță poate refuza să recunoască sau să sprijine exercitarea competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie în conformitate cu litera (a) sunt prezentate în mod clar și sunt limitate la unul sau mai multe dintre următoarele cazuri excepționale:
 - (i) recunoașterea sau sprijinul exercitării competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie de către autoritatea de rezoluție ar avea efecte negative asupra stabilității financiare din țara terță în cauză;
 - (ii) recunoașterea sau sprijinul exercitării competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie de către autoritatea de rezoluție ar avea ca rezultat un tratament al creditorilor din țara terță, în special al depunătorilor situați sau plățibili în respectiva țară terță, mai puțin favorabil decât cel al creditorilor și deponenților situați sau plățibili în Uniune având drepturi similare în temeiul legislației aplicabile a Uniunii;
 - (iii) recunoașterea sau sprijinul ar avea implicații financiare semnificative pentru țara terță în cauză;
 - (iv) recunoașterea sau sprijinul acordat exercitării competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie de către autoritatea de rezoluție ar fi contrare ordinii publice din țara terță în cauză.

(4) În sensul aplicării articolului 55 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2014/59/UE, autoritatea de rezoluție se asigură că motivele menționate la alineatul (3) litera (b) nu ar împiedica recunoașterea sau sprijinul exercitării competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie, în toate cazurile în care se aplică astfel de competențe.

Articolul 44

Conținutul clauzei contractuale impuse prin articolul 55 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE

Clauza contractuală dintr-un acord relevant cuprinde următoarele elemente:

1. recunoașterea și acceptarea, de către contrapartea unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE, a faptului că pasivul poate fi condiționat de exercitarea de către o autoritate de rezoluție a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie;

2. o descriere a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie ale fiecărei autorități de rezoluție în conformitate cu legea națională care transpune dispozițiile titlului IV capitolul IV secțiunea 5 din Directiva 2014/59/UE sau, dacă este cazul, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, în special competențele prevăzute la articolul 63 alineatul (1) literele (e), (f), (g) și (j) din Directiva 2014/59/UE;
3. recunoașterea și acceptarea de către contrapartea unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE:
 - (a) a faptului că este obligată ca urmare a aplicării competențelor menționate la litera (b), inclusiv în ceea ce privește:
 - (i) orice reducere a valorii principalului sau a sumei datorate, inclusiv eventualele dobânzi acumulate, dar neplătite, în ceea ce privește pasivul unei instituții sau al unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE în temeiul acordului în cauză;
 - (ii) conversia pasivului respectiv în acțiuni ordinare sau în alte instrumente de proprietate;
 - (b) a faptului că termenii acordului relevant pot fi modificați, dacă este necesar, pentru a pune în aplicare exercitarea de către o autoritate de rezoluție a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie și că astfel de modificări vor fi obligatorii pentru contrapartea unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE;
 - (c) a faptului că acțiunile obișnuite sau alte instrumente de proprietate pot fi emise sau conferite contrapărții unei instituții sau unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE ca urmare a exercitării competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie;
4. recunoașterea și acceptarea de către contrapartea unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE a faptului că clauza contractuală este exhaustivă cu privire la aspectele prevăzute în orientări, cu excluderea oricăror alte acorduri, mecanisme și înțelegeri între contrapărți referitoare la obiectul acordului relevant.

SECȚIUNEA II

Notificările și avizul de suspendare

Articolul 45

Cerințele generale pentru notificări

- (1) Notificările prezentate în temeiul articolului 81 alineatele (1), (2) și (3) și al articolului 83 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE se transmit în scris, prin mijloace electronice adecvate și sigure.
- (2) Autoritățile competente menționate la articolul 81 alineatele (1), (2) și (3) din Directiva 2014/59/UE și la articolul 83 alineatul (2) specifică și fac publice datele de contact pentru depunerea unei notificări.
- (3) Înainte de trimiterea unei notificări, expeditorul poate intra în contact oral cu autoritățile relevante menționate la articolul 81 alineatele (1), (2) și (3) din Directiva 2014/59/UE pentru a le informa că o notificare este în curs de a fi depusă.
- (4) În scopul notificărilor menționate la articolul 81 alineatul (3) literele (a), (b), (c), (d), (h) și (j) din Directiva 2014/59/UE și la articolul 83 alineatul (2) literele (a), (b), (f) și (h), autoritățile competente și autoritățile de rezoluție utilizează limba folosită în mod curent pentru cooperarea cu supraveghetorul consolidant și cu autoritatea de rezoluție a grupului.
- (5) Autoritățile competente menționate la articolul 81 alineatele (1), (2) și (3) din Directiva 2014/59/UE și la articolul 83 alineatul (2) confirmă expeditorului primirea notificării, specificând data și ora primirii, astfel cum sunt înregistrate de către destinatar, precum și datele de contact ale personalului însărcinat cu gestionarea notificării.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 225, 30.7.2014, p. 1).

Articolul 46

Notificarea transmisă de organul de conducere unei autorități competente

(1) Notificările prezentate de organul de conducere al unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE unei autorități competente includ:

- (a) denumirea, adresa sediului social și, dacă este cazul, identificatorul entității juridice a instituției sau entității care trimite notificarea;
- (b) denumirea și adresa sediului social al întreprinderii-mamă imediate și al întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang ale instituției sau ale entității respective, după caz;
- (c) informațiile relevante și analizele pe care organul de conducere le-a luat în considerare la efectuarea evaluării pentru a determina dacă au fost îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (4) din Directiva 2014/59/UE;
- (d) o copie a rezoluției scrise a organismului de conducere care confirmă constatarea sa că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate;
- (e) orice informații suplimentare pe care organul de conducere le consideră pertinente pentru evaluarea sa.

(2) Notificarea efectuată în conformitate cu articolul 81 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE este transmisă imediat autorității competente în urma luării de către organul de conducere a deciziei că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din directivă este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate.

Articolul 47

Comunicarea transmisă de autoritatea competentă autorității de rezoluție cu privire la notificarea primită

La primirea notificării menționate la articolul 46, autoritatea competentă transmite următoarele informații imediat autorității de rezoluție:

1. o copie a notificării primite, inclusiv toate informațiile menționate la articolul 46 alineatul (1);
2. detalii referitoare la măsurile de prevenire a crizelor sau măsurile menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE pe care autoritatea competentă le-a luat sau pe care îi impune, după caz, instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE să le ia;
3. orice documente justificative suplimentare pe care autoritatea competentă le consideră necesare pentru ca autoritatea de rezoluție să fie în măsură să ia o decizie în cunoștință de cauză.

Articolul 48

Notificarea constatării faptului că o instituție îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 32 alineatul (1) literele (a) și (b) din Directiva 2014/59/UE

(1) Notificarea transmisă unei autorități competente sau a unei autorități de rezoluție în sensul articolului 81 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE include:

- (a) denumirea instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE la care se referă notificarea;

- (b) informațiile menționate la articolul 46 alineatul (1) literele (a) și (b);
 - (c) un rezumat al evaluării prevăzute la articolul 32 alineatul (1) literele (a) și (b) din Directiva 2014/59/UE.
- (2) Notificarea se face, fără întârziere, după ce s-a stabilit că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1) literele (a) și (b) din Directiva 2014/59/UE.
- (3) Autoritatea competentă furnizează, fără întârziere, autorității de rezoluție orice informații suplimentare pe care autoritatea de rezoluție le poate solicita pentru a finaliza evaluarea.

Articolul 49

Informarea

- (1) Informarea menționată la articolul 83 alineatul (4) din Directiva 2014/59/UE, care trebuie publicată de către autoritatea de rezoluție, include:
- (a) denumirea, adresa sediului social și, dacă este cazul, identificatorul de entitate juridică al instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE, aflată în rezoluție;
 - (b) denumirea și adresa sediului social al întreprinderii-mamă imediate și al întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang ale instituției sau ale entității respective menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE, după caz;
 - (c) o listă cu denumirile altor entități din grup și ale sucursalelor afiliate cu privire la care își exercită efectele măsurile de rezoluție, inclusiv, în măsura în care este posibil, informații privind sucursalele situate în țări terțe;
 - (d) un rezumat cuprinzând acțiunile de rezoluție relevante întreprinse, datele de la care produc efecte măsurile de rezoluție și, în special, efecte asupra clienților cu amănuntul, care include următoarele elemente:
 - (i) informații privind accesul la depozite în conformitate cu Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului privind schemele de garantare a depozitelor deținute la instituții afectate de măsura de rezoluție;
 - (ii) informații cu privire la accesul la activele sau fondurile altor clienți, în sensul articolului 31 alineatul (2) litera (e) din Directiva 2014/59/UE, păstrate la instituția afectată de măsura de rezoluție;
 - (iii) informații privind obligațiile de plată contractuală sau de livrare care fac obiectul suspendării în temeiul articolului 69 din Directiva 2014/59/UE, inclusiv data de începere și data de expirare a perioadei de suspendare, după caz;
 - (iv) informații privind creditorii garantați ai instituției sau ai entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE aflată în rezoluție și supusă unor restricții privind executarea garanției, inclusiv data de începere și data de expirare a perioadei de restricționare, în conformitate cu articolul 70 din Directiva 2014/59/UE, după caz;
 - (v) informații privind părțile contractante afectate de suspendarea temporară a drepturilor de reziliere, inclusiv data de începere și data de expirare a perioadei de suspendare prevăzute la articolul 71 din Directiva 2014/59/UE, după caz;
 - (e) confirmarea cursului normal, inclusiv în ceea ce privește graficele de rambursare, al angajamentelor contractuale obișnuite care nu fac obiectul unei suspendări în temeiul articolelor 69, 70 și 71 din Directiva 2014/59/UE;
 - (f) punctul de contact din cadrul instituției unde consumatorii și creditorii pot solicita mai multe informații și actualizări cu privire la instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE și la operațiunile sale.

- (2) Informarea se publică imediat ce este posibil după luarea unei măsuri de rezoluție.

CAPITOLUL VI

COLEGIILE DE REZOLUȚIE

SECȚIUNEA I

Organizarea operațională a colegiilor de rezoluție

Articolul 50

Cartografierea și identificarea membrilor colegiului de rezoluție și a potențialilor observatori

(1) În scopul identificării membrilor și a potențialilor observatori ai colegiului de rezoluție, autoritatea de rezoluție a grupului efectuează cartografierea entităților din grup menționată la articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE, ținând seama de descrierea grupului, astfel cum a fost efectuată de supraveghetorul consolidant în conformitate cu articolul 2 din Regulamentul delegat (UE) 2016/98 al Comisiei ⁽¹⁾ și cu articolul 2 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2016/99 al Comisiei ⁽²⁾.

(2) La sfârșitul procesului de cartografiere menționat la alineatul (1), autoritatea de rezoluție a grupului transmite colegiului de rezoluție lista membrilor și a potențialilor observatori.

(3) Autoritatea de rezoluție a grupului revizuieste și actualizează cartografierea entităților din cadrul unui grup și lista membrilor și a potențialilor observatori cel puțin o dată pe an. De asemenea, aceasta revizuieste și actualizează cartografierea și lista membrilor și a potențialilor observatori după orice modificare semnificativă a structurii juridice sau organizaționale a grupului ori a activității sale.

(4) Atunci când evaluează dacă este necesar să instituie un colegiu de rezoluție în conformitate cu articolul 88 alineatul (6) din Directiva 2014/59/UE, autoritatea de rezoluție a grupului verifică, de asemenea, dacă respectivele alte grupuri sau colegii își desfășoară activitatea în conformitate cu prezentul regulament.

Articolul 51

Autoritățile de rezoluție din țări terțe în calitate de observatori în cadrul colegiului de rezoluție

(1) După primirea unei cereri relevante din partea unei autorități de rezoluție dintr-o țară terță, astfel cum se prevede la articolul 88 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE, autoritatea de rezoluție a grupului transmite cererea colegiului de rezoluție.

(2) Această comunicare este însoțită de toate elementele următoare:

- (a) avizul autorității de rezoluție a grupului, având în vedere, de asemenea, litera (b), cu privire la echivalența regimului de confidențialitate și de secret profesional aplicabil observatorilor;

⁽¹⁾ Regulamentul delegat (UE) 2016/98 al Comisiei din 16 octombrie 2015 de completare a Directivei 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare pentru precizarea condițiilor generale de funcționare a colegiilor de supraveghetori (JO L 21, 28.1.2016, p. 2).

⁽²⁾ Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2016/99 al Comisiei din 16 octombrie 2015 de stabilire a unor standarde tehnice de punere în aplicare referitoare la stabilirea funcționării operaționale a colegiilor de supraveghetori în conformitate cu Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 21, 28.1.2016, p. 21).

- (b) termenii și condițiile pentru participarea observatorilor la colegiul de rezoluție, care trebuie incluse în regulile și procedurile scrise astfel cum sunt propuse de autoritatea de rezoluție a grupului;
 - (c) opinia autorității de rezoluție a grupului în ceea ce privește semnificația sucursalei relevante, în cazul în care candidatul este o autoritate de rezoluție dintr-o țară terță pentru o sucursală;
 - (d) Stabilirea unui termen-limită la expirarea căruia consimțământul se consideră a fi fost acordat; în cadrul acestui termen, orice membru al colegiului de rezoluție care și-a exprimat dezacordul, astfel cum este menționat la articolul 88 alineatul (2) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE, își poate exprima obiecții pe deplin justificate cu privire la avizul emis de autoritatea de rezoluție a grupului menționat la litera (a) din prezentul alineat.
- (3) Atunci când se formulează o obiecțiune, autoritatea de rezoluție a grupului ține cont de aceasta înainte de a lua o hotărâre finală. În acest scop, aceasta poate solicita, de asemenea, opiniile explicite ale membrilor colegiului menționate la articolul 88 alineatul (2) litera (b), (c) și (d) din Directiva 2014/59/UE, și poate să țină cont de opinia majoritară în acest sens.
- (4) În cazul în care autoritatea de rezoluție a grupului decide să invite autoritatea de rezoluție din țara terță, aceasta transmite o invitație observatorului candidat. Invitația este însoțită de termenii și condițiile de participare în calitate de observator prevăzute în acordurile scrise. Candidatul care primește invitația este considerat observator din momentul acceptării invitației, care este considerată ca implicând acceptarea termenilor și condițiilor de participare.
- (5) În urma acceptării, autoritatea de rezoluție a grupului transmite colegiului de rezoluție o versiune actualizată a rezultatelor cartografierii menționate la articolul 50.

Articolul 52

Comunicarea cu întreprinderea-mamă din Uniune

- (1) Autoritatea de rezoluție a grupului asigură cooperarea și interacțiunea regulată cu întreprinderea-mamă din Uniune pentru a consolida funcționarea eficientă și eficace a colegiului de rezoluție.
- (2) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică întreprinderii-mamă din Uniune înființarea colegiului de rezoluție și lista membrilor și observatorilor acestuia, precum și orice modificări referitoare la membrii și observatorii colegiului de rezoluție.

Articolul 53

Instituirea și actualizarea listelor de contact

- (1) Autoritatea de rezoluție a grupului menține și partajează cu membrii și observatorii colegiului de rezoluție datele de contact ale persoanelor desemnate din partea fiecărui membru și observator pentru îndeplinirea sarcinilor colegiului de rezoluție.

De asemenea, datele de contact ar trebui să includă coordonate de contact în afara orelor de lucru, care să fie folosite în situații de urgență, în special pentru a decide cu privire la necesitatea de a stabili și a conveni asupra unei scheme de rezoluție a grupului.

- (2) Autoritatea de rezoluție a grupului se asigură că primește de la membrii și observatorii colegiului datele de contact ale persoanelor de contact relevante și este informată fără întârzieri nejustificate cu privire la toate modificările relevante.

Articolul 54

Elemente ale regulilor și procedurilor scrise pentru funcționarea colegiului de rezoluție

(1) Regulile și procedurile scrise stabilite în conformitate cu articolul 88 alineatul (5) litera (a) din Directiva 2014/59/UE includ cel puțin următoarele elemente:

- (a) o descriere a grupului, a întreprinderii-mamă din Uniune, a filialelor și a sucursalelor semnificative;
- (b) identificarea membrilor colegiului și a observatorilor;
- (c) o descriere a cadrului general al colegiului de rezoluție pentru cooperarea dintre autorități și pentru coordonarea activităților și a sarcinilor.

(2) Cadrul general de cooperare și de coordonare include toate elementele următoare:

- (a) o descriere a diferitelor substructuri ale colegiului de rezoluție destinate îndeplinirii diverselor sarcini, după caz; În acest scop, în special în ceea ce privește membrii colegiului care iau decizii comune, autoritatea de rezoluție a grupului ia în considerare necesitatea de a organiza colegiul de rezoluție sub forma mai multor substructuri;
- (b) identificarea membrilor colegiului și a observatorilor care participă la activitățile specifice ale colegiului. În acest scop, autoritatea de rezoluție a grupului se asigură că diferitele substructuri ale colegiului, inclusiv substructurile la care participă observatori, nu conduc la limitarea procesului decizional comun și nici nu aduc atingere acestuia, în special în ceea ce privește membrii colegiului care au obligația de a lua decizii comune în conformitate cu dispozițiile relevante din Directiva 2014/59/UE;
- (c) o descriere a cadrului, a termenilor și condițiilor de participare a observatorilor în cadrul colegiului de rezoluție, inclusiv a termenilor și condițiilor participării acestora la diferitele dialoguri și procese ale colegiului, precum și a drepturilor și obligațiilor lor în ceea ce privește schimbul de informații, având în vedere articolele 90 și 98 din Directiva 2014/59/UE. Autoritatea de rezoluție a grupului se asigură că respectivul cadru general și condițiile participării observatorilor nu sunt mai favorabile decât cadrul și condițiile stabilite pentru membrii colegiului în conformitate cu prezentul regulament și cu acordurile scrise relevante ale colegiului în cauză;
- (d) o descriere a acordurilor de cooperare și de coordonare în situații de urgență, în special de natură sistemică, care pot constitui amenințări la adresa viabilității oricăreia dintre entitățile grupului;
- (e) o descriere a proceselor care trebuie urmate atunci când nu este necesară o decizie comună, dar pare să fie necesară formarea unei înțelegeri comune în cadrul colegiului de rezoluție sau în oricare dintre substructurile sale;
- (f) o descriere a mecanismelor pentru schimbul de informații, inclusiv domeniul de aplicare relevant, frecvența și canalele de comunicare având în vedere articolele 90 și 98 din Directiva 2014/59/UE și rolul autorității de rezoluție a grupului în calitate de coordonator pentru colectarea și diseminarea informațiilor în rândul membrilor colegiului și al observatorilor;
- (g) o descriere a informațiilor pertinente care trebuie să fie împărtășite cu membrii și observatorii colegiului de rezoluție, în special în legătură cu planificarea rezoluției, evaluarea posibilităților de soluționare și alte sarcini menționate la articolul 88 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE, având în vedere inclusiv dispozițiile articolelor 90 și 98 din Directiva 2014/59/UE și rolul autorității de rezoluție a grupului;
- (h) o descriere a mecanismelor referitoare la tratamentul informațiilor confidențiale, având în vedere articolele 90 și 98 din Directiva 2014/59/UE;
- (i) o descriere a procedurilor pentru găzduirea de reuniuni periodice și ad-hoc;
- (j) o descriere a metodei de coordonare a informațiilor care urmează să fie furnizate în mod independent de autoritățile de rezoluție colegiului de supraveghere sau supraveghetorului consolidant, în cazul în care legislația prevede acest lucru sau din proprie inițiativă;

- (k) o descriere a metodei pentru a comunica informațiile menționate la litera (j), în special o descriere a rolului relevant al autorității de rezoluție a grupului în comunicarea acestor informații supraveghetorului consolidant;
- (l) o descriere a politicii de comunicare cu supraveghetorul consolidant, autoritățile competente din statele membre în cauză, întreprinderea-mamă din Uniune și entitățile din grup la care se face referire la articolul 58;
- (m) orice alt acord privind funcționarea colegiului de rezoluție; precum și
- (n) orice dispoziții care reglementează modalitățile de întrerupere.

Articolul 55

Instituirea și actualizarea regulilor și a procedurilor scrise pentru funcționarea colegiului de rezoluție

- (1) Autoritatea de rezoluție a grupului pregătește propunerea sa de reguli și proceduri scrise pentru funcționarea colegiului de rezoluție în conformitate cu articolul 54.
- (2) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică propunerea sa către membrii colegiului de rezoluție pentru consultare, invitându-i să își exprime opiniile și indicând calendarul de prezentare a opiniilor.
- (3) Autoritatea de rezoluție a grupului ține cont de opiniile membrilor colegiului de rezoluție sau, în cazul în care nu ține cont de acestea, își justifică decizia.
- (4) După finalizarea regulilor și a procedurilor scrise pentru funcționarea colegiului de rezoluție, autoritatea de rezoluție a grupului le comunică membrilor acestuia.
- (5) Regulile și procedurile scrise pentru funcționarea colegiului de rezoluție se revizuiesc și se actualizează, în special după orice modificări substanțiale a componenței colegiului de rezoluție.
- (6) În procesul de actualizare a regulilor și a procedurilor scrise generale pentru funcționarea colegiului de rezoluție, autoritatea de rezoluție a grupului și ceilalți membri ai colegiului respectă procedura prevăzută la alineatele (1)-(5).

Articolul 56

Aspecte operaționale ale reuniunilor colegiului și ale altor activități

- (1) Colegiile de rezoluție se reunesc în persoană cel puțin o dată pe an. Autoritatea de rezoluție a grupului, cu acordul tuturor membrilor colegiului și luând în considerare caracteristicile specifice ale grupului, poate stabili o frecvență diferită a reuniunilor fizice ale colegiului de rezoluție.
- (2) Autoritatea de rezoluție a grupului organizează în mod regulat alte activități ale colegiului, în special atunci când este necesar un dialog între membrii colegiului.
- (3) Autoritatea de rezoluție a grupului pregătește și transmite membrilor colegiului ordinea de zi și obiectivele reuniunilor planificate și ale altor activități.
- (4) Toți membrii colegiului de rezoluție care participă la reuniunile sau la alte activități ale colegiului se asigură că la reuniuni și alte activități participă reprezentanții adecvați, în conformitate cu obiectivele reuniunii și ale altor activități ale colegiului de rezoluție, și că reprezentanții în cauză sunt împuterniciți să angajeze autoritățile lor, în cea mai mare măsură posibilă, în cazul în care se preconizează adoptarea unor decizii în cadrul respectivelor reuniuni sau alte activități.

(5) Autoritatea de rezoluție a grupului se asigură că documentele relevante sunt transmise cu suficient timp înaintea fiecărei reuniuni sau activități a colegiului de rezoluție.

(6) Rezultatele și deciziile reuniunilor sau ale altor activități ale colegiului se consemnează în scris și se comunică membrilor colegiului în timp util.

Articolul 57

Schimbul de informații

(1) Sub rezerva dispozițiilor articolelor 90 și 98 din Directiva 2014/59/UE, autoritatea de rezoluție a grupului și membrii colegiului se asigură că își comunică reciproc toate informațiile esențiale și relevante, indiferent dacă acestea sunt primite de la o entitate din grup, o autoritate competentă, autoritatea de rezoluție sau orice altă autoritate desemnată ori din orice altă sursă.

(2) Aceste informații sunt adecvate, exacte și comunicate în timp util pentru a permite și a facilita îndeplinirea eficientă, eficace și integrală a sarcinilor membrilor colegiului de rezoluție, atât în condiții de desfășurare normală a activității, cât și în situații de urgență.

(3) În scopul unei coordonări eficiente și eficace între colegiul de supraveghere și colegiul de rezoluție, autoritatea de rezoluție a grupului și supraveghetorul consolidant își comunică reciproc toate informațiile necesare pentru a se asigura că colegiile își îndeplinesc rolul prevăzut la articolul 116 din Directiva 2013/36/UE și la articolul 88 din Directiva 2014/59/UE.

(4) Autoritatea de rezoluție a grupului care primește informațiile menționate la alineatele (1) și (2) le transmite membrilor colegiului de rezoluție.

(5) În cazul în care colegiul este organizat în substructuri diferite, autoritatea de rezoluție a grupului informează toți membrii colegiului de rezoluție, în timp util, cu privire la acțiunile întreprinse sau măsurile care se întreprind în respectivele substructuri ale colegiului.

(6) Sub rezerva unor dispoziții contrare, se pot utiliza orice mijloace obișnuite de comunicare, de preferință mijloace securizate de comunicare, în special în cazul în care se transmit informații sensibile. Pentru informațiile disponibile public, este suficient ca autoritatea de rezoluție a grupului să ofere trimiteri la informațiile respective.

(7) În cazul în care există un site web securizat al colegiului, utilizarea site-ului respectiv reprezintă principalul mijloc de comunicare.

(8) Articolele 50-76 din prezentul regulament nu aduc atingere competențelor de colectare a informațiilor ale autorității competente sau ale autorităților de rezoluție.

Articolul 58

Politica de comunicare

(1) Autoritatea de rezoluție a grupului este organul competent pentru comunicarea cu întreprinderea-mamă din Uniune și cu supraveghetorul consolidant, în cazul în care acesta din urmă este diferit de autoritatea de rezoluție a grupului.

(2) Autoritățile de rezoluție menționate la articolul 88 alineatul (2) literele (b), (c) și (d) din Directiva 2014/59/UE sunt autoritățile care răspund de comunicarea cu entitățile și autoritățile competente din statele membre respective.

Articolul 59

Coordonarea comunicării externe

- (1) Membrii colegiului de rezoluție își coordonează comunicările externe legate de strategiile și schemele de rezoluție a grupului.
- (2) În scopul coordonării comunicării externe, membrii colegiului de rezoluție convin cel puțin cu privire la elementele de mai jos:
- (a) alocarea responsabilităților de coordonare a comunicării externe, în condiții de desfășurare normală a activității, în situațiile în care o instituție sau un grup este considerat ca fiind în curs de a intra în dificultate sau ca fiind susceptibil(ă) de a intra în dificultate, precum și în situațiile de rezoluție;
 - (b) stabilirea nivelului de informații care urmează a fi divulgate cu privire la strategiile de rezoluție a grupului;
 - (c) coordonarea declarațiilor publice în situațiile în care o instituție sau un grup este considerat ca fiind în curs de a intra în dificultate sau ca fiind susceptibil(ă) de a intra în dificultate;
 - (d) coordonarea declarațiilor publice legate de măsurile de rezoluție luate, inclusiv publicarea ordinelor sau a instrumentelor prin care au fost luate măsuri de rezoluție sau a anunțurilor de sinteză a efectelor măsurilor de rezoluție.

Articolul 60

Situații de urgență

- (1) Autoritatea de rezoluție a grupului instituie și testează periodic procedurile operaționale pentru funcționarea colegiului de rezoluție în situații de urgență, în special cele de importanță sistemică, care pot constitui amenințări la adresa viabilității oricăreia dintre entitățile grupului.
- (2) Procedurile operaționale menționate la alineatul (1) se referă cel puțin la următoarele elemente:
- (a) mijloacele sigure de comunicare care urmează să fie utilizate;
 - (b) setul de informații care urmează să fie schimbate;
 - (c) persoanele relevante care urmează să fie contactate;
 - (d) procedurile de comunicare relevante care trebuie urmate de membrii colegiului.

SECȚIUNEA II

Decizii comune de planificare a rezoluției

Subsecțiunea 1

Procesul decizional comun privind planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare

Articolul 61

Planificarea etapelor procesului decizional comun

- (1) Înainte de începerea procesului decizional comun, autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor convin asupra unui calendar al etapelor care trebuie parcurse în cadrul procesului (denumit în continuare „calendarul de adoptare a deciziei comune”).

Dacă nu se reușește a se conveni asupra calendarului, autoritatea de rezoluție a grupului stabilește calendarul de adoptare a deciziei comune, după luarea în considerare a opiniilor și a rezervelor exprimate de autoritățile de rezoluție ale filialelor.

(2) Calendarul de adoptare a deciziei comune se actualizează cel puțin o dată pe an și include toate etapele următoare care urmează să fie puse în aplicare într-o ordine stabilită de comun acord între autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor:

- (a) dialogul preliminar între autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor cu privire la strategia de rezoluție a grupului, pentru a pregăti o decizie comună privind planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare;
- (b) solicitarea informațiilor necesare întreprinderii-mamă din Uniune pentru elaborarea planului de rezoluție a grupului și realizarea evaluării posibilităților de soluționare în conformitate cu articolul 11 din Directiva 2014/59/UE;
- (c) prezentarea informațiilor solicitate la litera (b) de la prezentului alineat de către întreprinderea-mamă din Uniune direct către autoritatea de rezoluție a grupului în conformitate cu articolul 13 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE;
- (d) transmiterea informațiilor pe care autoritatea de rezoluție a grupului le primește de la întreprinderea-mamă din Uniune autorităților menționate la articolul 13 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE și indicarea unui termen-limită pentru orice cereri de informații suplimentare;
- (e) transmiterea contribuțiilor pentru elaborarea planului de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare de la autoritățile de rezoluție ale filialelor către autoritatea de rezoluție a grupului;
- (f) transmiterea proiectului de plan de rezoluție a grupului și a proiectului de evaluare a posibilităților de soluționare de la autoritatea de rezoluție a grupului către membrii colegiului de rezoluție;
- (g) transmiterea unor eventuale observații cu privire la proiectul de plan de rezoluție a grupului și la proiectul de evaluare a posibilităților de soluționare de la membrii colegiului de rezoluție către autoritatea de rezoluție a grupului;
- (h) dezbateră cu întreprinderea-mamă din Uniune cu privire la proiectul de plan de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare, în cazul în care acest lucru este considerat oportun de către autoritatea de rezoluție a grupului;
- (i) dialogul între autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor cu privire la proiectul de plan de rezoluție a grupului și la posibilitățile de soluționare a acestuia;
- (j) transmiterea, de către autoritatea de rezoluție a grupului către autoritățile de rezoluție ale filialelor, a proiectului de decizie comună privind planul de rezoluție a grupului și privind evaluarea posibilităților de soluționare;
- (k) dialogul referitor la proiectul de decizie comună privind planul de rezoluție a grupului și la evaluarea posibilităților de soluționare între autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor;
- (l) adoptarea unei decizii comune privind planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare;
- (m) comunicarea concluziei deciziei comune către întreprinderea-mamă din Uniune, împreună cu un rezumat al elementelor-cheie ale planului de rezoluție a grupului.

(3) Calendarul:

- (a) reflectă domeniul de aplicare și complexitatea fiecărei etape a procesului decizional comun;

- (b) ia în considerare calendarul altor decizii comune organizate în cadrul colegiului de rezoluție;
- (c) ia în considerare, în măsura în care este posibil, calendarul altor decizii comune organizate în cadrul colegiului de supraveghere, în special, calendarul de adoptare a deciziei comune privind examinarea și evaluarea planului de redresare a grupului în conformitate cu articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE.

Articolul 62

Elementele calendarului de adoptare a deciziei comune

- (1) La elaborarea calendarului de adoptare a deciziei comune, autoritățile implicate sau autoritatea de rezoluție a grupului atunci când acționează pe cont propriu iau în considerare articolul 16 alineatul (3) și articolul 17 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE privind necesitatea ca evaluarea posibilităților de soluționare și suspendarea procesului de abordare a obstacolelor semnificative să aibă loc simultan și se asigură că termenele relevante prevăzute în calendarul de adoptare a deciziei comune se modifică în mod corespunzător.
- (2) Atunci când elaborează calendarul de adoptare a deciziei comune, autoritatea de rezoluție a grupului ia în considerare termenii și condițiile participării observatorilor, astfel cum se prevede în acordurile scrise ale colegiului de rezoluție și în dispozițiile respective din Directiva 2014/59/UE.
- (3) Următoarele aspecte ale programului sunt comunicate de autoritatea de rezoluție a grupului către întreprinderea-mamă din Uniune:
 - (a) o dată estimată când se preconizează depunerea solicitării informațiilor necesare pentru elaborarea planului de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare în conformitate cu articolul 61 alineatul (2) litera (b) și termenul pentru trimiterea informațiilor în conformitate cu articolul 61 alineatul (2) litera (c);
 - (b) o dată estimată pentru organizarea discuțiilor menționate la articolul 61 alineatul (2) litera (h), după caz;
 - (c) o dată estimată pentru comunicarea menționată la articolul 61 alineatul (2) litera (m).

Articolul 63

Dialogul preliminar privind strategia de rezoluție

Autoritatea de soluționare a grupului organizează un dialog preliminar cu autoritățile de rezoluție ale filialelor pentru a realiza toate acțiunile următoare:

1. să discute o propunere preliminară privind strategia de rezoluție pentru grup;
2. să verifice dacă vreuna dintre informațiile necesare pentru elaborarea planului de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare se află deja la dispoziția autorităților competente și să comunice aceste informații în conformitate cu articolul 11 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE;
3. să stabilească informațiile suplimentare care trebuie solicitate de la întreprinderea-mamă din Uniune;

4. să convină asupra oricăror contribuții care trebuie transmise de autoritățile de rezoluție ale filialelor autorității de rezoluție a grupului pentru elaborarea planului de rezoluție a grupului și pentru efectuarea evaluării posibilităților de soluționare.

Articolul 64

Informații din partea întreprinderii-mamă din Uniune

- (1) Autoritatea de rezoluție a grupului solicită întreprinderii-mamă din Uniune toate informațiile necesare în conformitate cu articolul 11 din Directiva 2014/59/UE, ținând cont de rezultatul dialogului menționat la articolul 63.
- (2) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică în mod clar întreprinderii-mamă din Uniune entitățile din cadrul grupului la care se referă și cărora li se aplică informațiile solicitate, precum și termenele-limită pentru furnizarea informațiilor respective.
- (3) Întreprinderea-mamă din Uniune furnizează informațiile solicitate de autoritatea de rezoluție a grupului în timp util, dar nu mai târziu de termenul menționat la alineatul (2).
- (4) Autoritatea de rezoluție a grupului poate solicita informații suplimentare de la întreprinderea-mamă din Uniune, atât înainte de transmiterea informațiilor către autoritățile menționate la articolul 13 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE, cât și ulterior, în situațiile în care se aplică articolul 66 alineatul (2) din prezentul regulament.

Articolul 65

Transmiterea de informații de către autoritatea de rezoluție a grupului

- (1) Autoritatea de rezoluție a grupului transmite, fără întârziere, informațiile primite în conformitate cu articolul 64, autorităților menționate la articolul 13 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE și le invită pe acestea să prezinte, într-un termen precizat, observații privind necesitatea unor informații suplimentare.
- (2) Orice autoritate care primește informațiile poate solicita informații suplimentare de la autoritatea de rezoluție a grupului înainte de expirarea termenului menționat la alineatul (1), în cazul în care autoritatea care primește informațiile consideră că informațiile suplimentare sunt relevante pentru entitatea sau sucursala aflată sub jurisdicția sa în scopul elaborării și actualizării planului de rezoluție a grupului și al efectuării evaluării posibilităților de soluționare. În acest caz, dispozițiile relevante de la articolul 64 se aplică în consecință.
- (3) Transmiterea de informații de la autoritatea de rezoluție a grupului autorităților menționate la alineatul (2) nu este considerată completă înainte de transmiterea efectivă atât a informațiilor inițiale, cât și a informațiilor ulterioare.
- (4) Autoritatea de rezoluție a grupului, ținând seama de alineatul (3), comunică colegiului de rezoluție data de la care începe termenul de patru luni în care trebuie să se ajungă la o decizie comună privind planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare în conformitate cu articolul 13 alineatul (4) din Directiva 2014/59/UE.
- (5) Autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile menționate la articolul 13 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE fac schimb de informații suplimentare necesare pentru a facilita elaborarea planului de rezoluție a grupului și efectuarea evaluării posibilităților de soluționare, sub rezerva condițiilor de confidențialitate prevăzute la articolele 90 și 98 din Directiva 2014/59/UE.

*Articolul 66***Elaborarea și transmiterea proiectului de plan de rezoluție a grupului și de evaluare a posibilităților de soluționare**

- (1) Autoritățile de rezoluție ale filialelor furnizează autorității de rezoluție a grupului contribuțiile lor la planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare în timp util și, în orice caz, cel mai târziu la termenul-limită specificat în calendarul de adoptare a deciziei comune, în conformitate cu articolul 61 alineatul (2) litera (e).
- (2) Autoritatea de rezoluție a grupului elaborează proiectul de plan de rezoluție a grupului în conformitate cu articolul 12 din Directiva 2014/59/UE, ținând seama de orice contribuții transmise de autoritățile de rezoluție ale filialelor.
- (3) Autoritatea de rezoluție a grupului transmite proiectul de plan de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare membrilor colegiului de rezoluție în timp util, dar nu mai târziu de termenul stabilit la articolul 61 alineatul (2) litera (f).

*Articolul 67***Consultarea cu membrii colegiului de rezoluție**

- (1) Membrii colegiului consultați de autoritatea de rezoluție a grupului își prezintă observațiile cu privire la proiectul de plan de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare în termenul stabilit la articolul 61 alineatul (2) litera (g).
- (2) În particular, autoritățile competente relevante menționate la articolele 115 și 116 din Directiva 2013/36/UE furnizează un aviz cu privire la evaluarea posibilităților de soluționare a entităților aflate sub jurisdicția lor.
- (3) În cazul în care oricare dintre autorități consideră că există obstacole semnificative în calea posibilităților de soluționare a grupului sau a oricăreia dintre entitățile sale, autoritatea respectivă își transmite evaluarea către autoritatea de rezoluție în timp util și, în orice caz, cel mai târziu la termenul stabilit la articolul 61 alineatul (2) litera (g).
- (4) Autoritatea de rezoluție a grupului transmite autorităților de rezoluție ale filialelor observațiile primite din partea celorlalți membri ai colegiului de rezoluție, inclusiv observațiile privind evaluarea posibilităților de soluționare a entităților aflate sub jurisdicția lor exprimate de autoritățile respective.

*Articolul 68***Dezbaterea cu întreprinderea-mamă din Uniune**

În cazul în care autoritatea de rezoluție a grupului organizează o dezbatere privind proiectul de plan de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare cu întreprinderea-mamă din Uniune, în conformitate cu articolul 61 alineatul (2) litera (h), acest lucru se realizează în timp util și, în orice caz, în termenele specificate în etapa corespunzătoare din calendarul de adoptare a deciziei comune. Autoritatea de rezoluție a grupului comunică autorităților de rezoluție ale filialelor toate observațiile transmise de întreprinderea-mamă din Uniune pe parcursul acestei consultări.

*Articolul 69***Dialogul privind proiectul de plan de rezoluție și evaluarea posibilităților de soluționare**

- (1) Autoritatea de rezoluție a grupului organizează un dialog privind proiectul de plan de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare cu autoritățile de rezoluție ale filialelor, în conformitate cu articolul 61 alineatul (2) litera (i), în timp util, dar nu mai târziu de termenul-limită specificat în calendarul de adoptare a deciziei comune.

(2) Dialogul cuprinde aspecte ținând de evaluarea posibilităților de soluționare a grupului și facilitează identificarea posibilelor obstacole importante din calea posibilităților de soluționare, ținând seama de orice observații transmise de întreprinderea-mamă din Uniune. În acest scop, autoritatea de rezoluție a grupului informează autoritățile de rezoluție ale filialelor despre propria evaluare privind posibilitatea de soluționare a grupului și ține seama de avizul exprimat de alți membri ai colegiului.

(3) Pe baza dialogului menționat la alineatul (1), autoritatea de rezoluție a grupului finalizează planul de rezoluție a grupului și efectuarea evaluării posibilităților de rezoluție. Modificările aplicate la proiectul de plan de rezoluție a grupului și la evaluarea posibilităților de rezoluție trebuie să reflecte rezultatul dialogului.

(4) În cazul în care sunt identificate obstacole semnificative în calea posibilității de soluționare, se aplică articolul 76 alineatul (1).

Articolul 70

Elaborarea deciziei comune privind planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare

Autoritatea de rezoluție a grupului elaborează un proiect de decizie comună privind planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare. Proiectul de decizie comună prezintă toate elementele următoare:

1. denumirile autorității de rezoluție a grupului și ale autorităților de rezoluție ale filialelor care ajung la decizia comună privind planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare;
2. denumirile autorităților de rezoluție și ale autorităților competente consultate la elaborarea și întreținerea planului de rezoluție a grupului și la efectuarea evaluării posibilităților de soluționare, în special:
 - (a) denumirile autorităților de rezoluție ale sucursalelor semnificative și ale autorităților de rezoluție din statele membre în care sunt stabilite entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d) din Directiva 2014/59/UE;
 - (b) denumirile autorităților competente relevante menționate la articolele 115 și 116 din Directiva 2013/36/UE;
 - (c) numele observatorilor, în cazul în care observatorii respectivi au fost implicați în procesul de adoptare a deciziei comune, în conformitate cu termenii și condițiile privind participarea observatorilor prevăzute în acordurile scrise;
3. denumirea întreprinderii-mamă din Uniune și ale entităților din grup la care se referă și cărora li se aplică decizia comună și care sunt vizate de planul de rezoluție a grupului și de evaluarea posibilităților de soluționare;
4. trimerile la legislația aplicabilă a Uniunii și la legislația națională cu privire la elaborarea, finalizarea și punerea în aplicare a deciziei comune privind planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare;
5. data adoptării deciziei comune privind planul de soluționare a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare și a oricărei actualizări relevante a acesteia;
6. planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare, inclusiv orice măsuri având ca scop abordarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare în conformitate cu articolul 17 alineatele (4), (5) și (6) și articolul 18 din Directiva 2014/59/UE, sub rezerva cărora este luată decizia comună. În cazul în care întreprinderea-mamă din Uniune sau oricare dintre entitățile sale se află în proces de punere în aplicare a măsurilor respective, se furnizează, de asemenea, informații privind calendarul pentru punerea în aplicare a acestora;
7. o sinteză a punctelor de vedere exprimate de autoritățile consultate în cadrul procesului de adoptare a deciziei comune privind planul de rezoluție a grupului și posibilitățile de soluționare a acestuia;

8. în cazul în care ABE a fost consultată în timpul procesului de adoptare a deciziei comune, o explicație pentru orice abatere de la recomandările ABE.

Articolul 71

Adoptarea unei decizii comune privind planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare

- (1) Autoritatea de rezoluție a grupului transmite proiectul de decizie comună privind planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare autorităților de rezoluție ale filialelor, fără întârzieri nejustificate, fixând un termen-limită în care autoritățile de rezoluție ale filialelor să își transmită acordul scris pentru decizia comună, care poate fi transmis prin mijloace electronice de comunicare.
- (2) La primirea proiectului de decizie comună, autoritățile de rezoluție ale filialelor care nu și-au exprimat dezacordul își transmit acordul scris autorității de rezoluție a grupului în termenul stabilit la alineatul (1).
- (3) Decizia comună finală este alcătuită din documentul care conține decizia comună, redactat în conformitate cu articolul 70, din acordurile scrise menționate la alineatul (2) din prezentul articol și din cel al autorității de rezoluție a grupului anexat la acesta și este pusă la dispoziția autorităților de rezoluție ale filialelor care sunt de acord cu decizia comună luată de către autoritatea de rezoluție a grupului.
- (4) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică decizia comună privind planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare colegiului de rezoluție.

Articolul 72

Comunicarea deciziei comune și a rezumatului planului de rezoluție a grupului către întreprinderea-mamă din Uniune

- (1) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică decizia comună și un rezumat al elementelor-cheie ale planului de rezoluție a grupului, inclusiv evaluarea posibilităților de soluționare, organului de conducere al întreprinderii-mamă din Uniune în timp util și, în orice caz, până la termenul-limită specificat în calendarul de adoptare a deciziei comune, în conformitate cu articolul 61 alineatul (2) litera (m).
- (2) Autoritatea de rezoluție a grupului informează autoritățile de rezoluție ale filialelor cu privire la această comunicare.
- (3) Autoritatea de rezoluție a grupului poate discuta decizia comună privind planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare cu întreprinderea-mamă din Uniune pentru a explica detaliile referitoare la decizia respectivă.

Subsecțiunea 2

Procesul aplicabil în absența unei decizii comune privind planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare

Articolul 73

Dezacord parțial

- (1) În cazul în care una sau mai multe dintre autoritățile de rezoluție ale filialelor nu sunt de acord cu planul de rezoluție a grupului și cu evaluarea posibilităților de soluționare, autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor care nu și-au exprimat dezacordul în temeiul articolului 13 alineatul (7) din Directiva 2014/59/UE urmează toate etapele relevante prevăzute la articolele 70, 71 și 72 pentru elaborarea, adoptarea și comunicarea deciziei comune privind planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare.

(2) Decizia comună adoptată cu privire la planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare este prezentată într-un document care conține toate elementele menționate la articolul 70.

(3) Se include o sinteză a punctelor de vedere exprimate de autoritățile de rezoluție ale filialelor care au fost implicate în procesul inițial de adoptare a deciziei comune privind planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare, dar nu au fost de acord cu aceasta. În particular, sinteza include trimiteri la toate aspectele care au condus la dezacorduri.

Articolul 74

Elementele comunicării deciziilor individuale

(1) În absența unei decizii comune a autorităților de rezoluție în termen de patru luni, în conformitate cu articolul 13 alineatul (5) din Directiva 2014/59/UE, decizia luată de autoritatea de rezoluție a grupului cu privire la planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare se comunică în scris membrilor colegiului de rezoluție prin intermediul unui document care conține toate elementele următoare:

- (a) denumirea autorității de rezoluție a grupului;
- (b) denumirea întreprinderii-mamă din Uniune;
- (c) trimiteri la legislația Uniunii și la legislația națională aplicabilă cu privire la elaborarea, finalizarea și aplicarea deciziei;
- (d) data deciziei;
- (e) planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare, inclusiv orice măsuri având ca scop abordarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare, în conformitate cu articolul 17 alineatele (4), (5) și (6) din Directiva 2014/59/UE, sub rezerva cărora este luată decizia. În cazul în care întreprinderea-mamă din Uniune se află în procesul de punere în aplicare a măsurilor respective, se furnizează, de asemenea, calendarul pentru punerea în aplicare a acestora;
- (f) numele membrilor colegiului de rezoluție și ale observatorilor implicați, în conformitate cu termenii și condițiile privind participarea observatorilor, în procesul de adoptare a deciziei comune privind planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de rezoluție, împreună cu un rezumat al opiniilor exprimate de autorități și informații privind aspectele care au condus la dezacorduri;
- (g) observațiile autorității de rezoluție a grupului privind punctele de vedere exprimate de către membrii și observatorii colegiului de rezoluție, în special în ceea ce privește aspectele care au condus la dezacorduri.

(2) În absența unei decizii comune a autorităților de rezoluție în termen de patru luni, în conformitate cu articolul 13 alineatul (6) din Directiva 2014/59/UE, autoritățile de rezoluție care elaborează planuri de rezoluție individuale transmit autorității de rezoluție a grupului un document care conține toate elementele următoare:

- (a) denumirea autorității de rezoluție care ia decizia;
- (b) denumirea entității sau ale entităților aflate sub jurisdicția autorității de rezoluție la care se referă și căreia i se aplică decizia;
- (c) trimiteri la legislația Uniunii și la legislația națională aplicabilă cu privire la elaborarea, finalizarea și aplicarea deciziei;
- (d) data deciziei;

- (e) planul de rezoluție și evaluarea posibilităților de soluționare a entităților aflate sub jurisdicția lor, inclusiv orice măsuri având ca scop abordarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare în conformitate cu articolul 17 alineatele (4), (5) și (6) din Directiva 2014/59/UE, sub rezerva cărora este luată decizia. În cazul în care entitățile se află în procesul de punere în aplicare a măsurilor respective, se furnizează, de asemenea, calendarul de aplicare a acestora;
- (f) denumirea autorității de rezoluție a grupului, împreună cu explicații privind motivele dezacordului cu planul de rezoluție a grupului propus și evaluarea posibilităților de soluționare.
- (3) În cazul în care a fost consultată ABE, deciziile luate în absența unei decizii comune în conformitate cu articolul 13 alineatele (5) și (6) din Directiva 2014/59/UE includ o explicație a motivului pentru care recomandările ABE nu a fost urmate.

Articolul 75

Comunicarea deciziilor individuale în absența unei decizii comune

- (1) În absența unei decizii comune a autorității de rezoluție a grupului și a autorităților de rezoluție ale filialelor în termenul prevăzut la articolul 13 alineatul (4) din Directiva 2014/59/UE, toate deciziile menționate la articolul 13 alineatele (5) și (6) din respectiva directivă se comunică în scris de către autoritățile relevante de rezoluție ale filialelor către autoritatea de rezoluție a grupului, până la cea mai îndepărtată dintre următoarele date:
- (a) o lună de la expirarea perioadei menționate la articolul 13 alineatul (4) din Directiva 2014/59/UE;
- (b) o lună de la furnizarea unui aviz de către ABE în urma unei cereri formulate în temeiul articolului 13 alineatul (4) al treilea paragraf din Directiva 2014/59/UE;
- (c) o lună de la orice decizie luată de ABE în conformitate cu articolul 13 alineatul (5) al doilea paragraf sau cu articolul 13 alineatul (6) din Directiva 2014/59/UE sau orice altă dată stabilită de ABE printr-o astfel de decizie.
- (2) Autoritatea de rezoluție a grupului notifică fără întârziere decizia sa și deciziile la care se face referire la alineatul (1) celorlalți membri ai colegiului de rezoluție.

Subsecțiunea 3

Decizie comună privind măsurile de abordare a obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare

Articolul 76

Suspendarea procesului de adoptare a deciziei comune privind planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare

- (1) În cazul în care autoritatea de rezoluție a grupului identifică obstacole semnificative în calea posibilităților de soluționare sau este de acord cu o opinie referitoare la identificarea unor obstacole semnificative exprimată de vreuna dintre autoritățile care au fost consultate cu privire la planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare, autoritatea de rezoluție a grupului suspendă procesul de adoptare a deciziei comune, în conformitate cu articolul 17 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE și comunică decizia sa membrilor colegiului de rezoluție.
- (2) Autoritatea de rezoluție a grupului reia procesul de adoptare a deciziei comune privind planul de rezoluție a grupului, inclusiv realizarea evaluării posibilităților de soluționare, de îndată ce a fost finalizat procesul decizional comun menționat la articolul 18 din Directiva 2014/59/UE, cu privire la măsurile care vizează abordarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare.

Articolul 77

Planificarea etapelor procesului decizional comun privind măsurile de abordare a obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare

(1) Înainte de începerea procesului de adoptare a deciziei comune privind măsurile care vizează abordarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare, autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor convin asupra unui calendar al etapelor care trebuie parcurse în procesul de adoptare a deciziei comune.

Dacă nu se reușește a se conveni asupra calendarului, autoritatea de rezoluție a grupului stabilește calendarul de adoptare a deciziei comune, după luarea în considerare a opiniilor și a rezervelor exprimate de autoritățile de rezoluție ale filialelor.

(2) Calendarul de adoptare a deciziei comune include următoarele etape:

- (a) pregătirea și distribuirea raportului privind obstacolele semnificative identificate, în conformitate cu articolul 18 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE, de către autoritatea de rezoluție a grupului, prin consultare cu supraveghetorul consolidant și cu ABE;
- (b) transmiterea raportului în conformitate cu articolul 18 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE, de către autoritatea de rezoluție a grupului către întreprinderea-mamă din Uniune, autoritățile de rezoluție ale filialelor și autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative;
- (c) data la care întreprinderea-mamă din Uniune prezintă autorității de rezoluție a grupului observații și măsuri alternative de eliminare a obstacolelor semnificative, în cazul în care există, în conformitate cu articolul 18 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE;
- (d) dialogul dintre autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor și alți membri ai colegiului de rezoluție cu privire la eventualele observații sau măsuri alternative de remediere a obstacolelor semnificative propuse de întreprinderea-mamă din Uniune în conformitate cu articolul 18 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE, după caz;
- (e) elaborarea proiectului de decizie comună privind măsurile pentru abordarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare;
- (f) finalizarea deciziei comune privind măsurile pentru abordarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare; precum și
- (g) comunicarea deciziei comune privind măsurile pentru abordarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare.

(3) Calendarul de adoptare a deciziei comune este revizuit și actualizat de către autoritatea de rezoluție a grupului pentru a reflecta prelungirea procesului de adoptare a deciziei comune în cazul în care întreprinderea-mamă din Uniune prezintă observații și propune măsuri alternative pentru a aborda sau a înlătura obstacolele de fond din calea posibilităților de soluționare, în conformitate cu articolul 18 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE.

(4) Atunci când elaborează calendarul de adoptare a deciziei comune, autoritatea de rezoluție a grupului ia în considerare termenii și condițiile participării observatorilor, astfel cum s-a stabilit în acordurile scrise ale colegiului de rezoluție și în dispozițiile corespunzătoare din Directiva 2014/59/UE.

(5) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică întreprinderii-mamă din Uniune elementele din calendarul de adoptare a deciziei comune care presupun implicarea întreprinderii-mamă din Uniune.

Articolul 78

Consultarea privind raportul și comunicarea acestuia

(1) Autoritatea de rezoluție a grupului pregătește un proiect de raport referitor la obstacole semnificative din calea posibilității de soluționare, în conformitate cu articolul 18 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE, și îl transmite supraveghetorului consolidant, ABE, autorităților competente și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative.

De asemenea, aceasta poate să prezinte proiectul de raport și altor membri ai colegiului de rezoluție în calitate de observatori, după caz și într-un mod conform cu cel convenit și detaliat în cadrul regulilor și procedurilor scrise ale colegiului de rezoluție.

(2) Observațiile și opiniile primite vor fi examinate de autoritatea de rezoluție a grupului în vederea finalizării raportului. Autoritatea de rezoluție a grupului furnizează o motivare integrală în ceea ce privește orice abatere de la o opinie sau observație prezentată de ABE sau de către supraveghetorul consolidant.

(3) După finalizare, raportul este pus la dispoziția întreprinderii-mamă din Uniune.

(4) Autoritatea de rezoluție a grupului notifică colegiului de rezoluție începutul perioadei de patru luni pentru adoptarea deciziei comune privind măsurile de remediere a obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare.

Articolul 79

Prezentarea observațiilor întreprinderii-mamă din Uniune și consultarea cu autoritățile

(1) În cazul în care întreprinderea-mamă din Uniune depune observații și propune autorității de rezoluție a grupului, în termen de patru luni de la data primirii raportului, în conformitate cu articolul 18 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE, măsuri alternative de remediere a obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare, autoritatea de rezoluție a grupului transmite observațiile și măsurile respective altor membri ai colegiului, fără întârzieri nejustificate și în orice caz în termen de 10 zile.

(2) Autoritatea de rezoluție a grupului, având în vedere alineatul (1), comunică colegiului de rezoluție prelungirea perioadei pentru a ajunge la decizia comună privind măsurile de remediere a obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare în conformitate cu articolul 18 alineatele (3) și (5) din Directiva 2014/59/UE.

(3) Atunci când transmite observațiile și măsurile alternative prezentate de întreprinderea-mamă din Uniune, autoritatea de rezoluție a grupului stabilește un termen-limită pentru prezentarea observațiilor.

(4) În cazul în care autoritățile nu prezintă observații până la termenul-limită menționat la alineatul (3), autoritatea de rezoluție consideră că autoritățile nu au niciun fel de observații cu privire la observațiile și măsurile alternative prezentate de întreprinderea-mamă din Uniune și continuă procedura.

(5) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică autorităților de rezoluție ale filialelor, cât mai curând posibil și fără întârzieri nejustificate, eventualele observații prezentate de alți membri ai colegiului de rezoluție și discută cu aceștia măsurile propuse pentru soluționarea obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare.

(6) De asemenea, autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor dezbate și iau în considerare în mod corespunzător efectul potențial al măsurilor propuse asupra tuturor entităților care fac parte din grup, în toate statele membre în care grupul își desfășoară activitatea, precum și în Uniune în ansamblul său.

Articolul 80

Elaborarea deciziei comune privind măsurile de remediere a obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare

(1) Autoritatea de rezoluție a grupului, ținând cont de rezultatul dialogului prevăzut la articolul 79 alineatele (5) și (6), după caz, pregătește un proiect de decizie comună privind măsurile care vizează abordarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare.

- (2) Proiectul de decizie comună precizează toate elementele următoare:
- (a) denumirile întreprinderii-mamă din Uniune și ale entităților din grup la care se referă și cărora li se aplică decizia comună;
 - (b) denumirile autorității de rezoluție a grupului și ale autorităților de rezoluție ale filialelor care adoptă decizia comună;
 - (c) denumirile autorităților competente relevante și ale autorităților de rezoluție ale sucursalelor semnificative care au fost consultate cu privire la posibilitatea de soluționare a grupului, la măsurile care vizează abordarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative, precum și la observațiile și măsurile alternative, în cazul în care există, prezentate de întreprinderea-mamă din Uniune;
 - (d) numele observatorilor, în cazul în care observatorii respectivi au fost implicați în procesul de adoptare a deciziei comune, în conformitate cu termenii și condițiile privind participarea observatorilor prevăzute în acordurile scrise;
 - (e) trimerile la legislația Uniunii și la legislația națională aplicabilă cu privire la elaborarea, finalizarea și aplicarea deciziei comune;
 - (f) data deciziei comune;
 - (g) măsurile prevăzute la articolul 17 alineatele (5) și (6) din Directiva 2014/59/UE decise de autoritatea de rezoluție a grupului și de autoritățile de rezoluție ale filialelor și perioada de timp în care respectivele entități din grup trebuie să aplice măsurile respective;
 - (h) în cazul în care măsurile propuse de întreprinderea-mamă din Uniune nu sunt acceptate sau sunt acceptate parțial de către autoritatea de rezoluție a grupului și de autoritățile de rezoluție ale filialelor, o explicație a modului în care măsurile propuse de întreprinderea-mamă din Uniune sunt evaluate ca fiind adecvate pentru a înlătura respectivele obstacole importante din calea posibilităților de soluționare și a modului în care măsurile menționate la litera (g) ar fi eficiente pentru a reduce sau a înlătura respectivele obstacole importante din calea posibilităților de soluționare;
 - (i) o sinteză a punctelor de vedere exprimate de autoritățile consultate în cadrul procesului de adoptare a deciziei comune;
 - (j) în cazul în care ABE a fost consultată în timpul procesului de adoptare a deciziei comune, o explicație pentru orice abatere de la recomandările ABE.

Articolul 81

Adoptarea unei decizii comune

- (1) Autoritatea de rezoluție a grupului transmite autorităților de rezoluție ale filialelor proiectul de decizie comună privind măsurile de abordare a obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare, fără întârzieri nejustificate, fixând un termen-limită în care autoritățile de rezoluție ale filialelor să își transmită acordul scris la decizia comună, care poate fi trimis prin mijloace electronice de comunicare.
- (2) La primirea proiectului de decizie comună, autoritățile de rezoluție ale filialelor care nu și-au exprimat dezacordul își transmit acordul scris autorității de rezoluție a grupului în termenul stabilit la alineatul (1).
- (3) Decizia comună finală este alcătuită din documentul care conține decizia comună, redactat în conformitate cu articolul 80, din acordurile scrise menționate la alineatul (2) din prezentul articol și din cel al autorității de rezoluție a grupului anexat la acesta și este pusă la dispoziția autorităților de rezoluție ale filialelor care sunt de acord cu decizia comună luată de către autoritatea de rezoluție a grupului.
- (4) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică colegiului de rezoluție decizia comună cu privire la măsurile destinate să abordeze obstacolele semnificative din calea posibilității de soluționare.

Articolul 82

Comunicarea deciziei comune

- (1) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică decizia comună organului de conducere al întreprinderii-mamă din Uniune în timp util și, în orice caz, până la termenul-limită specificat în calendarul de adoptare a deciziei comune, în conformitate cu articolul 77 alineatul (2) litera (g). Autoritatea de rezoluție a grupului informează autoritățile de rezoluție ale filialelor cu privire la această comunicare.
- (2) În cazul în care unele dintre măsurile adoptate în conformitate cu articolul 17 alineatele (5) și (6) din Directiva 2014/59/UE se adresează anumitor entități din grup, diferite de întreprinderea-mamă din Uniune, autoritățile de rezoluție ale filialelor pun la dispoziția organelor de conducere ale respectivelor entități aflate sub jurisdicția lor părțile respective din decizia comună privind măsurile de remediere a obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare, în timp util și, în orice caz, până la termenul-limită specificat în calendarul de adoptare a deciziei comune, în conformitate cu articolul 77 alineatul (2) litera (g).
- (3) Autoritatea de rezoluție a grupului poate discuta cu întreprinderea-mamă din Uniune despre detalii cu privire la conținutul și aplicarea deciziei comune privind măsurile de remediere a obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare.
- (4) Autoritățile de rezoluție ale filialelor pot discuta despre detalii cu privire la conținutul și aplicarea deciziei comune privind măsurile de remediere a obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare cu entitățile aflate sub jurisdicțiile lor.

Articolul 83

Monitorizarea punerii în aplicare a deciziei comune

- (1) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică autorităților de rezoluție ale filialelor rezultatul discuțiilor menționate la articolul 82 alineatul (3), dacă astfel de discuții au avut loc.
- (2) Autoritățile de rezoluție ale filialelor comunică autorității de rezoluție a grupului rezultatul discuțiilor menționate la articolul 82 alineatul (4), dacă astfel de discuții au avut loc.
- (3) Autoritatea de rezoluție a grupului și fiecare autoritate de rezoluție a filialelor monitorizează aplicarea deciziei comune privind măsurile de remediere a obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare care sunt relevante pentru fiecare dintre entitățile din grup care intră sub responsabilitatea lor.

Subsecțiunea 4

Procesul aplicabil în absența unei decizii comune privind măsurile de remediere a obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare

Articolul 84

Elementele comunicării deciziilor individuale

- (1) În absența unei decizii comune cu privire la măsurile menite să abordeze obstacole semnificative din calea posibilității de soluționare, astfel cum se prevede la articolul 18 alineatul (6) din Directiva 2014/59/UE, decizia luată de autoritatea de rezoluție a grupului se comunică, în scris și fără întârzieri nejustificate, membrilor colegiului de rezoluție prin intermediul unui document care conține toate elementele următoare:
- (a) denumirea autorității de rezoluție a grupului care ia decizia;
 - (b) denumirea întreprinderii-mamă din Uniune la care se referă și căreia i se aplică decizia;
 - (c) trimiteri la legislația Uniunii și la legislația națională aplicabilă cu privire la elaborarea, finalizarea și aplicarea deciziei;

- (d) data deciziei;
 - (e) măsurile prevăzute la articolul 17 alineatele (5) și (6) din Directiva 2014/59/UE stabilite de autoritatea de rezoluție a grupului și termenul în care trebuie aplicate măsurile;
 - (f) în cazul în care măsurile propuse de întreprinderea-mamă din Uniune nu sunt acceptate sau au fost acceptate parțial de către autoritatea de rezoluție a grupului, o explicație a modului în care măsurile propuse de întreprinderea-mamă din Uniune sunt evaluate ca fiind inadecvate pentru a înlătura respectivele obstacole importante din calea posibilității de soluționare și a modului în care măsurile stabilite la litera (e) a prezentului alineat ar fi eficiente pentru a reduce sau a înlătura respectivele obstacole importante din calea posibilităților de soluționare;
 - (g) numele membrilor colegiului de rezoluție și ale observatorilor implicați, în conformitate cu termenii și condițiile privind participarea observatorilor la procesul de adoptare a deciziei comune cu privire la măsurile menite să abordeze obstacolele semnificative din calea posibilității de soluționare, împreună cu un rezumat al opiniilor exprimate de aceste autorități și informații privind aspectele care au condus la dezacorduri;
 - (h) observațiile autorității de rezoluție a grupului privind punctele de vedere exprimate de membrii și observatorii colegiului de rezoluție, în special în ceea ce privește aspectele care au condus la dezacorduri.
- (2) Autoritățile de rezoluție care decid cu privire la măsurile care urmează să fie luate de filiale la nivel individual în absența unei decizii comune transmit autorității de rezoluție a grupului un document care conține toate elementele următoare:
- (a) denumirea autorității de rezoluție care ia decizia;
 - (b) denumirile entităților aflate sub jurisdicția autorității de rezoluție la care se referă și căreia i se aplică decizia;
 - (c) trimiterea la legislația Uniunii și la legislația națională aplicabilă cu privire la elaborarea, finalizarea și punerea în aplicare a deciziei;
 - (d) data deciziei;
 - (e) măsurile prevăzute la articolul 17 alineatele (5) și (6) din Directiva 2014/59/UE decise de autoritatea de rezoluție și termenul în care entitățile respective trebuie să aplice măsurile respective;
 - (f) în cazul în care măsurile propuse de filiale în conformitate cu articolul 17 alineatele (3) și (4) din Directiva 2014/59/UE nu sunt acceptate sau au fost acceptate parțial de către autoritățile de rezoluție ale filialelor, o explicație a modului în care măsurile propuse de filiale sunt evaluate ca fiind inadecvate pentru a înlătura respectivele obstacole importante din calea posibilității de soluționare și a modului în care măsurile stabilite la litera (e) a prezentului alineat ar fi eficiente pentru a reduce sau a înlătura respectivele obstacole importante din calea posibilităților de soluționare;
 - (g) denumirea autorității de rezoluție a grupului, împreună cu explicații privind motivele dezacordului acestuia față de măsurile propuse de autoritatea de rezoluție a grupului pentru abordarea obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare.
- (3) În cazul în care a fost consultată ABE, deciziile luate în absența unei decizii comune includ o explicație a motivului pentru care recomandările ABE nu au fost urmate.

Articolul 85

Comunicarea deciziilor individuale în absența unei decizii comune

- (1) În absența unei decizii comune a autorității de rezoluție a grupului și a autorităților de rezoluție ale filialelor în termenul prevăzut la articolul 18 alineatul (5) din Directiva 2014/59/UE, toate deciziile menționate la articolul 18 alineatul (6) și la articolul 18 alineatul (7) din directivă se comunică în scris de autoritățile de rezoluție relevante ale filialelor autorității de rezoluție a grupului până la cea mai îndepărtată dintre următoarele date:
- (a) o lună de la expirarea perioadei menționate la articolul 18 alineatul (5) din Directiva 2014/59/UE, după caz;

- (b) o lună de la furnizarea unui aviz de către ABE în urma unei cereri formulate în temeiul articolului 18 alineatul (5) al doilea paragraf din Directiva 2014/59/UE;
 - (c) o lună de la orice decizie luată de ABE în conformitate cu articolul 18 alineatul (6) al treilea subparagraf ori cu articolul 18 alineatul (7) al doilea subparagraf din Directiva 2014/59/UE sau orice altă dată stabilită de ABE într-o astfel de decizie.
- (2) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică fără întârziere decizia sa și deciziile la care se face referire la alineatul (1) celorlalți membri ai colegiului de rezoluție.

SECȚIUNEA III

Procesul de adoptare a unei decizii comune referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile

Subsecțiunea 1

Procesul de luare a deciziei comune

Articolul 86

Planificarea deciziei comune referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile

(1) Înainte de inițierea procedurii de adoptare a deciziei comune referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel consolidat, la nivelul întreprinderii-mamă și la nivelul fiecărei filiale, autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor convin asupra unui calendar al etapelor care trebuie parcurse în acest proces (denumit în continuare „calendarul deciziei comune referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile”).

În caz de dezacord, autoritatea de rezoluție a grupului stabilește calendarul deciziei comune referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile, după luarea în considerare a opiniilor și rezervelor exprimate de autoritățile de rezoluție ale filialelor.

Pentru ca decizia comună privind cerințele minime să fie adoptată în paralel cu elaborarea și actualizarea planului de rezoluție a grupului, în conformitate cu articolul 45 alineatul (15) din Directiva 2014/59/UE, calendarul deciziei comune referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile este organizat ținând seama de calendarul deciziei comune privind planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare.

În particular, autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor consideră că termenul de patru luni pentru a ajunge la decizia comună referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile începe să curgă în același timp cu cel pentru decizia comună privind planul de rezoluție a grupului și evaluarea posibilităților de soluționare.

(2) Calendarul deciziei comune referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile se actualizează periodic și include cel puțin următoarele etape:

- (a) transmiterea către autoritățile de rezoluție ale filialelor și supraveghetorul consolidant a propunerii referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile autorității de rezoluție a grupului la nivel consolidat și la nivelul entității-mamă;
- (b) transmiterea către autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile competente respective, de către autoritățile de rezoluție ale filialelor, a propunerilor acestora din urmă referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile pentru entitățile aflate sub jurisdicția lor la nivel individual către autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile competente respective;
- (c) dialogul referitor la cerințele minime propuse privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel consolidat, la nivelul întreprinderii-mamă și la nivel de filială, desfășurat între autoritatea de rezoluție a grupului, autoritățile de rezoluție ale filialelor și autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative;

- (d) pregătirea și transmiterea către autoritățile de rezoluție ale filialelor, de către autoritatea de rezoluție a grupului, a proiectului de decizie comună referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel consolidat, la nivelul întreprinderii-mamă și la nivel de filială;
 - (e) dialogul cu întreprinderea-mamă din Uniune și cu filialele din grup referitor la proiectul de decizie comună referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel consolidat, la nivelul întreprinderii-mamă și la nivelul fiecărei filiale, atunci când acest lucru este impus de legislația unui stat membru;
 - (f) adoptarea unei decizii comune referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel consolidat, la nivelul întreprinderii-mamă și la nivelul fiecărei filiale;
 - (g) comunicarea deciziei comune referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel consolidat, la nivelul întreprinderii-mamă și la nivelul filialei întreprinderii-mamă din Uniune.
- (3) Calendarul deciziei comune referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile:
- (a) reflectă domeniul de aplicare și complexitatea fiecărei etape a procesului decizional comun;
 - (b) ia în considerare calendarul altor decizii comune organizate în cadrul colegiului de rezoluție;
 - (c) ia în considerare, în măsura în care este posibil, calendarul altor decizii comune organizate în cadrul colegiului de supraveghere relevant, în special calendarul de adoptare a deciziei comune privind cerințele prudențiale specifice unei instituții în conformitate cu articolul 113 din Directiva 2013/36/UE;

Calendarul deciziei comune referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile se revizuieste din perspectiva evaluării posibilităților de soluționare și reflectă rezultatele acesteia, în special atunci când evaluarea conduce la măsuri pentru înlăturarea sau abordarea obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare care pot avea un efect imediat asupra cerințelor minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel consolidat sau la nivelul entității.

- (4) La elaborarea calendarului deciziei comune referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile, autoritatea de rezoluție a grupului ia în considerare termenii și condițiile participării observatorilor, astfel cum este stabilit în acordurile scrise ale colegiului de rezoluție și în dispozițiile corespunzătoare ale Directivei 2014/59/UE.
- (5) Autoritatea de rezoluție a grupului și fiecare autoritate de rezoluție a filialelor transmit întreprinderii-mamă din Uniune și entităților din grup care intră sub responsabilitatea lor o dată orientativă pentru dialogul menționat la alineatul (2) litera (e), după caz.
- (6) Autoritatea de rezoluție a grupului și fiecare autoritate de rezoluție a filialelor transmit întreprinderii-mamă din Uniune și entităților din grup care intră sub responsabilitatea lor o dată estimativă pentru comunicarea menționată la alineatul (2) litera (g).

Articolul 87

Propunere la nivel consolidat și la nivelul întreprinderii-mamă din Uniune

- (1) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică autorităților de rezoluție ale filialelor și supraveghetorului consolidant propunerea sa cu privire la:
- (a) cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile care trebuie să fie îndeplinită, în orice moment, de către întreprinderea-mamă din Uniune, cu excepția cazului în care s-a acordat derogarea prevăzută la articolul 45 alineatul (11) din Directiva 2014/59/UE;
 - (b) cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile aplicată la nivel consolidat.
- (2) Propunerea menționată la alineatul (1) este motivată, în special în ceea ce privește criteriile de evaluare menționate la articolul 45 alineatul (6) literele (a)-(f) din Directiva 2014/59/UE.

(3) Autoritatea de rezoluție a grupului indică un termen-limită pentru primirea de observații scrise motivate de la supraveghetorul consolidant, în special în ceea ce privește criteriile de evaluare menționate la articolul 45 alineatul (6) literele (a)-(f) din Directiva 2014/59/UE. În cazul în care supraveghetorul consolidant nu furnizează niciun fel de observații în termenul stabilit, autoritatea de rezoluție a grupului consideră că supraveghetorul consolidant nu are niciun fel de observații cu privire la propunerea sa prevăzută la alineatul (1).

(4) Autoritatea de rezoluție a grupului transmite cât mai curând posibil autorităților de rezoluție ale filialelor eventualele observații prezentate de supraveghetorul consolidant.

Articolul 88

Propunere la nivel de filială

(1) Autoritățile de rezoluție ale filialelor comunică autorității de rezoluție a grupului și autorităților competente respective propunerea lor referitoare la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile care trebuie să fie îndeplinită individual, în orice moment, de către filialele grupului, cu excepția cazului în care s-a acordat derogarea prevăzută la articolul 45 alineatul (12) din Directiva 2014/59/UE.

(2) Propunerea menționată la alineatul (1) este motivată, în special în ceea ce privește criteriile de evaluare menționate la articolul 45 alineatul (6) literele (a)-(f) din Directiva 2014/59/UE.

(3) Autoritățile de rezoluție ale filialelor convin împreună cu autoritatea de rezoluție a grupului și indică un termen pentru primirea observațiilor scrise și motivate din partea autorităților competente din jurisdicția lor, în special în ceea ce privește criteriile de evaluare menționate la articolul 45 alineatul (6) literele (a)-(f) din Directiva 2014/59/UE. În cazul în care autoritățile competente nu prezintă nicio observație în termenul stabilit, autoritățile de rezoluție ale filialelor presupun că autoritățile competente nu au niciun fel de observații cu privire la propunerile prevăzute la alineatul (1).

(4) Autoritățile de rezoluție ale filialelor transmit cât mai curând posibil autorității de rezoluție a grupului orice observații trimise de autoritățile competente.

Articolul 89

Dialogul referitor la cerințele minime propuse privind fondurile proprii și pasivele eligibile

(1) Autoritatea de rezoluție a grupului organizează un dialog cu autoritățile de rezoluție ale filialelor cu privire la cerințele minime propuse pentru fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel consolidat, la nivelul întreprinderii-mamă și la nivelul fiecărei filiale.

(2) Autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor discută despre reconcilierea dintre cerințele minime propuse pentru fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel consolidat, pe de o parte, și propunerile la nivelul întreprinderii-mamă și al fiecărei filiale, pe de altă parte.

Articolul 90

Elaborarea deciziei comune referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile

(1) Autoritatea de rezoluție a grupului pregătește un proiect de decizie comună referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel consolidat, la nivelul întreprinderii-mamă și la nivelul fiecărei filiale, ținând seama de utilizarea derogărilor, după caz, în conformitate cu articolul 45 alineatul (11) sau (12) din Directiva 2014/59/UE. Proiectul de decizie comună precizează toate elementele următoare:

(a) denumirile autorității de rezoluție a grupului și ale autorităților de rezoluție ale filialelor care adoptă decizia comună referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel consolidat, la nivelul întreprinderii-mamă și la nivelul fiecărei filiale;

- (b) denumirea supraveghetorului consolidant și ale celorlalte autorități competente care au fost consultate;
 - (c) numele observatorilor, în cazul în care observatorii respectivi au fost implicați în procesul de adoptare a deciziei comune, în conformitate cu termenii și condițiile privind participarea observatorilor prevăzute în acordurile scrise;
 - (d) denumirile întreprinderii-mamă din Uniune și ale entităților din grup la care se referă și cărora li se aplică decizia comună;
 - (e) trimerile la legislația Uniunii și la legislația națională aplicabilă cu privire la elaborarea, finalizarea și aplicarea deciziei, trimeri la eventualele criterii suplimentare prevăzute de statul membru în care întreprinderea-mamă din Uniune este autorizată pe baza cărora se stabilește cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile;
 - (f) data proiectului de decizie comună și a oricărei actualizări relevante a acestuia;
 - (g) cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel consolidat, precum și un termen-limită pentru a ajunge la acest nivel, după caz, împreună cu o justificare adecvată pentru stabilirea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivelul respectiv, având în vedere criteriile de evaluare prevăzute la articolul 45 alineatul (6) literele (a)-(f) din Directiva 2014/59/UE;
 - (h) cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivelul întreprinderii-mamă din Uniune, cu excepția cazului în care au fost acordate derogări în conformitate cu articolul 45 alineatul (11) din Directiva 2014/59/UE, precum și un termen-limită pentru a ajunge la nivelul respectiv, dacă este cazul, împreună cu o justificare adecvată pentru stabilirea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivelul respectiv având în vedere criteriile de evaluare prevăzute la articolul 45 alineatul (6) litera (a)(f) din Directiva 2014/59/UE;
 - (i) cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivelul fiecărei filiale stabilite individual, cu excepția cazului în care au fost acordate derogări în conformitate cu articolul 45 alineatul (12) din Directiva 2014/59/UE, precum și un termen-limită pentru a ajunge la nivelul respectiv, după caz, împreună cu o justificare adecvată pentru stabilirea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivelul respectiv având în vedere criteriile de evaluare prevăzute la articolul 45 alineatul (6) litera (a)-(f) din Directiva 2014/59/UE.
- (2) În cazul în care decizia care se referă la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile prevede că această cerință este respectată parțial la nivel consolidat sau individual de întreprinderea-mamă din Uniune sau de oricare dintre filialele grupului prin instrumente contractuale de recapitalizare internă, decizia respectivă include, de asemenea, detalii din care să reiasă că pentru autoritățile de rezoluție instrumentele respective se califică drept instrumente contractuale de recapitalizare internă, în conformitate cu criteriile stabilite la articolul 45 alineatul (14) din Directiva 2014/59/UE.

Articolul 91

Adoptarea unei decizii comune referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile

- (1) Autoritatea de rezoluție a grupului transmite autorităților de rezoluție ale filialelor proiectul de decizie comună referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel consolidat, la nivelul întreprinderii-mamă și la nivelul fiecărei filiale, fără întârzieri nejustificate, fixând un termen-limită în care autoritățile de rezoluție ale filialelor să își exprime în scris acordul cu privire la decizia comună, care poate fi transmis prin mijloace electronice de comunicare.
- (2) La primirea proiectului de decizie comună, autoritățile de rezoluție ale filialelor care nu sunt în dezacord cu acesta își transmit acordul scris autorității de rezoluție a grupului în termenul stabilit la alineatul (1).
- (3) Decizia comună finală este alcătuită din documentul care conține decizia comună, redactat în conformitate cu articolul 90, din acordurile scrise menționate la alineatul (2) din prezentul articol și din cel al autorității de rezoluție a grupului anexat la acesta și este pusă la dispoziția autorităților de rezoluție ale filialelor care sunt de acord cu decizia comună luată de către autoritatea de rezoluție a grupului.
- (4) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică colegiului de rezoluție decizia comună referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel consolidat, la nivelul întreprinderii-mamă și la nivelul fiecărei filiale.

Articolul 92

Comunicarea deciziei comune referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile

- (1) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică decizia comună organului de conducere al întreprinderii-mamă din Uniune în timp util și, în orice caz, până la termenul-limită specificat în calendarul de adoptare a deciziei comune, în conformitate cu articolul 86 alineatul (3) litera (g). Autoritatea de rezoluție a grupului informează autoritățile de rezoluție ale filialelor cu privire la această comunicare.
- (2) Autoritățile de rezoluție ale filialelor pun la dispoziția organelor de conducere ale entităților aflate sub jurisdicția lor părțile respective din decizia comună, în timp util și, în orice caz, până la termenul-limită specificat în calendarul de adoptare a deciziei comune, în conformitate cu articolul 86 alineatul (3) litera (g).
- (3) Autoritatea de rezoluție a grupului poate discuta cu întreprinderea-mamă din Uniune despre detalii cu privire la conținutul și aplicarea deciziei comune.
- (4) Autoritățile de rezoluție ale filialelor pot discuta cu entitățile aflate în jurisdicțiile lor despre detalii privind conținutul și aplicarea respectivelor părți din decizia comună.

Articolul 93

Monitorizarea punerii în aplicare a deciziei comune referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile

- (1) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică rezultatul discuțiilor menționate la articolul 92 alineatul (3) autorităților de rezoluție ale filialelor în cazurile în care întreprinderea-mamă din Uniune are obligația să ia măsuri specifice pentru a îndeplini cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel consolidat sau individual.
- (2) Autoritățile de rezoluție ale filialelor comunică rezultatul discuțiilor menționate la articolul 92 alineatul (4) autorității de rezoluție a grupului în cazul în care filialele grupului aflate sub jurisdicția lor sunt obligate să ia măsuri specifice pentru a îndeplini cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel consolidat sau individual.
- (3) Autoritatea de rezoluție a grupului transmite rezultatul procesului menționat la alineatul (2) celorlalte autorități de rezoluție ale filialelor.
- (4) Autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor monitorizează punerea în aplicare a deciziei comune referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile, la nivel consolidat, la nivelul întreprinderii-mamă și la nivelul fiecărei filiale, pentru toate entitățile din grupul care face obiectul deciziei comune, precum și la nivel consolidat.

Subsecțiunea 2

Procesul aplicabil în absența unei decizii comune la nivel consolidat

Articolul 94

Deciziile comune luate la nivelul fiecărei filiale în absența unei decizii comune la nivel consolidat

În absența unei decizii comune la nivel consolidat sau la nivelul întreprinderii-mamă în conformitate cu articolul 45 alineatul (9) din Directiva 2014/59/UE, autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor depun toate eforturile pentru a ajunge la o decizie comună privind nivelul cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile care să fie aplicată fiecărei filiale vizate la nivel individual.

Decizia comună ia în considerare cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile stabilite la nivel consolidat și la nivel de entitate-mamă de către autoritatea de rezoluție a grupului și respectă toate etapele, cu excepția celor referitoare la stabilirea cerințelor minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel consolidat sau la nivelul întreprinderii-mamă de la articolele 90-93, pentru elaborarea, obținerea, comunicarea și monitorizarea deciziei comune privind nivelul cerinței minime pentru fondurile proprii și pasivele eligibile aplicabilă fiecărei filiale vizate la nivel individual.

Articolul 95

Elementele comunicării deciziilor individuale

(1) În absența unei decizii comune, decizia referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel consolidat și la nivelul întreprinderii-mamă luată de autoritatea de rezoluție a grupului este comunicată în scris membrilor colegiului de rezoluție prin intermediul unui document care conține toate elementele următoare:

- (a) denumirea autorității de rezoluție a grupului;
- (b) denumirea întreprinderii-mamă din Uniune, precum și denumirilor altor entități din jurisdicția respectivă cărora li se aplică decizia comună;
- (c) trimiterea la legislația Uniunii și la legislația națională aplicabilă în legătură cu elaborarea, finalizarea și aplicarea deciziei, în special trimiteri la orice criterii suplimentare prevăzute de statul membru în care întreprinderea-mamă din Uniune este autorizată pe baza cărora se stabilește cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile;
- (d) data deciziei;
- (e) cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel consolidat, precum și un termen-limită pentru a ajunge la acest nivel, după caz, împreună cu o justificare adecvată pentru stabilirea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivelul respectiv, având în vedere criteriile de evaluare prevăzute la articolul 45 alineatul (6) literele (a)-(f) din Directiva 2014/59/UE;
- (f) cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivelul întreprinderii-mamă din Uniune, cu excepția cazului în care au fost acordate derogări în conformitate cu articolul 45 alineatul (11), precum și un termen-limită pentru a ajunge la acest nivel, dacă este cazul, împreună cu o justificare adecvată pentru stabilirea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivelul respectiv, având în vedere criteriile de evaluare prevăzute la articolul 45 alineatul (6) litera (a)-(f) din Directiva 2014/59/UE;
- (g) numele membrilor colegiului de rezoluție și ale observatorilor implicați, în conformitate cu termenii și condițiile privind participarea observatorilor, în procesul de adoptare a deciziei comune, împreună cu un rezumat al opiniilor exprimate de autorități și informații privind aspectele care au condus la dezacorduri;
- (h) observații ale autorității de rezoluție a grupului cu privire la punctele de vedere exprimate de către membrii și observatorii colegiului de rezoluție, în special în ceea ce privește aspectele care au condus la dezacorduri;
- (i) în cazul în care decizia care se referă la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile prevede că această cerință este respectată parțial la nivel consolidat sau individual pentru întreprinderea-mamă din Uniune prin instrumente contractuale de recapitalizare internă, decizia respectivă include, de asemenea, detalii din care să reiasă că autoritatea de rezoluție a filialei respective consideră că instrumentele se califică drept instrumente contractuale de recapitalizare internă, în conformitate cu criteriile stabilite la articolul 45 alineatul (14) din Directiva 2014/59/UE.

(2) În absența unei decizii comune, autoritățile de rezoluție ale filialelor care iau propriile decizii referitoare la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel individual transmit autorității de rezoluție a grupului un document care conține toate elementele următoare:

- (a) denumirea autorității de rezoluție a filialei care ia decizia;

- (b) denumirile filialelor grupului aflate sub jurisdicția sa la care se referă și căreia i se aplică decizia;
 - (c) trimerile la legislația Uniunii și la legislația națională aplicabilă cu privire la elaborarea, finalizarea și aplicarea deciziei, în special, trimerile la orice criterii suplimentare oferite de statele membre în care respectivele filiale ale grupului sunt autorizate, pe baza cărora se stabilește cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile;
 - (d) data deciziei;
 - (e) cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile care urmează să fie aplicată filialei la nivel individual, precum și un termen-limită pentru a ajunge la acest nivel, după caz, împreună cu o justificare adecvată pentru stabilirea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivelul respectiv având în vedere criteriile de evaluare prevăzute la articolul 45 alineatul (6) literele (a)-(f) din Directiva 2014/59/UE;
 - (f) denumirea autorității de rezoluție a grupului, împreună cu un rezumat al opiniilor pe care le-a exprimat și informații privind aspectele care au condus la dezacorduri;
 - (g) observațiile autorității de rezoluție a filialei cu privire la punctele de vedere exprimate de autoritatea de rezoluție a grupului, în special în ceea ce privește aspectele care au condus la dezacorduri;
 - (h) în cazul în care decizia care se referă la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile prevede că această cerință este parțial îndeplinită la nivel de filială prin instrumente contractuale de recapitalizare internă, decizia respectivă include, de asemenea, detalii care să reiasă că autoritatea de rezoluție a filialei respective consideră că instrumentele se califică drept instrumente contractuale de recapitalizare internă, în conformitate cu criteriile stabilite la articolul 45 alineatul (14) din Directiva 2014/59/UE.
- (3) În cazul în care a fost consultată ABE, deciziile luate în absența unei decizii comune includ o explicație a motivului pentru care recomandările ABE nu au fost urmate.

Articolul 96

Comunicarea deciziilor individuale în absența unei decizii comune

- (1) În absența unei decizii comune referitoare la cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel consolidat, la nivelul întreprinderii-mamă și la nivelul fiecărei filiale între autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor în termenul prevăzut la articolul 45 alineatul (9) sau (10) din Directiva 2014/59/UE, toate deciziile luate se comunică în scris de către autoritățile de rezoluție relevante ale filialelor către autoritatea de rezoluție a grupului până la cea mai îndepărtată dintre următoarele date:
- (a) o lună de la expirarea termenului menționat la articolul 45 alineatele (9) sau (10) din Directiva 2014/59/UE, după caz;
 - (b) o lună de la furnizarea unui aviz de către ABE în urma unei cereri formulate în temeiul articolului 18 alineatul (5) al doilea paragraf din Directiva 2014/59/UE;
 - (c) o lună de la orice decizie luată de ABE în conformitate cu articolul 45 alineatul (9) al treilea paragraf și articolul 45 alineatul (10) al cincilea paragraf din Directiva 2014/59/UE sau orice altă dată stabilită de ABE într-o astfel de decizie.
- (2) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică fără întârziere decizia sa și deciziile la care se face referire la alineatul (1) celorlalți membri ai colegiului de rezoluție.

SECȚIUNEA IV

Rezoluția grupurilor transfrontaliere

Subsecțiunea 1

Decizia privind necesitatea unei scheme de rezoluție a grupului în conformitate cu articolele 91 și 92 din Directiva 2014/59/UE

Articolul 97

Procesul de luare a unei decizii cu privire la necesitatea unei scheme de rezoluție a grupului

Procesul de evaluare a necesității unei scheme de rezoluție a grupului cuprinde punerea în aplicare a următoarelor etape:

1. desfășurarea unui dialog, în măsura în care este posibil, cu privire la necesitatea unei scheme de rezoluție a grupului și mutualizarea mecanismelor de finanțare;
2. elaborarea de către autoritatea de rezoluție a grupului a unui proiect de evaluare sau a unui proiect de decizie privind necesitatea unei scheme de rezoluție a grupului, și comunicarea acestuia către membrii colegiului de rezoluție;
3. consultarea cu membrii colegiului de rezoluție privind proiectul de evaluare sau proiectul de decizie privind necesitatea unei scheme de rezoluție a grupului;
4. finalizarea evaluării sau a deciziei cu privire la necesitatea unei scheme de rezoluție a grupului și comunicarea acesteia colegiului de rezoluție.

Articolul 98

Dialogul privind necesitatea unei scheme de rezoluție a grupului

(1) După primirea notificării menționate la articolul 81 alineatul (3) literele (a) sau (h) din Directiva 2014/59/UE, autoritatea de rezoluție a grupului depune eforturi pentru a organiza un dialog în conformitate cu alineatele (2) și (3) din prezentul articol, care să implice cel puțin membrii colegiului care sunt autorități de rezoluție ale filialelor.

(2) În sensul alineatului (1), autoritatea de rezoluție a grupului transmite următoarele informații către membri:

- (a) notificarea primită;
- (b) propunerea sa cu privire la subiectele menționate la alineatul (3);
- (c) termenul până la care ar trebui să se încheie dialogul.

(3) Dialogul are drept obiect următoarele aspecte:

- (a) dacă, în conformitate cu articolul 91 sau 92 din Directiva 2014/59/UE, rezoluția filialei sau, respectiv, a întreprinderii-mamă din Uniune ar avea dimensiuni de grup și ar necesita elaborarea unei scheme de rezoluție a grupului;
- (b) dacă planul de finanțare se bazează pe mutualizarea mecanismelor naționale de finanțare, în conformitate cu articolul 107 din Directiva 2014/59/UE.

Articolul 99

Pregătirea și comunicarea proiectului de evaluare sau a proiectului de decizie privind necesitatea unei scheme de rezoluție a grupului

- (1) Pentru a evalua necesitatea unei scheme de rezoluție a grupului în contextul articolului 91 alineatele (1)-(4) din Directiva 2014/59/UE, autoritatea de rezoluție a grupului pregătește proiectul său de evaluare după primirea notificării menționate la articolul 91 alineatul (1) din directivă.
- (2) Pentru a stabili că o schemă de rezoluție a grupului nu este necesară, astfel cum este prevăzut la articolul 92 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE, autoritatea de rezoluție a grupului își pregătește proiectul de decizie după ce stabilește că întreprinderea-mamă din Uniune îndeplinește condițiile prevăzute la articolele 32 și 33 din directivă și că nu se aplică niciuna dintre condițiile menționate la articolul 92 alineatul (1) literele (a)-(d) din Directiva 2014/59/UE.
- (3) Autoritatea de rezoluție a grupului ține cont de rezultatul dialogului, după caz, pentru elaborarea proiectelor de evaluare sau de decizie.
- (4) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică proiectul său de evaluare sau de decizie colegiului de rezoluție, precizând:
- (a) în scopul articolului 91 din Directiva 2014/59/UE, avizul său cu privire la impactul probabil asupra grupului și asupra entităților din grup situate în alte state membre al măsurilor de rezoluție notificate sau al măsurilor de insolvență, precum și, în special, dacă măsurile de rezoluție sau alte măsuri ar face probabilă îndeplinirea condițiilor pentru declanșarea procedurii de rezoluție în raport cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru;
 - (b) în scopul articolului 92 din Directiva 2014/59/UE, avizul său cu privire la inaplicabilitatea oricăreia dintre condițiile pentru o schemă de rezoluție a grupului menționată la articolul 92 alineatul (1) din directivă, ținând seama de condițiile menționate la alineatul (2) din articolul respectiv;
 - (c) avizul său privind necesitatea de a echivala mecanismele de finanțare în sensul planului de finanțare, în conformitate cu articolul 107 din Directiva 2014/59/UE.
- (5) Autoritatea de rezoluție a grupului atașează la proiectul său de evaluare sau de decizie toate materialele relevante, informațiile pe care le-a primit în temeiul articolelor 81, 82, 91 sau 92 din Directiva 2014/59/UE și stabilește un termen clar până la care membrii colegiului de rezoluție își pot exprima preocupările sau opiniile divergente în raport cu proiectul de evaluare sau de decizie.
- (6) Proiectul de evaluare sau de decizie este elaborat și comunicat de autoritatea de rezoluție colegiului de rezoluție, fără întârzieri nejustificate și, dacă este cazul, respectând termenul stabilit la articolul 91 din Directiva 2014/59/UE.

Articolul 100

Consultare cu privire la proiectul de evaluare sau de decizie privind necesitatea unei scheme de rezoluție a grupului

- (1) Membrii colegiului de rezoluție care primesc proiectului de evaluare sau proiectul de decizie își exprimă opiniile sau preocupările substanțial divergente, dacă este cazul.
- (2) Opiniile sau preocupările substanțial divergente sunt exprimate clar în scris, pot fi prezentate în format electronic și sunt pe deplin motivate.
- (3) Opiniile sau preocupările substanțial divergente sunt exprimate, fără întârzieri nejustificate având în vedere urgența situației, și până la termenul stabilit.

(4) După expirarea termenului acordat, autoritatea de rezoluție a grupului că membrii care nu au exprimat opinii sau preocupări substanțial divergente și-au dat acordul.

Articolul 101

Finalizarea evaluării sau a deciziei privind necesitatea unei scheme de rezoluție a grupului

(1) După expirarea termenului acordat pentru consultare și fără întârzieri nejustificate, ținând seama de termenul-limită stabilit la articolul 91 din Directiva 2014/59/UE, dacă este cazul, autoritatea de rezoluție a grupului își finalizează evaluarea sau decizia privind necesitatea unei scheme de rezoluție a grupului.

Evaluarea sau decizia finală include, de asemenea, un aviz privind necesitatea mutualizării mecanismelor de finanțare naționale în sensul planului de finanțare, în conformitate cu articolul 107 din Directiva 2014/59/UE, și reacționează prin efectuarea de modificări, după caz, la preocupările și opiniile divergente exprimate în timpul consultării.

(2) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică motivele care au stat la baza evaluării sau a deciziei că nu este necesară o schemă de rezoluție a grupului numai în cazul în care, în timpul consultării, s-au adus în discuție opinii și preocupări substanțial divergente.

(3) Autoritatea de rezoluție a grupului oferă o explicație a motivului pentru care evaluarea finală nu a urmat recomandările ABE, în cazul în care ABE a fost consultată.

(4) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică, fără întârzieri nejustificate, evaluarea sau decizia sa finală membrilor colegiului de rezoluție implicați în proces.

(5) În cazul în care autoritatea de rezoluție a grupului consideră că este necesară o schemă de rezoluție a grupului, aceasta poate decide să nu comunice evaluarea sau decizia sa finală, astfel cum este prevăzut la alineatul (4), și să aplice procedura de pregătire a schemei de rezoluție a grupului prevăzută la articolul 102.

Subsecțiunea 2

Procesul decizional comun privind schema de rezoluție a grupului

Articolul 102

Procesul decizional comun privind schema de rezoluție a grupului

Procesul pentru a ajunge la o decizie comună privind schema de rezoluție a grupului propusă în conformitate cu articolul 91 alineatul (4) sau articolul 92 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE cuprinde punerea în aplicare a următoarelor etape:

1. pregătirea proiectului de schemă de rezoluție a grupului de către autoritatea de rezoluție a grupului și comunicarea acestuia către membrii colegiului de rezoluție;
2. consultarea referitoare la proiectul de schemă de rezoluție a grupului, cel puțin în rândul autorităților de rezoluție ale entităților vizate de schema de rezoluție a grupului;
3. pregătirea și comunicarea de către autoritatea de rezoluție a grupului către autoritățile de rezoluție ale filialelor vizate de schema de rezoluție a grupului a deciziei comune privind schema de rezoluție a grupului;
4. finalizarea deciziei comune privind schema de rezoluție a grupului, în conformitate cu articolul 91 alineatul (7) sau articolul 92 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE;
5. comunicarea rezultatelor deciziei comune către membrii colegiului de rezoluție.

Articolul 103

Pregătirea și comunicarea proiectului de schemă de rezoluție a grupului

(1) Proiectul de schemă de rezoluție a grupului este întocmit de autoritatea de rezoluție a grupului, în conformitate cu articolul 91 alineatul (6) din Directiva 2014/59/UE și include următoarele elemente:

- (a) o descriere a măsurilor, dacă există, care trebuie să fie puse în aplicare pentru a se asigura că schema de rezoluție a grupului poate fi operaționalizată;
- (b) o descriere a condițiilor legale sau de reglementare care trebuie îndeplinite, dacă este cazul, pentru aplicarea schemei de rezoluție a grupului;
- (c) termenul pentru punerea în aplicare a schemei de rezoluție a grupului, precum și calendarul și ordinea tuturor măsurilor de rezoluție care urmează să fie întreprinse;
- (d) alocarea sarcinilor și a responsabilităților privind coordonarea măsurilor de rezoluție, comunicarea externă și internă către membrii colegiului de rezoluție și informațiile de contact ale membrilor colegiului de rezoluție;
- (e) un plan de finanțare, pe baza articolului 107 din Directiva 2014/59/UE, după caz, luând în considerare necesitatea mutualizării mecanismelor de finanțare.

(2) În scopul articolului 91 alineatul (6) litera (a) din Directiva 2014/59/UE, autoritatea de rezoluție a grupului se asigură că proiectul de schemă de rezoluție a grupului include:

- (a) o explicație a motivelor pentru care trebuie urmată o opțiune alternativă la planul de rezoluție, în conformitate cu articolul 13 din Directiva 2014/59/UE, inclusiv motivele pentru care măsurile propuse sunt considerate mult mai eficiente pentru atingerea obiectivelor și principiilor de rezoluție prevăzute la articolele 31 și 34 din directivă decât strategia și măsurile de rezoluție prevăzute în planul de rezoluție;
- (b) identificarea și descrierea elementelor din schema de rezoluție a grupului care se abat de la planul de rezoluție prevăzut la articolul 13 din Directiva 2014/59/UE.

(3) Autoritatea de rezoluție a grupului transmite proiectul de schemă de rezoluție membrilor colegiului de rezoluție, fără întârziere și cu precizarea unui termen-limită:

- (a) pentru consultare, în conformitate cu articolul 104;
- (b) pentru finalizarea deciziei comune privind schema de rezoluție a grupului, în conformitate cu articolul 106.

(4) Autoritatea de rezoluție a grupului elaborează și transmite proiectul de schemă de rezoluție a grupului fără întârzieri nejustificate și ținând seama de termenele prevăzute la articolul 91 din Directiva 2014/59/UE, după caz.

(5) Autoritatea de rezoluție a grupului se asigură că termenele prevăzute la alineatul (3) sunt adecvate pentru ca autoritățile să își exprime opiniile, ținând seama de termenul-limită stabilit la articolul 91 din Directiva 2014/59/UE, după caz.

Articolul 104

Consultarea privind schema de rezoluție a grupului

(1) Membrii colegiului de rezoluție care primesc proiectul de schemă de rezoluție a grupului în conformitate cu articolul 103 alineatul (3) își exprimă opiniile sau preocupările substanțial divergente, dacă este cazul.

- (2) Opiniile și preocupările substanțial divergente se pot referi la orice aspect al proiectului de schemă de rezoluție a grupului, inclusiv:
- (a) obstacolele din dreptul intern sau de altă natură, dacă există, care împiedică aplicarea schemei de rezoluție a grupului în conformitate cu strategia și măsurile de rezoluție;
 - (b) toate actualizările relevante ale informațiilor transmise pentru mutualizarea mecanismelor de finanțare care ar putea afecta realizarea planului de finanțare;
 - (c) impactul schemei de rezoluție a grupului sau al planului de finanțare asupra filialelor vizate de schema de rezoluție a grupului în respectivul stat membru.
- (3) Opiniile sau preocupările substanțial divergente sunt exprimate clar în scris, pot fi prezentate în format electronic și sunt pe deplin motivate.

Opiniile sau preocupările substanțial divergente sunt exprimate, fără întârzieri nejustificate, având în vedere urgența situației, și până la termenul stabilit la articolul 103 alineatul (3).

- (4) După expirarea termenului acordat, autoritatea de rezoluție a grupului consideră că toți membrii care nu au exprimat opinii sau preocupări divergente sunt de acord cu schema de rezoluție a grupului.

Articolul 105

Pregătirea și comunicarea deciziei comune privind schema de rezoluție a grupului

- (1) După expirarea termenului acordat pentru consultare, autoritatea de rezoluție a grupului pregătește un proiect de decizie comună privind schema de rezoluție a grupului, în conformitate cu articolele 91 și 92 din Directiva 2014/59/UE și, după caz, cu articolul 107.
- (2) Pentru proiectul de decizie comună, autoritatea de rezoluție a grupului ia în considerare și ține seama de toate preocupările și opiniile divergente exprimate în cursul consultării și aduce modificări la schema de rezoluție a grupului, după caz.
- (3) Autoritatea de rezoluție a grupului motivează:
- (a) modul în care a gestionat opiniile și preocupările substanțial divergente exprimate de autoritățile de rezoluție ale filialelor vizate de schema de rezoluție a grupului în scopul proiectului de decizie comună;
 - (b) dacă a avut loc o consultare cu ABE, motivele pentru care nu s-au respectat recomandările ABE în cadrul schemei de rezoluție a grupului, precum și măsura în care aceste recomandări nu au fost respectate.
- (4) Proiectul de decizie comună include următoarele elemente:
- (a) denumirea autorității de rezoluție a grupului și denumirile autorităților de rezoluție responsabile de filialele vizate de schema de rezoluție a grupului;
 - (b) denumirea întreprinderii-mamă din Uniune și o listă a tuturor entităților din cadrul grupului la care se referă și cărora li se aplică schema de rezoluție a grupului;
 - (c) trimiterea la legislația Uniunii și la legislația națională aplicabilă cu privire la elaborarea, finalizarea și aplicarea deciziei comune privind schema de rezoluție a grupului;
 - (d) data proiectului de decizie comună privind schema de rezoluție a grupului;
 - (e) schema finală de rezoluție a grupului, inclusiv orice raționament, dacă este necesar, în conformitate cu alineatul (3).

(5) Autoritatea de rezoluție a grupului transmite proiectul de decizie comună privind schema de rezoluție a grupului, fără întârzieri nejustificate, autorităților de rezoluție ale entităților vizate de schema de rezoluție a grupului, stabilind un termen-limită pentru exprimarea acordului lor cu privire la decizia comună privind schema de rezoluție a grupului.

Articolul 106

Finalizarea deciziei comune privind schema de rezoluție a grupului

(1) Autoritățile de rezoluție care primesc decizia comună în conformitate cu articolul 105 alineatul (5) și sunt de acord cu aceasta furnizează autorității de rezoluție a grupului dovezile scrise ale acordului lor, care pot fi transmise prin mijloace electronice, înainte de termenul stabilit.

(2) Decizia comună finală privind schema de rezoluție a grupului cuprinde decizia comună finală și dovezile scrise de acord anexate la aceasta.

Articolul 107

Comunicarea deciziei comune către colegiu

(1) Decizia comună finală este transmisă fără întârziere de autoritatea de rezoluție a grupului autorităților de rezoluție ale filialelor vizate de schema de rezoluție a grupului.

(2) Un rezumat al deciziei comune privind schema de rezoluție a grupului este transmis de autoritatea de rezoluție a grupului membrilor colegiului de rezoluție.

Subsecțiunea 3

Dezacorduri și decizii luate în absența unei decizii comune

Articolul 108

Notificarea în caz de dezacord

(1) În cazul în care o autoritate de rezoluție nu este de acord sau se abate de la schema de rezoluție a grupului propusă de autoritatea de rezoluție a grupului ori consideră că trebuie să ia măsuri de rezoluție independente sau alte măsuri din motive legate de stabilitatea financiară în temeiul articolului 91 alineatul (8) și al articolului 92 alineatul (4) din Directiva 2014/59/UE, autoritatea de rezoluție în cauză notifică acest dezacord, fără întârzieri nejustificate, autorității de rezoluție a grupului.

(2) Notificarea menționată la alineatul (1) include următoarele:

(a) denumirea autorității de rezoluție;

(b) denumirea entității aflate sub jurisdicția autorității de rezoluție;

(c) data notificării;

(d) denumirea autorității de rezoluție a grupului;

(e) o declarație a autorității de rezoluție cu privire la dezacordul său sau abaterea de la schema de rezoluție a grupului ori opinia acestuia că acțiunile sau măsurile de rezoluție independente sunt adecvate pentru entitatea sau entitățile aflate sub jurisdicția sa;

- (f) o motivare detaliată în ceea ce privește elementele din schema de rezoluție a grupului cu care autoritatea de rezoluție nu este de acord sau de la care se abate ori o explicație cu privire la motivele pentru care consideră că acțiunile sau măsurile de rezoluție independente sunt adecvate;
 - (g) o descriere detaliată a acțiunilor sau măsurilor pe care autoritatea de rezoluție le va lua, inclusiv calendarul și succesiunea acțiunilor.
- (3) Autoritatea de rezoluție a grupului notifică celorlalți membri ai colegiului de rezoluție notificarea menționată la alineatul (2).

Articolul 109

Procesul decizional aplicat de autoritățile de rezoluție care nu și-au exprimat dezacordul

- (1) Autoritățile de rezoluție care nu și-au exprimat dezacordul, astfel cum se prevede la articolul 91 alineatul (9) și la articolul 92 alineatul (5) din Directiva 2014/59/UE, procedează în conformitate cu dispozițiile articolelor 106 și 107 din prezentul regulament și iau o decizie comună.
- (2) Decizia comună cuprinde toate elementele menționate la articolele 106 și 107, pe lângă informațiile cu privire la dezacord primite în conformitate cu articolul 108 alineatul (2).

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 110

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 23 martie 2016.

Pentru Comisie
Președintele
Jean-Claude JUNKER

ISSN 1977-0782 (ediție electronică)
ISSN 1830-3625 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxembourg
LUXEMBURG

RO